گلزارِ فضل

یعنی

حضرت سلطان العارفین۔ زبدۃ الزاہدین۔ مظہر ذات رب العالمین

شاہ باز لامکان خواجہ فضل الدین چشتی۔ صابری

کلیامی کی کرامات اور معجزات کا

منظوم نقشہ

مصنفہ

جناب خدا بخش سکنہ مورت تحصیل فتح جنگ

ضلع کیملپور

ملنے کا پتہ

جماعت اہل فضل۔ آرمی کارپوریشن

غلہ منڈی سرگودھا

یا اللہ یا محمدؐ یا علیؓ یا فاطمہؓ یا حسنؓ یا حسینؓ

کرامت الاولیاء حق

گلزار فضلؒ

یعنی

حضرت سلطان العارفین ۔ زبدۃ الزاہدین ۔ مظہر ذات ۔ رب العالمین
شاہ باز لامکاں خواجہ فضل الدینؒ چشتی صابری کلیامی کی کرامات اور معجزات
کا منظوم نقشہ

مصنّفہ

جناب راجہ مولا بخش صاحب سکنہ مورت تحصیل فتح جنگ ضلع کاملپور

باجازت

سائیں ظہور احمد و سائیں میراں بخش
سجادہ نشین کلیام شریف ضلع راولپنڈی

حسب حکم

ارشاد کیانی ۔ محبوب سبحانیؒ چک نمبر ۷ - 5/11 تحصیل و ضلع ساہیوال

ملنے کا پتہ

حلقۂ اہل فضلؒ ۔ آرمی کارپوریشن
غلہ منڈی سرگودھا

باراوّل

قیمت فی جلد : ۶ روپیہ

بیان در مدح حضرت خواجہ فضل الدین چشتی صابری

اسم مبارک پیر مربیا خواجہ فضل الدین
ضلع راولپنڈی بجائی چوکی مندرا نام
جاتولا پیر مریدی شانانڈی کلیام
اب آجدا تمام اونہاندے ہین مقبول الٰہی
مادر زاد ولی ہے کامل دنیادے لوگ گواہی
قطب وقت تے کامل اکمل ہے اور رباپیارا
قوت روحی پیر میرنوں بخشی ہے رب سائیں
سلوک پیارنہ ہرگز کیتا نال نفس دے بھائی
غلبے عشق الٰہی اندر اوہ عاشق رب باری
آرام نفس توں یکساعت نہ دنیا عمر انساری
زُہد عبادت ایسی کیتی اوس عاشق ربانی
کل آثار فقر وچ اونہاں اللہ کرم پائے
موہنی صورت اوسدے جیسی نہ میں ڈٹھی کائے
کرامت پیر مریدی ڈٹھی روشن خلق تمامی
مریض تمامی مرضاں والے شرق غرب تھیں آون
ہر یکہدی اوہ نال کرمدے کردے ہے غمگساری
ایسی برکت منہوں اونہاندے اللہ اکرم پائی
طرح طرحدا فیض خلق وچ کیتا اونہاں جاری
وچ جناب الٰہی کردے خاطر کل دعائیں
قبول دعا اونہاندی ہوندی وچ جناب الٰہی
ہیں مسکین یتیم مسافراں ہتھ عیبہ گناہی میں

کلیام شریف مکان اونہاندا پوٹھوار زمین
دو کوہ کوٹے مندرکھولوں ہے کلیام مقام
دور مکانوں میل برابر ہے مشہور انام
حسب نسبت دسے خاص قریشی جانے کل خدائی
رل کے جمیں تے رل کے گیڈ سے جو ہم عمراں بھائی
صاحب خلق حلیم طبیعت اہل سخاوت بھارا
اوہ ملکاں داگوں کرن عبادت کھاون پیون نائیں
سنہ صغر تاج تیکر اوس مقبول الٰہی
زخمی کرسے جسم تمامی چیڑ کرکر دکٹاری
تے خواہش نفسی مول نہ کیتی دتی الٹ خواری
اندر اس زمانے ہوسی نہ کوئی اُسدا ثانی
تے ماہ بدر تھیں چہرہ روشن سورج ویکھ لجائے
گویا یوسف پیدا کیتا وارد دُئی رب بھائی
تے نال دعا اونہاندے ہوندے نہایت خیر جزائی
تے اندر خدمت پیر مریدی آکر حال سناون
تے دارد دیندے نال عنایت کُل نوں دارو داری
دارو کھاون سکھی رہندی جیہی ہیں مرض نہ کائی
تے قسمو قسمیں خلقت آوے بیحد بے شماری
شے رب خالق مالک میرے کلدی آس پچا ہیں
تے نال فضل رب حاصل کرد امطلب کلدے بھائی
خادم نال میں اوسدے دردا اوہ ہے میرا سائیں
الراقم پیر کالا

یا اللہ　　بسم اللہ الرحمن الرحیم　　یا محمدؐ

یا علیؓ - یا فاطمہؓ
یا حسنؓ - یا حسینؓ

حمد و ثنا باری تعالیٰ جل جلالہٗ

یا غوث پاکؓ

الف اللہ دی ذات سی گنج مخفی کوئی چیز تمیز نشان نہ سی
ارض فلک نہ سی حور ملک نہ سی لوح پریاں تے جن انسان نہ سی
نہ کوئی بحر نہ یہ پہاڑ آہے پھل باغ بہار بوستان نہ سی
جتھے آدم تے نوح ابراہیم صاحب نہ ایوب یونس سلیمان نہ سی
حسن پاک جمال نے زور کیتا اٹھی لاٹ سنگ عشق دے آ ٹیکیتے
پچھے استھیں اندر وچہ آیا رہیا لاکھاں رتاں لا ٹیکیتے
کیتا سرور کونین دارین اتے سلطان جہان بنا ٹیکیتے

لوح قلم نہ سی کوئی علم نہ سی کوئی وعظ کلام بیان نہ سی
نہ سی مرسل پیغمبر غوث قطب ولیاں پیر زمان نہ سی
نہ سی عرش کرسی تے نہ شکل پری نہ لحاف یوسف کنعان نہ سی
مولابخش اندھیر غبار آہے سورج چن ہر ذنا لیستان نہ سی
نور چمکیا دُر میں نور نکے رکھیا فیر فانوس میں پا ٹیکیتے
اُسے نور تھیں سب ظہور ہویا تاہیں لولاک فرما ٹیکیتے
مولابخش سردار ثقلین کونین کوئی رکھیا بھیت چھپا ٹیکیتے

نعت نبی کریم صلے اللہ علیہ وسلم

رکھیا تاج سر تے ہویا راج ہر تے ہور شفیع آیا نگہبان جگدا
حوراں راگ گاون سر تے چھتر جھولن اوہ کھارز ہوون پر لیتیاں جگدا
بھیجو درود رسول مقبول اتے ہوسی شافع جو روز میزان جگدا

کفر تیرہ کدی بیخ اکھاڑ دتی جدوں پہنچیا تھے سلطان جگدا
آیا تیں تے میم دا پا پردہ مکی مدنی ہو آیا نشان جگدا
مولابخش گمراہ نوں راہ پایا علم بھیجیا رب فرقان جگدا

صفت چار یار کبار رضی اللہ تعالیٰ عنہ

چار یار پیارے کراں جنہاں والے تے ہاں پیارے وزیر ہوئے
حاجت صفت اوہناں دی نا ہیں کل جہاناں وچ امیر ہوئے

ابوبکرؓ صدیق تے عمرؓ عثمانؓ علیؓ کرم شیر جو بدر منیر ہوئے
رب نے صفت کیتی صفتاں والیاں دی خاص وچ قرآن پذیر ہوئے

صادق عادل تے سخی شجاعت والے نال نبی دے او کھنڈ کھیر ہوئے
مولابخش یار نبی دے بہت پیارے کل مومناں وچہ کبیر ہوئے

یا اللہ یا علی رض — یا محمد یا حسن رض یا حسین رض

وصف پنجتن پاک رضی اللہ

پنجتن پاک جو پاک سب پاک آئے اللہ بھیجا حکم قرآن اندر
حضرت علی اسد اللہ دے ہیر پیارے صفت آوندی نہیں بیان اندر
پیارے پاک شاہزادے شہید ہوئے دیوا صل دو لنان اندر
حب والے بہشت بہار نا من دشمن دوزخی ہر ہر زبان اندر

حضرت پاک رسول تے فاطمہ بی روشن نام ہیسے ہر جہان اندر
حضرت حسن نفس ملی سی زہر ہائی تے حسین آئے کربل میدان اندر
ہوش شاں رفع الہیہ رز جرا پنجے نیکی بدی جا تلسی میزان اندر
مولا بخش پنجے پنجا پاینگے تے امت ہجو تسن نہیں دوزخاں اندر

وصف حضرت غوث پاک عالی جناب رضی اللہ

انہاں پنجاں تھیں ٹہلی اک ظاہر ہویا جس بدی نے کفر دور کیتا
تھاوچہ بغداد شریف دے اللہ اول تھیں اونور دا نور کیتا

کل اولیاء دے گلاں ہند قدم ہویا دیکے منصب محبوب حضور کیتا
مولا بخش میرا مالک طاقتاں دا جو کجھ آکھیا رب منظور کیتا

وصف خواجہ معین الدین ہند الولی

غوث پاک دے سن خالہ زاد بھائی جنہاں ہند نوں آ اسلام کیتا
ہندالولی ہو گئے آئے سترویں نبی پاک جو حکم عیاں کیتا
ایسا فیض توحید تقسیم ہویا تے خوش قسمتاں نوں جا بستان کیتا

نام انہاں دا ہے معین الدین چشتی جنہاں دین رسول جہان کیتا
اگے سخت ظلمات سی کفر والی چن چمکیا روشن جہان کیتا
مولا بخش ہوراں حد کیتی کرٹے کفر دا مار ویران کیتا

وصف خواجہ قطب الدین بختیار کاکی رح

فیضیاب ہو کے خواجہ قطب صاحب مسکن دلی شریف وچ لا بیٹھے
قطب الدین ہے چھیری دلاں نائیں وقت دو دراج خود فرما بیٹھے
ہووے حکم تاں رنہ تیار کیتے آپ کسطرح بہت چھپا بیٹھے
دن رات نائیں اپنا کم کر لے حکم پیر بجا لیا بیٹھے

عشق ذات دی وچہ فنا ہو کے اپنا نام نشان مٹا بیٹھے
قنکہ گنج حبوقت گئے دہلی ولی حاضر ہو گئے کرا لتجا بیٹھے
سورج اتر نے دے اتے جا پہنچا او وقت خواب فرما بیٹھے
تے ہجوں خاک لیا پایا ہویا حکم لسی جو کجھ بنا بیٹھے

کرکے غور تُوں ویکھ اوہ پیر کامل ظاہری چمک نئیں جان سچا بیٹھے

مولا بخش اوہ عالیجناب ہیسی ایسے عاجزی وا ایہہ فقر پا بیٹھے

اوصاف خواجہ فریدالدین چشتی اجودھنی

شکر گنج فرید نے زہد کیتا روشن نام جیندا کل سنسار اُتے

روٹی کاٹھ والی اُپر سو ٹھاکر کے گذر گئے سال باراں اس اعتبار اُتے

چھتی ۳۶ برس پھر زہد کما ٹیکے تے پہنچے خاص دلی دربار اُتے

دتے بھیج جناب پنجاب اندر رونق بخش اس شہر دیار اُتے

جیہڑے اس دروازیوں گذر گئے ڈھہوئے جاسن نہ دوزخ دینار اُتے

بارہ سال درختاں دے کھا پتے تقویٰ رکھ لے رب غفار اُتے

کچی تند دیاں پھر کھو لکے کرن وصل محبوب دیدار اُتے

خواجہ قطب دے پاس جا عرض کیتی آیا رکھ اُمید سرکار اُتے

پاکپتن رہے شہر مشہور سوہنا باب جنتی دگا دربار اُتے

مولا بخش جیہے گنہگار بندے پاون فیض کئی لاکھاں دربار اُتے

وصف حضرت خواجہ علاءالدین صابر کلیری رحؒ

پاکپتن تھیں ہو موزوں صابر ہویا حکم ہانسی دل جا دیندا

پاس خواجہ جمال دے جا پہنچے پڑھیا شکر مخدوم دے آ دیندا

پڑھ لئے نماز تے رہو اتھے سوال ساڈا روٹی کھا دیندا

حضرت خواجہ جمال دین صاحب اُٹھ نماز نیتی قبلہ وار ہو کے

گئی بھل نماز جمال تائیں بیٹھے پیر سلام لاچار ہو کے

کھل گئی اوہ نیند نماز والی پڑھ لئی نماز باقرار ہو کے

اتوں ظلم اندھیر ہے سخت وڈا بڈھا لائیے کس طرح مہر لاچار ہو کے

انگل بالکے فیر فرمایو نے لاؤ مہر جلد دی جاوناں ہے

پھر دو چار بالیاں نو کیتی لاؤ مہر پھر حکم فرماؤناں ہے

نڑائے بالیاں صابر نے جوش کر کے مار پھوک جمال ہٹاؤناں ہے

پنجے جال کے قتل مثال کیتی پھر تے کجھ بھی پیش نہ جاوناں ہے

شجرہ پھاڑ سارا تیرا پھر دس مینوں ڈنگ گذر گیا ہتھ نہ آؤناں ہے

اگوں جا جواب جمال دتا اگوں پھاڑ جیویں سن بھاؤناں ہے

مُہر حکم پر جا کر لوا لیّنی حکم ہانسوی نوں مہر لا دیندا

حکم کڈھ جمال دے پاس دھریا تینوں حکم ہے مہر لگا دیندا

وقت فجر دے مہر لگا دیساں کیتا کرم اُلٹا پیر یا دیندا

صابر پیر نوں دیر تھیں دکھ آیا کیتی نظر سیلنے با اسرار ہو کے

تحفہ بخشش دا سی گنج شکر پاسوں نقل کیتا جمال ہوشیار ہو کے

پھیر آکھیو نے چھیر لاؤ جلدی انہاں آکھیا ناں خبردار ہو کے

مولا بخش ایہہ ٹاکرا سخت لگا رکھے رب ستار غفار ہو کے

انہاں پھونک ماری انگل جگ پئی ویکھو صابر کرامت پرتاؤناں ہے

پھر سخت جلال جمال آیا دونویں انگلیاں ترت بجھاؤناں ہے

چاہے بالکے روشنی خوب کیتی پھر پھوک کر کے لو مٹاوناں ہے

حکم نامہ جمال نے پھاڑ سٹیا صابر پیر تدوں فرماؤناں ہے

اگوں پھاڑیے یا جچھا ختم کریئے صابر سخت جلال وچہ آؤناں ہے

مولا بخش جو فیض سی ہانسوی دا اُسے روز تھیں بند کراوناں ہے

اتھوں پھیر واپس پاکپتن آئے بابے کلیر دا حکم فرما دتا
وقت فجر دے مسجد امام آیا کر کے وضو سد نا دتا
پچھے پچھے کر بندیاں پس پہنچے صابر صحن دے وچہ کھلا دتا
جدوں خلق سجدہ قبلے ول کیتا تدوں مسجد نوں حکم بتا دتا
مسجد جامعہ وچہ خلق غرق ہوگئی شہر چمک جلال جلا دتا
بھانڑیں رب دے شہنشاہ ہویا ثالہ زمین دا طبق ہلا دتا
صابر پیر دی صفت ہے بہت ادکھی انھیں عقل تے سمجھ دا سلک کوئی نہیں
ساری عمر دلیو چہ نمک بھی نہ چکھیا دشمن نفس دا اڈا پہلوان کوئی نہیں
رہندی صرف محبوب دی چاہ ہر دم بناں یار دے ہور دھیان کوئی نہیں
دو جگ آسرا ہے پیر صابری دا جیندے تساں دا غوثی نشان کوئی نہیں
تقوے رب دے کمر بنھ بیٹھا نہیں خبر میرا داستان کوئی نہیں

پہنچے منزلوں منزلیں شہر کلیر ڈیرا وچہ محراب دے لا دتا
پڑھیاں سنتاں تے تکبیر ہوئی اے صابر نوں ملاں ہٹا دتا
لگی چمک جلال کمال تائیں آیا جوش تے طبق ہلا دتا
مسجد کر سجدہ نوں بھی رب اگے مسجد زرت پھر سر نوں جھکا دتا
کنڈھاں کالیاں نظر جاں پھر آیا بدل قہر دا ابروں وسا دتا
مولا بخش ایہہ قدرتاں آپ کر دا ظاہر دوسرے دے ذمہ لا دتا
باراں برس ورتا نوناں کھاونا نہیں پیچ پچھو تے ایسا جوان کوئی نہیں
گرنہ اک سی پاک وجود اتے لان کھاندا ساز سامان کوئی نہیں
صابر کرم کرسی بیڑا پار جیہڑے سی ہو عاجز نوں ماتمسان کوئی نہیں
صفت مرد خدا ئیدی بہت مشکل بناں علم تے عقل آسان کوئی نہیں
ئیں پر عیب دی مشکل آسان کرتی مولا بخش نوں طاقت آن کوئی نہیں

صفت حافظ خواجہ محمد شریف خان وسیر کردن در بازار دہلی بعہدہ رسالداری

اک روز حافظ شریف خان صاحب کرن سیر گئے دہلی بازار یارو
روٹی رج کھلاوے کوئی اج مینوں دیوا منگی مراد ہزار یارو
قیمت دے کے چھابڑی پیش کیتی شریف خان سوہنے سردار یارو
شریف خان سہ چند خوراک ندی اوہ بھی کھا گیا عاشق غفار یارو
خواجہ پیر محمد شریف صاحب نقدی مال سب دتا اڈار یارو
جو کجھ مال سی قبضے حضور اندر رہیا مول نہ درم دینار یارو
تاں فقیر پہلی بولی چھوڑ کے تے لاوے گل تے کرے گفتار یارو
جاؤ شہر جلال آباد اندر ایہہ کلی شہر ہے ہندو بار یارو
بیعت انہاں دے نال ضرور کر توں فوراً پہنچ کے اس دربار یارو
لایا نام دربار محمدی دے نامہ چھوڑ میجر رسالدار یارو

اک مجذوب سی اگوں بولیا سی نال اچی آواز پکار یارو
جان ایہہ لفظ فقیر فرمان کیتا ہویا حضرت دے گوش گزار یارو
اس فقیر کل چھابڑی کر خالی پہلا بول پھر کیتا پکار یارو
پہلی بات جس بات نے گھات لائی اوہا بات بولے وار وار یارو
اس فقیر نے کھا مکا کڈھیا صرف رہیا پا جامہ سرکار یارو
گھوڑا زین پوشاک ہتھیار اپنے اوہ بھی دتے وچ بازار یارو
تساں پیٹ ساڈا بھریا طعام سیتی اساں سینہ کیتا پر انوار یارو
میرا دینا سلام اس غوث تائیں کرسی نال تیرے وڈا پیار یارو
حضرت سید خواجہ مظہر علی صاحب رہندے شہر مذکور وچکار یارو
استعفا دے نام کٹائی کے بادشاہ دے پاس گذار یارو

حسب الحکم تقدیر دے آ پہنچے دہن ترت سلام پکار یارو
وڈی تد تعیں ایہی اڈیک تیری کیتا رحم ہے رب ستار یارو
اتھے علم دی ویکھی تعلیم آ کے ہین نال عشق داسان خریدار یارو
کریں دلیدے وچہ دلیل جھیڑی میر اہٹ لیساری بیار یارو
ویکھ نبض تشخیص کر مرض دی ہیں دیواں لکھ لکھ دے لبھا آزار یارو
اندر ہوئے داخل حکم من کے نئے باہر و جندرا دتا نے مار یارو
موسیٰ دا نگ بیہوش ہو پے ڈگے ویکھ طور والا چمکار یارو
سیکھ لگ گئی ماس کھا گئی اے پر بدن دی کجھ نہ سار یارو
مظہر پیر سید تاں فرمان کیتا قفل کوٹھڑی دیہو اتار یارو
حکم من کے قفل نوں کھولیو نے لاہے تاک جاں کنڈا اتار یارو
سید پاک دے پاس جا آکھیو نے اُتھے سیکھ دا ڈھیر انبار یارو
حضرت پیر خواجہ مظہر علی صاحب جاندے آپ ہیں کے زار و زار یارو
سر نوں خرچ کے عشق خریدیوئی کیتا ملک نہ تدھا دھار یارو
ایہہ نے کم نہیں ہر کم ذات دا جی کل کارہ پچوں ادکھی کار یارو
اللہ اکبر دا اسم بلند بولے صابر پیر سوہنے سردار یارو
ڈگے پیر اُتے رب جا نہینے سجدہ کیتا نے شکر گزار یارو
زخم ظاہری باطنی ہوئے تابت دتے کل سلوب سنوار یارو
خواجہ محمد شریف خان تائیں سید پاک نے چھوڑیا تار یارو
حسب الحکم صابر سوہنے پیر سندا وطن چھوڑ کے ہو ئے روان سائیں
اگوں اک فقیر جواب دتا لاویں زور نے کریں تران سائیں
حافظ صاحب ولایت نوں مار گھیرا آگئے پاس برہی سلطان سائیں
اتھوں ہو رخصت شاہ چراغ آئے ہنڈیوچہ عالی پہلوان سائیں
اس تد تھیں کیہے جواب لیا تیرا ایہو ہے تھان مکان سائیں

انہاں سن سلام جواب دتا کہن شکر ہے لکھ ہزار یارو
ملے عاجزی نال سجود کر کے کرن دلیدیوچہ وچار یارو
سید صاحب نے ترت جواب دتا حافظ صاحب نوں سچ نمار یارو
ہر مریدنی نوں وار وں ہیں منت دلیواں میر پاس دا رو بشمار یارو
جے کرہ عشق خریدنا ہے تدھ تے داخل ہو مجمع اندر وار یارو
جدوں حافظ صاحب اندر ہوئے داخل آئے نظر عجائب اسرار یارو
پاسے بھار ڈگے مرطنہ پر تیو نے رہے چھ ماہ پاسے بھار یارو
جیس نوں درد محبوب دا اجگرا اندر رہندے چھوڑ دا درد وسار یارو
قیدی عشق دا اندر جو قید کیتا اوہ شاہباز، عجب پرسار یارو
بیٹھے سیکھ دے کل وجدا تے خوفناک ہوئے دیکھن سار یارو
کوئی اندام پوشاک نہ نظر آوے جا بھید ایہہ پرور دگار یارو
جا کے اگے دروازے دے آکھیو نے چاہیئے عشق دا لیبا وپار یارو
سچی ذات اصیل نہ ہیبوں نول آوے عشق اصیل دے گھار یارو
سر سر دین بازی ہوندی عاشقاں دی سر دہن تھیں کھاں ہار یارو
دانگ بازدے ہو پرواز گئے ڈگے زمین تے بیقرار یارو
اگوں پاک سید منہ پھیر بانے پہنچے رب دے وچہ دربار یارو
لا کے تھاپڑا فیر فرمان کیتا تینوں والی کیتا دچہ ہیٹھوار یارو
مولا بخش سوہنے مال جان دے کے لیتا نقر دا پورا اسرار یارو
لنگھو اٹک تھیں گل دچہ پہنچے تے اپنی حد پر قدم ٹکان سائیں
پچھے والس ہو اٹک ہے حد تیری گرد اچدرا دیکھ کھیان سائیں
اک روز دلیوچہ جواب ملیا تیری آمد نوں مینا جان سائیں
رو دنے انہاندے ہیے اک رات ساری انہاں نیاں کر کے قربان سائیں
اتھے ہو رتھیں ہور کجھ شوہ ہے سی تینوں سیوسی کل جہان سائیں

تیرے آن تھیں امن جہان ہوسی اتے قحط دا دکھ ویران سائیں
بلکہ شکر گذار دے رب اگے آیا جگ دا توں مہربان سائیں
جسدی خاطری سفر اٹھا آئیوں اوہ بھی ملجاسی آن خان سائیں
حور ملک غلمان تے دیو پریاں ہوجون کل جن انسان سائیں
تھوڑی مدت پچھے اس آنوناں ہے ظاہر ہوونا وچہ جہان سائیں
اک ہور نصیحت میں آکھناں ہاں منور رکھیں خوب دھیان سائیں
پکڑ کامل استاد تے یاد کریں نوں اقدس پاک کلام قرآن سائیں
لنڈی پٹی دے وچہ ہے ایہہ قصبہ بنہ دسن دا پچھان سائیں
پڑھن انہاں دا جو سنن علم والے وڈے عالما بھی ہون حیران سائیں
ایہہ استاد نیں باکمال آہے ہیسی انہاں اک مشفق تے جان سائیں
عارف عابد مشہور کھن تصرف اندر نال عالماں بہت احسان سائیں
میاں حاجی استاد سن اک جامع رکھدے راز پنہان سائیں
میاں محمد حاجی رہن وچہ لدھڑ دے متصل تونسہ جان سائیں
قوم بھٹیاں دے خاندان وچوں اچی قوم اصیل کہلان سائیں
نہ اولاد نرینہ ایہہ رکھدے سن صرف اک لڑکی نوجوان سائیں
میاں محمد حاجی ادہی رات جاگن پڑھن نفل تے زہد کمان سائیں
کردے غم تے غور بہت میں ایسا دیکھ کے حال زمان سائیں
ایسے فکر اندر رہاں بابت دونویں اوہن ہاں رہندے پریشان سائیں
طالب علم جو ہندوستان دا ہے لائق نالے تے خوب جوان سائیں
میاں حاجی نوں اندر وچہ روشنی کی دیا سو چکے لال پچھان سائیں
ایہہ جو حفظ قرآن شریف کردے وطن وسنے ہندوستان سائیں
اگوں ایہہ جواب استاد دیندے نیکی کر دریا وچ ڈال سائیں
اگوں بولی جناب جواب کیتا کہنا نہیں سی ایہہ فرمان سائیں

کل ولی بھی سر جھکا بیٹھے حکم من کے تدھ سلطان سائیں
اتھے بیٹھ جا راز چھپا رکھیں ایہا حکم ہے صاحب سبحان سائیں
اسو دی ہوسی خوشبو جہان اندر کل مخلوق نے زمین آسمان سائیں
پا کے مرتبہ آسی معراج بن کے ہوسی خاص رسولؐ دیوان سائیں
عاشق ہوسی خاص خلق اُیدا جی اتے عاشقاں وچہ سلطان سائیں
تیرے وچہ نصیب ہے رب کیتی نعمت حفظ دی جو عالیشان سائیں
حکم شاہ دا من کے راہ پکڑن گئے خاص تونسے جان سائیں
وڈا کامل استاد تے خاص قاری عجب طرز آتے خوش الحان سائیں
حضرت انہاں تھیں حفظ تعلیم لے کے کیتا یاد مجید قرآن سائیں
اسم انہاں دا سی میاں محمد حاجی کیتے حج بھی اس جوان سائیں
نام سید فقیر تھیں صدق سیتی کردے جان غلام قربان سائیں
ہر دم رہن ایہہ جلوس اندر اک روز بھی وکھ نہ پان سائیں
خوش خو خور سندسی بہت سوہنی دل نرم تے شیریں زبان سائیں
پیشہ کرن زراعت دا بہت عمدہ اسے کم تے کرن گذران سائیں
شرم کرم وڈے اللہ پاک دتے جیہڑے ہووند نہیں بیان سائیں
روزی رزق دی کوئی پرواہ ناہیں ایہہ رہن ہمیش حیران سائیں
دنیادار تے طلب حلال ہوئے ایسا قوم وچ نہیں انسان سائیں
آہدے رفتہ سوہنت نوں ترسی ناں ایہہ سوچدے اہل ایمان سائیں
متفا چکدا چھڑ حسوب حق دا نگوں کوئی ٹوک زیادہ ہے مسلط سائیں
بیٹھ نال استاد صلاح کیتی جیہڑے دوست آہے مہربان سائیں
نال لڑکی دا انہاں نوں دیوساں میں دونویں بیٹھ کے متا پکان سائیں
حافظ صاحب نوں کول بٹھا کے نے سارا ماجرا کرن بیان سائیں
نال ماجراں راہ مسافراں دے کرنے سارکان وے ساز سامان سائیں

میں مسکین نمانا طوطے لائق ناں ہاں میرے پاس نہ کپڑا نان سائیں
تسیں من لیوا ایہہ سوال میرا اس دے وچہ نہ سمجھو نقصان سائیں
دوہاں جیاں ندا ذمہ میں آپ چاہاں مائی دے جاؤں تیرا احسان سائیں
جے کر حکم استاد دا پر چھوڑا اتنا مدت ہو دے قہر دا ان سائیں
ہویا حکم جناب تعیش شتابہ سنگوں حکیم من بچے ڈالے کہ لال سائیں
پیدا ہویا فرزند دلبند پیارے سوہنی صورت جیو جیون کنعان سائیں
اس واقعہ تھیں بعد کجھ مدت حافظ گئے سن ہندوستان سائیں
صاحبزادے نوں آکے جو دیکھیوں نے ڈاڈا شکر بجا لیان سائیں
ہوسی صابر نے شاکر ہر دو وقت اندر دکھ تنگ نہ ہوگ دھیان سائیں
کجھ دناں دے بعد فرمان لگے میں رہناں نہیں اس مکان سائیں
بی بی صاحب نے رو کے عرض کیتی دونویں بال ایہہ لال کی کھان سائیں
پاؤ پیر اندا وشاد وند کینے اک رکھ لو دوجا آن سائیں
حافظ صاحب اسے دن تشکر کرکے شیر خوار نوں لکا جھولی پان سائیں
شیر خوار معصوم نے صبر کیتا رو دے مول نہ بول دہان سائیں
کرم بخش دی زوجہ بختاور بی بی ایہہ سی مائی درگاہی دی جان سائیں
قتل مائی محبت ہو بال سی جیو نکر پتراں اپر دھیان سائیں
ڈیرا مار بیٹھے امسد گڑ آکے ہوئے بخت بیدار آسمان سائیں
بختاور بھی نیک نفسا آہی کرے خدمتاں ہو کے قربان سائیں

میاں حاجی صاحب عرض پھیر کیتی نام رب دا آکھ سناں سائیں
روزی رزق دی کوئی پرواہ ناہیں ہیں تے رب بھتا مہربان سائیں
نام ربدا سن کے پیر صابر نے استاد دا نال فرمان سائیں
دوجا لوح محفوظ دی لکھت آہی لکھے لکھیوں کون مٹان سائیں
ہو مجبور نکاح منظور کیتا اسی وقت تے عقد پڑھان سائیں
سوہنا نام غلام مصطفےٰ رکھن پاک نبی دے کیتا سی دان سائیں
پہ دو سال گذار کے پھر آئے بیٹا ہور ہویا صاحب نشان سائیں
اس داستان بلند مقبول ہوسی کرسی نفس پہ جبر جوان سائیں
سوہنا نام غلام مرتضیٰ رکھن کیتا کرم علی کرم پہلوان سائیں
میرے ذمہ جو کام کرو بھیجیا نے پیدا ہوسی سند رجان سائیں
جگر تساں تقسیم ایہہ پیدا ہو دے حافظ صاحب تاں آکھ سنان سائیں
وڈے صاحبزادے بی بی صاحب گھد جھوٹے حضر دی جھولی پان سائیں
پہنچ پیر کلیام شریف اندر ڈیرہ کرن درگاہی دے آن سائیں
صابر پیر جو صبر دا لقب دتا رہن صبر دے وچہ مستان سائیں
خدمت کرن لگی دونوں شتابہو کے پڑھ دی شکر الحمد زبان سائیں
اس دی دلی محبت نوں دیکھ صابر ڈھ گئے ہو کے مہربان سائیں
رحمت ربدی نال کمال ملیا صاحب نشان سائیں صاحب نشان سائیں
حافظ صاحب سلطان ولائتاں دا مولا بخش نہ ہوئے ضعف بیان سائیں

بوقت اجازت دادن حکم سید صاحب بہ حافظ صاحب

وقت رخصت دے سید فرمان لگے دساں تدنوں نشان سائیں
ایہہ پوٹھوار ولایت عنایت کیتی ایہو آکھ فرمان سائیں
ہو تھے پہنچ کے تربیت سنبھال اسنوں ساری عمر ہو ناں نگہبان سائیں
میری روز دعا خدا اگے ہیں دے فضل مولا مہربان سائیں
ماس کٹ کے چیلاں نوں دیسی کرسی یاد تھیں جان قربان سائیں

رکھیں دلیری وچہ مضبوط کرکے کرناں نال نہ کسے عیاں سائیں
اک شہباز نے آونا نگ آئے ہوسی خلق دا او سلطان سائیں
امت نبی دی اس بخشا دنی ہے ہوسی حق عاشق او سبحان سائیں
کار کریگا دنیا پر آن جھگڑی ہوئی ہوسی نہ وچہ جہان سائیں
نئے جہاد ایجاد کرسی جھگڑے ہودے نہیں بیان سائیں

کس تدبیں کرکے تاکید تواں سخن رکھنے وچہ دھیان سائیں
ایہہ کہن حضور اک عرض میری حکم ہووے تے کراں عیان سائیں
حافظ صاحب تاں عرض گزار ہوئے میری قوم وڈی خاندان سائیں
کراں سوال تے مینوں محال دسے کہندے سائل نہ ہوسی سیان سائیں
حافظ صاحب نے پھر ایہہ عرض کیتی کسب سوئی دے وچہ پچھان سائیں
عمر ہووے تاں ایہو کار کرکے کراں عمر پوری وچہ جہان سائیں
کسب پاک پیغمبر ادریس کیتا کرن والے نے فیض اٹھان سائیں
جیکر مسجد دے وچہ ایہہ کار کیجے تاں بھی نہیں زیاں نقصان سائیں
رخصت ہو کے صابری پیر کولوں ٹرپئے طرف اس ملک ہٹھوار سائیں
کیہڑی طرفوں آئیوں کیہڑی طرف جاناں حافظ صاحب تاں کرن اظہار سائیں
ملاں آکھدا رستے وچہ گھار میرا مینوں پاس اج رات گذار سائیں
اُس دی اس صلاح منظور کیتا کرکے آسرا پروردگار سائیں
ٹورے صابری پیر نے جس ویلے دتہ فقر جبہ پُر انوار سائیں
حافظ صاحب نے تھیلا بنائیکے نے تھیلے وچہ پائے کرکے پیار سائیں
ایہہ لیجا امانت توں گھار اپنے ایہہ چیز وڈی ادبدار سائیں
حافظ صاحب نے پھر جواب دتا الفی ٹوپی ہے تھیلے وچکار سائیں
ملاں دے بوسے تھیلے پاک تائیں انھوں آیا کچھیال مار سائیں
جدوں ملاں تے اسد اکبر سُتا اسد ہو اللہ وار دوار سائیں
دل وچہ کرے خیال کرامتاں تیس دیساں نہیں تے کرساں انکار سائیں
دیکھے چیز میری منزل جا دناں ہیں اساں پہنچیاں ملک ہٹھوار سائیں
میرے پاس تیری کوئی چیز ناہیں اللہ جاندا رب غفار سائیں
الفی ٹوپی توں آکھیا امانت میری سانوں آوندا نہیں اعتبار سائیں
پہلے روند لا تیت غنایت ہویاں تی راہ وچکار لا چلد سائیں

حافظ صاحب نے پیر دا حکم سرتے لیا رکھ ہوکے قربان سائیں
سیّد پاک نے آکھیا دس جلدی لاؤ دیر ناہیں میری جان سائیں
نفس طلب کرسی چیز کھانے نوں اسنوں کہے دیہاں کدھروں آن سائیں
خواجہ مظہر نے پھر فرمان کیتا کوئی کار نہیں تیرے دھیان سائیں
وچہ نوکری دے ٹوپی تیار کرکے بیچی وچہ بازار دے جان سائیں
اگوں بول جناب جواب دتا سوہنی کار نے سوہنیاں سامان سائیں
رزق تہاندا کار حلال ہوندا اچھا کیں آپ جو رزق کمان سائیں
حافظ صاحب نصیحت قبول کیتی وطن چھوڑکے ہوئے روان سائیں
اوّل منزل دے وچہ اک ملاں ملیا پوچھے حضرت تسیں کرگفتار سائیں
آیا شہر جلال آباد تسیں ہیں یعنی ملک ہٹھوار دی سار سائیں
فجری فرض پڑھ کے اگے کوچ کریاں چلا جاونا منزلاں مار سائیں
آکے ملاں دے شہر جمعیت ہوکے فجری چلنا رات گذار سائیں
لاکے تاج دتا نالے راج دتا دتی الفی گلوں اتار سائیں
مسجد ملاں والی جدوں داخل ہوئے آکھن ملاں نوں بیت پکار سائیں
ملاں آکھیا تھیلے وچہ کیا تحفہ تُساں دسناں کرکے اظہار سائیں
نقدی زر چاندی ہور مال ناہیں ویراں لال ہیں لکھ ہزار سائیں
آکے ٹنگ دتا کلی نال اُس نے جگہ ٹھیک اُچی اندر وار سائیں
ملاں جاگ اندر لگ بھاگ گئے ہو حیران گیا سفن سار سائیں
جدوں فجر دے فرض ادا کیتے حافظ صاحب فرمان پکار سائیں
ملاں زرت انکار اظہار کیتا اگوں بولیا ہو خبردار سائیں
لوکاں آکھیا ایہہ استاد ساڈا دولتمند بھارا عزت دار سائیں
حافظ صاحب پھر لاجواب ہوگئے کرن دلید یوچہ وچار سائیں
دوجی رات رہ کے پھر آکھیو نے اوہ چیز تے نہیں تیرے درکار سائیں

جاندے راہ مسافراں عاجزاں نوں ٹھگ لیا کر مکر مکار سائیں
خواجہ پیر دی عالیجناب اُچی اگوں کجھ نہ کیتی گفتار سائیں
آسے روز اس ملاں دا پتر مویا منڈی کتنی لئی مار تلوار سائیں
دوجے روز دوجا پتر فوت ہویا خواجہ پیر جے آکھن لاچار سائیں
دوہاں ونّاں دے اندر وچہ دو موئے لڑکے اسدے وچہ کوئی ہے اسرار سائیں
ایہہ کوئی لال دسے بیمثال سوہنا اسدی جھوٹ نہ گل گفتار سائیں
سارا شہر رنگ رنگین خوش وسدے ہیضہ پیگیا ملاں دے گھار سائیں
سانوں سچ دی بات سنا بابا کیہڑی چیز ہے ملاں دے گھار سائیں
میں مسافر نوں اس لاچار کیتا مولا اس نوں کیتا لاچار سائیں
سارے شہر فریاد فریاد کیتی نام رب دے شہر نہ ساڑ سائیں
ساڑ بالکے کل سواہ کر سیں ہو یا رب جبار قہار سائیں
حافظ صاحب سوہنے بیٹھی رو ہو ڈرتے ترت اس گھر دھکار سائیں
تھیلا کھلی دیناں اہان لکے نیڑے آئی نہ گرم ہواڑ سائیں
شہر بچ گیا لوکاں شکر کیتا بجھی اگ تے کٹ گئی ساڑ سائیں
ہمارے پیر نے دعا دتی نرم سار ہو کے نرم سار سائیں
راضی ہو کے پیر سوہنا صابری ساڈے چیز اپنی بغل مار سائیں
جیہڑی نظر جاوے چوداں طبق اندر لامکاں تے عرش کھار سائیں
او انگشتری شاہ سلیمان والی گئی ماہی دریا نگہار سائیں
دووناں اندر خون دو ہوئے ہوئی نظر جبار قہار سائیں
صبر شکر کر مڑ بیٹھے پیر پچھے پہنچے وچہ دربار سردار سائیں
قتل کرن کارن بہزادے آئیوں جتھے کبیر نے کر کے قہار سائیں
حافظ صاحب نزت ڈگے وچہ مسجد مسجد لویچہ چھ ماہ گزار سائیں
اس تے بعد پچھوں سید پاک سوہنا آکر لیں مریدی سار سائیں

ملاں ہو غصہ حافظ صاحب تائیں آکھے تھیں چھوڑ جاسان مار سائیں
اے پر اندر جلال اُبال کیتا نکل منہ تھیں گئی آواز سائیں
تیجی وار جنازے پہ پھیر نکلن ملاں پھیر کیتا انکار سائیں
اُس کم بخت نے سخت جواب کیتے اے پر لوگ بیٹھے کرن وچار سائیں
ایہہ درویش ہے کوئی امیرزادہ منہہ چمکدار پر انوار سائیں
صورت سیرت بہادری نظر آوے جیویں پلٹنا توچہ صوبیدار سائیں
تاں پھر صابری پیر تھیں پچھن لگے نوں درویش ہیں پروردگار سائیں
حضرت آکھیا الفی تے ٹوپی تریجی چیز نہیں تھیلے چکار سائیں
تھوڑی تنگی جناب نوں پھیر آئی گھاہ اگ لگی شعلے مار سائیں
پیر صابری ندوں فرمان کیتا میری چیز نہ کڈھ سو باہر سائیں
خلقت کل آکے پیریں لگ کھلی چلو چیز اپنی کڈھو باہر سائیں
کوٹھا سارا جل بل گیا لے ساڈی سبھی بھڑک مار سائیں،
حافظ صاحب نے تھیلا اُتار اندر بلدی اگ تھیں کڈھیا باہر سائیں
لوگ شہر دے پیر صابر کرو معاف تقصیر سردار سائیں
رب رکھے آباد نے شاد لوکو منگو مہر ستار غفار سائیں
جدوں شہر تھیں باہر رفتار کیتی نظر باطنی نال چمکار سائیں
رنگ چمک دسی لگے نہ مول سینے نے سنسار غبار اندھار سائیں
تخت بخت سارے سٹ ہٹ گئے بھٹھ جھوک کتاں پیا بھٹیار سائیں
اس غم الم نے ساڑ سینہ جال بال کیتا انگار سائیں
خواجہ مظہر حضور فرمان لگے سید پاک تطہیر اطہار سائیں
جس بحر اندر بیڑا ڈوب جائی ہو یا کدے اوراڑ نہ پار سائیں
جیہڑی تد مسجد اندر رہے خواجہ رہے ڈھونڈے مسن نذار سائیں
حافظ صاحب نوں آن فرمان کیتا کیتا معاف قصور ستار سائیں

سجدہ کر منظور کے پھر نور دتا جس دا نام ہے ربّ غفار سائیں
پڑھاں شکر الحمد ہر سانس اندر مینوں چھوڑیا نہ شرمسار سائیں
سرور دو جہاں نے عرض کیتی آگے ذات عالی کردگار سائیں
کر کے زور کراماتاں پا سنگل بیڑا ڈبیا کیتا نے پار سائیں
جاکے پہنچ نے سانبھ ولایت اپنی تیں پر فضل ہویا بے شمار سائیں
جلد تیرا قصور معاف ہویا لکھاں بخشے گئے گنہگار سائیں
سجدہ شکر ادا کر کے دعا منگی رکھاں راز چھپاں اسرار سائیں
کلمہ اُف دا مول نہ کدھ سامیں ایسی مکھ تھیں کدے للکار سائیں
دو جی وار رخصت ہو کے پھیر پرتے آئے ایس ہٹھوار دیار سائیں

خاندان چشتی میرے نال ہو کے پہنچے تد منوں تنہا ہسوار سائیں
رل کے چشتیاں ساریاں عرض کیتی حاضر نبی دے ہو دربار سائیں
کیتی عرض رسول مقبول دی جی منظور پروردگار سائیں
پھر والی ولایت بنائے گئے نبی دے کے ملک پہلا ہٹھوار سائیں
روز ازل دے نیک نصیب تیرے جد و ہویا ایں عرض گزار سائیں
حافظ صاحب پر بیر جہے جیر کیتی کیتا شکر سجدہ دوجی وار سائیں
پچھے ایسی کوئی سیس نوں کٹ سٹے بھاویں مار ڈالے سنگسار سائیں
تدے بخشیا مولا گناہ میرا تیرے نال میرا ایہہ اقرار سائیں
خواجہ مظہر علی جلال آباد والے ایس ہٹھوار نوں چھڈیا تا سائیں

دربیان واپس آمدن خواجہ حافظ صاحب در کلیام شریف

حافظ صاحب جاں کرن جمعیت ہوئے وڈا نشان جلال کمال بیلی
سیڑن کپڑے ہتھاں دی کار کر کے کھان بعزتی کمال جلال بیلی
پاک کسب کر دے پاکباز خواجہ ریس نبی ادریس دے نال بیلی
نسب خاص امیر تیمور وچوں دہلی بادشاہ پہلا کمال بیلی
کر کے کوچ رسالہ کمان ٹریا اگوں مظہر دکھایا جمال بیلی
گل سل فقیر تاثیر کیتی ترت اُترے وار کے چھال بیلی
گل لا کے سٹن زمین اُتے غش کھا گئے اُسے حال بیلی
سکو کھا دودی پھر پاس کھاہدا ایہنی جا کے ہڈیاں نال بیلی
جیہڑے زخم آہے پاسے سکھ سانی ہو گئے ٹھیک اوہ بھی پھول کنال بیلی
شغل دے کے سر مبارک تائیں سید پاک اوتھاں بہال بیلی
نظر لگ گئی لامکان وچوں ادھر تحت الثریٰ پتال بیلی
آپ ہے بیں وچ اکمل کمال کولوں ایہہ بھی کر چھوڑے باکمال بیلی

والد باپ دے درگاہی دے گھاڑ بیٹھے کم سوئی دا سوز دنیاں بیلی
منگن مول نہ کسے تھیں مزدوری لین دینا دا نہیں خیال بیلی
خاندان چغتائی دے جان وڈے وڈے نشان تے جاہ جلال بیلی
رسالدار رسالیدلوچہ آہے میجر مرتبہ ترقی ہر سال بیلی
چھوڑ میجری گھوڑے تھیں اُتر جلدی راہ رب دا ویکھ بھال بیلی
لے پاگل پر ڈیگ کے ہار اندر جلد وصل لیتا سچا لال بیلی
چھ ماہ گزرے سا کسے پاس سیاں لیٹے گئے حکم تے کل جنجال بیلی
سید پاک آکے سینے پھوک ماری جلدی اُٹھ نے ہوش سنبھال بیلی
پھوک کل وجود وچے دکھ کڈھے مہربان ہویا ذوالجلال بیلی
اٹھوں سا دربار محمدی دی اکھیناں ترت جا وصل وصال سبیلی
سید پاک محبوب محمدی سی نائب خاص رسول دی آل بیلی
مغل دہلی دے بادشاہ نشانت مانڑن ایہہ دنیا سی خواب خیال بیلی

ایہہ بھی عالی جناب اس نسل تھیں ہے لگے عشق اصیل دے نال بیلی
جدوں نبی مودے حاضر دربار کیتے کیتا حکم بٹھوار سمہال بیلی
کرن کرم کریم حلیم رہندے بہتا عاجزی نال خیال بیلی
خاص لباس ملیا منہ گریبان پاکے خاصا مرد ہے لا ینال بیلی
والد صاحب درگاہی دا سالک کیتا وڈی حوم نے دھام دینال بیلی
عزت دار وڈے نالے شرم والے رکھن عاجزی حال تے خیال بیلی
نال بھراواں سنار دے دانا آکھن قدرت رزق پہ آیا زوال بیلی
جکڑ ڈھل ٹاویں شادی کرن اندر تاں لے چھوڑ دے اساد خیالاں بیلی
مائی پتر دونویں سوہنے کرن لگے ہو سکھاندا نہیں بھائیوال بیلی
مینوں قرض اندہار جے آوے شادی پتر دی کراں فی الحال بیلی
اوہ بھی خان اوان آتش زادہ خوش خو تے نیک خصال بیلی
اے پر ایہہ اقرار تے عہد کیتا اسے سال وچہ لینا سنبھال بیلی
مائی پتر دوہاں نے منظور کیتا اے پر ہوندے نیرا اوچھال بیلی
اے غم تھیں مائی بیدر رون لگی حافظ صاحب سن کول کمال بیلی
میری بہت برادری پیر بھارا طاقت گھا نہیں سائی روال بیلی
ہور لازمی دا خرچ چھوٹے بچے ہوندی ٹبرا نو وچہ سنبھال بیلی
تیرے رون سندا بینوں سعن آیا گیاں مشکلاں ہوسیں نہال بیلی
مائی آکھیا من اک کنک ٹاہے ہو کجھ نہ اندر فی الحال بیلی
بھانڈا مٹی دا جلد تیار کر توں جس وچہ من آوے آٹا بھال بیلی
خواجہ پیر دے حکم نوں من مائی آٹا پیس کے اوہ بے ہدرال بیلی
اُپر چاٹری کنگری دا دتی جیوں کر قلف آوے اوپر تھال بیلی
حضرت اٹھ کے کوٹھی دے پاس پہنچے چاٹر لاہ تے سانوں دسال بیلی
اُپر آٹے دے پنجہ لگا سکے نالے ایہہ فرمان کیتا رکھیں خیال بیلی

اسے ذات موصوف دی صفت ہوندی ذات ثابت دینال دھمال بیلی
ہر دم یاد محبوب وچہ شاد رہندے شوق یار دا دید جمال بیلی
ظاہر کرن نہ راز محبوب والا پردے پوش وچہ ہار مسال بیلی
چمکے مکھ مہتاب نوں رشک دے کے دیکھے لال نہ کجھ مثال بیلی
خاندان اوان قدیم دے سن نمبردار بلند اقبال بیلی
والد بابے درگاہی دا فوت ہویا آگئی موت اقرار دے نال بیلی
جس نے ناطہ درگاہی نوں دتا ہویا اس آکھیا جلدی اٹھال بیلی
مائی نال درگاہی دے گل کیتی ہوٹی اج ایہہ گل محال بیلی
مائی صاحب درگاہی دے سا ہورے نوں کہیا رب دے امن سوال بیلی
جے کر ملن نہ دام تے کام مشکل عرصہ دیکھ توں صبر اک سال بیلی
کرکے خیال سوال منظور کیتا کال سری نہ ہووے ملال بیلی
بعد اس میعاد تھیں دیکھ سانوں نہ اوکھ سوکھ کرکے توں پال بیلی
تنگی رزق دی ہووے نہ رب کرکے مندا ایہہ زندگی وچہ زوال بیلی
حضرت پچھیا مائی توں کیوں رووین پچھ حافظاں نہ پرنال بیلی
باراں من آٹا اوپر ماننا بناندے حدوں تیل لائے انگل وال بیلی
بحر رحمتی جوش خروش کرکے مار موج تے چھل اوچھال بیلی
تیرے اندر دے وچہ جو ہے علم سانوں دے نال سمبھال بیلی
خواجہ پیر محمد شریف صاحب امر کیتو نے کرم نال بیلی
دانا پیس کے آٹا بنا جلدی ایدھر پا کوٹھی نال نال بیلی
کوٹھی آٹے دی خاطر جو تیار کیتی آٹا پا کیتی مالومال بیلی
حافظ صاحب اگے تاں پھر عرض کیتی جو کجھ حکم سی کیتا بحال بیلی
لاہی چھاٹر مائی نے گوگ اُتوں تنخہ لائوندا پیر کمال بیلی
خبردار ندہ بھیت نہ کڈھنا ہے کر ذکر نہ دوجے دے نال بیلی

جے کردسیا تدھ نے حال اپنا آہی رزق دا سخت زوال بیلی
گج وج کے پتر دی جوڑ شادی دیوے پکا کھوال بیلی
رو ناں مائی دا رب منظور کیتا گئے دکھ تے چھوڑ جنجال بیلی
اتے مائی تھیں پہلے تیار آہے کیتا خوشی پر شکر کمال بیلی
باراں من آٹا اپر مانسر انہ کیتا خرچ انہاں تول تال بیلی
دھوم دھام تھیں شادی دا کم کیتا جیویں حال سی خان خیال بیلی
روٹی عام دتی کل کلیام تائیں بہت منگتے کھڑن سوال بیلی
برکت پا دتی برکت دا لیاں نے جیہندا شان ہے جل جلال بیلی
آٹا آوندا سی اوسے گوگ وچوں کھاندا انہاں نے کتنے سال بیلی
چرچا گردگراں اندر پیا ہویا بھیت لئے کرن خیال بیلی
تیرے ہتھ ہے جے جیو شاہزادیا ایہہ چکی دا نہیں نوال بیلی
بال بچہ تے ٹبر جو کھیڑا ہے پوری پوے نہ چکی دے نال بیلی
ڈبی رکھیا لعل مضبوط کر کے ایہہ چمک ہاری سچے لعل بیلی
کر کے صفت محبوب دی ڈولنی کے جنوں علم تے عقل نہ وال بیلی
کتنی تد تھیں ایہہ سوال میرا کیتا تدھ نے ٹال مٹال بیلی
مائی صاحب نے آکھیا تھیں اگے دسناں تاں جے رکھیں سنبھال بیلی
اُسدے آنونے تھیں مولا نار دتا کھادا لنگ وچہ بار سیال بیلی
اک گوگ پوائی نے میں کولوں تے پرواہی اسٹے دنیال بیلی
آٹا آنوڑیں تھیں نپی گدھ مائی روز ٹیک قیامت کال بیلی
راز چھپیا کیا باہر آیا جیہڑی کھیڈ فقیر کمال بیلی
جو کجھ ازل نصیب دا لیکھ آیا کھیدا کھالوڑاں ہو خوشحال بیلی
ویلا گذریا ہتھ نہ آوندا ایسے توڑ دے دندلو مار دے چھال بیلی

جے نذر رکھیا بھیت چھپا کے تے آٹا کھاپی سیکڑے سال بیلی
رحم رب دے نال کمال ملیا ہر دن فضل کیتا ذوالجلال بیلی
مائی سد قریبیاں مانس لے نوں کھڑکے رم رکل ہو خوشحال بیلی
گڈھیں پاکے رنگ پوائے گڈھیں پانی جو گئے دلال بیلی
باراں من جو مانسر سیں خرچ آیا اگوں شادی دا کرد خیال بیلی
بھانجی پھر کے سد بلوری نوں بھانجیدار بھی کل سنبھال بیلی
شاباشا باکر بیندیاں ہوئے رخصت گھٹے کجھ نہ رائی روال بیلی
شادی ختم ہوئی آئے لوگ گھر دے مائی خوشی دے نال نہال بیلی
چکی تکی نہ بیس دی ایہہ مائی کئی سال وچہ اکھیاں نال بیلی
تاں درگاہ دی مائی دی بھین آکے نچے بھیں کھول قال وقال بیلی
دونویں وقت ہتھ رکھاں ہتھ اندر پیا بھور ریا چند چنڈال بیلی
جیہڑا دم درود توں جانتی ہیں نام ربدے بینوں سکھال بیلی
عشق حشک نہ چھیدے کجنے تھیں تے دریا نہ کھلن روال بیلی
مولا بخش سلطان سن عاشقاں دے عاشق خاص سن ذوالجلال بیلی
میرے وسنے تھیں تیرا اگے ٹھسی جیکر دکھ دی بنیں بھانیوال بیلی
ساڈے گھار پردیسی جو شخص سن ایہہ لعل تھیں اعلی بے لعل بیلی
انہاں منع کیتا راز کھولنا ہیں نیر انت دا ایہہ سوال بیلی
اُتے لانچہ سجے ہتھ دا جی چوڑی چاٹری اے مگر مال بیلی
اگلی کوٹھڑی وا ڈکے گوگ دسی اجے نال کڑے ملا مال بیلی
آٹا مک گیا جھگڑا چک گیا اے پر بھین نہ کیتی ملال بیلی
گل نشر ہوئی شہرت پکڑ اٹھی رو ندت پئے خون ادچھال بیلی
راز کھولنے دی قسم جہا برینوں سننے سارے ہو گئے بیحال بیلی

احوال سائیں کالو و فیض علی صاحب

سائیں کالو تے سائیں فیض علی صاحب جیہڑے اعظم وزیر سلطان لوکو
کسب کرن پیغمبر داؤد والا کاری گر مشہور جہان لوکو
کرن گل کلام دا کم دوہرا باتی ساہمیاں آکھن اکھان لوکو
راتیں رہن خدائی دے یاد اندر دنے کار دنیاں غلطان لوکو
رکھن شوق فقیر دے نام داجی دلوں نت سوال الان لوکو
مستوار بغرض ہمیشہ رہندے لیندے نذر ہین تیر کمان لوکو
چکی باغ آکھن جتھے رہن بیارے تے مشہور نزدیک کساہان لوکو
روز رہن کرنگ پر سیر کردے سر پڑال تے تیر و کمان لوکو
حضرت عبد اللطیف دے تکن والے جنید امام بر سبھی سلطان لوکو
لکھاں لوک نے مرید کرائیاں تھیں صفت ہو وندی نہیں بیان لوکو
سنہ عنبر تھیں لیکے اج تیکر کردے فیض جہان نوں دان لوکو
میاں دین احمد خوشبو سن کے آئے پاس فقیر مستان لوکو
اس درویش نوں بہت پسند آئے انہاں جاہر آندا پرسان لوکو
اتوں لاہ ساڈہ رکھن کدم اگے گویا چن تنیں ابر اٹھان لوکو
تیرے تیر فقیر پسند کیتے نالے عجب عجائب کمان لوکو
جادوکے دندگی تیری تے ہے میرے پیچے تیر کمان تدھ آن لوکو
چاہریں برس فقیر قربان کیتا جسم نفس تدھ گھار وان لوکو
پیا سہہ رمز نہ سمجھ دیوے آوے گھوڑا عقل دڑپے دوڑان لوکو
تاں پھر صابر دے نال آگل کیتی چل نال اسدے تیر بھیت یان لوکو
توں ہیں علم والا بھلا منگ میرا تیرا بھلا کرسی سبحان لوکو
مائی صاحب نوں صابر آگھا آکھن مٹھے رٹ دو دو تربکوان لوکو
دن سردیاں پالیاں گذردے سن جسم دوہری مار اٹھان لوکو

والد انہاں آئے میاں دین محمد صاحب جو اشراف وڈے خاندان لوکو
کسب کار اندر نامور آہے کاری گر ثانی لقمان لوکو
لین دین دی کوئی پرواہ ناہیں کرن کم تمام یکسان لوکو
خوش خو طبیعت وچہ عاجزی دے دل رحمی نرم زبان لوکو
کسے گل کیتی انہاں پاس آکے سائیں دلبر فقیر جوان لوکو
اک اِل رکھن بہانے بازو بچی اسنوں سر دیاں پر بٹھان لوکو
راضی اسی تے ہو وسن جو تند آنترس گڈ تیر تے نال کمان لوکو
لا ساں تیر لا ساں ہم نہیں سبیں آکھدے سن ایہا ور زبان جوان لوکو
چوڑ پور تھیں جس نور پور کیتا وڈے زور والا پہلوان لوکو
کیتی کل تعمیر عمارتاں دی دہلی بادشاہ شاہجہان لوکو
اسے شیر دا ایہہ فقیر ہے سی رکھے شوق ایہہ تیر کمان لوکو
آندے تیر کمان بنائیکے تے نذر پیش فقیر کمان لوکو !
سالنی وچہ لبیٹ کے لے آئے جیونکہ چن نوں ابر چھپان لوکو
دیکھ سالے فقیر پیار کیتا دلوں بہت ہویا مہربان لوکو
تیرے ایک فقیر نے مکھ داری لائی تیر سے مکھ بیچان لوکو
باراں برس رہاں موصوف رہے ڈھیو قدرے تیر کمان لوکو
پر سے کرے لوڑیں ہن پہنچ بیٹا جس دیوناں سی تنیوں دان لوکو
اے پرے جانا ہیں عقل نکو والی گھوڑا اکھس گیا اس میدان لوکو
آکھے پیر لوڑیں نفس گھاتیرے سمجھ آوے نہ میں انجان لوکو
صابر پیر فقیر دا نام سن کے کیتا قول تے پکی زبان لوکو
عبد دین گئے پلے بنگے تے چادر واپکے پچھے یان لوکو
میاں دین محمد بھی تیار آہے سنگ ساتھ ہو ٹرے روان لوکو

وقت دیگر دا چکی بلغ پہنچے خالی کوٹھڑی سی اوہ مکان لوکو
ٹوٹے کوزے دے وچ پئیے یکدے سن لون مرچ دانہ نہ سامان لوکو
واپس آگئے وترح مکان اپنے نظر آئے جاں ایہہ مہمان لوکو
جنہاں راہاں پتہ دسّنا کیتی انہاں راہاں تھیں جان قربان لوکو
معافی منگدا ایں تھے آن والی نوں ہیں شاہجہان سلطان لوکو
اُس نوں حکم خنیتر فرمان کیتا جو آکھساں رکھ دھیان لوکو
نال لیجا اپنے گھار انہاں کرین خاطراں لاتران لوکو
ہتھ بنھ کے نمبر نے عرض کیتی جیکر جان منگن حاضر جان لوکو
جھٹ پٹ فقیر نے ٹور دتے نمبردار دینال روان لوکو
کھانا گھر کراہی پکائیکے تے صابر پیر دے پیش ٹکان لوکو
نمبردار آکھے جیکر ہور کانی لاساں ڈھل نہ ترت پکان لوکو
ہور کوئی دسواسی تاں آن بھائی رکھو کجھ نہ وہم گمان لوکو
جمرے دا ہوش آئی روٹ کھول کے نے نمبردار دے گھار ٹکان لوکو
اک آپ کھاسا وقت بھکھ جیبی دیوے اندر فقیر دی جان لوکو
باز دار شکار ایہہ کیبی جانے کونج مارلئی اُس نے جان لوکو
بھجن گل آئے گنڈھن ول تائیں اگوں پھل پائے اطمینان لوکو
رستے وترح بھی بھکھ دکھ نہ ونا روٹ سیہے سن اسی امان لوکو
اس باعث تھیں بھکھ دکھ نہ دیوے اندر ہو آیا گھمسان لوکو
میاں دین محمد جا کھا بیٹھے ہوئے اٹھ کے ترت روان لوکو
جا کے ملے فقیر نوں فیر جمرے استقبال کیتا اگوں آن لوکو
رمز فقیر دی نقر نوں لکھ لگی ہے ہوٹھ نہ ذرا زبان لوکو
غذا پیر دہ باہناں سر پہ رکھے تے منظور کیتی دلوں جان لوکو

اگ بچ کے بلدی سی بچ اندر ہانڈی اُبلی تے چھچھ ہلان لوکو
سائیں حسب فنا کر گئے پھر تند تیر مارے جا ہٹر کمان لوکو
دوروں پڑھن بسم اللہ الحمد آکھن دار دوا بیٹے ہتھ گھمان لوکو
چن عید دا ویکھیا بعد مدت مُنڈا ایہو زبان فرمان لوکو
ایسے ذکر اندر نمبردار آیا ساکن خاص مکان سوہان لوکو
ایہہ دو شخص جیہڑے رہندے ترے پیارے جگر عزیز از جان لوکو
جیکر فرق آنڈرہیں اتھے دس نہیوں حل اپنا پیے جمان لوکو
فکر کرو نہ اک مثقال آنا جانا فقر نوں دین ایمان لوکو
پہنچے گھار اُس دے پلنگ ڈاہ اُستے نال ادب دے اُپر بٹھان لوکو
صابر ہتھ نہ پایا سی وچہ بھانڈے لقمہ اک بھی نہ اٹھان لوکو
صابر ایہہ فرمان سنایا سی ہینڈا ماریا تے تھکی جان لوکو
راتیں بیٹھیاں بیٹھیاں راتّ گذاری رہیا ذرح فقر دھیان لوکو
مانی حسب فنا تھیں روٹ پکوائے جیہڑے گھیو گڑ دے پہ عام رلان لوکو
جدوں ٹکیاں اکھیاں نور بھریاں مژگاں تیر تے گنیاں کمان لوکو
عقل فکر تے ہوش ہوا ہوگئے یاد ہوئی برباد ناگہاں لوکو
روٹ تند فقیر دی رکھن کارن رہی گل نہ مول دھیان لوکو
عقل فکر وجود دا اُڈ گیا کوند نہ پکڑی وکھی جاں آن لوکو
فجری فیر بھی طعام نہ چکھیا سے غرضاں کرین سب مرد زنان لوکو
صابر پیر دی عمری بہت چھوٹی خوبصورتی حسن کنعان لوکو
ہم سنگ ہوکے زرد رنگ ہوکے گلاں راز پنہاں عیاں لوکو
بازو پکڑ میاں دین محمد دیجی ہتھ صابر ید ترٹیاں لوکو
رخصت ہو گئے اپنے گھار آئے کیتا فیض فقیر نے دان لوکو

۱۲

باراں برساں دی نوکری لوکری بھی اس عنصر نے سلطان لوکو

میاں دین محمد دے پتر پوتے تے پچھے صابری کر گئے دیوان لوکو

سارا رنگ نے قدفرما دتا نانے نام محمد شریف خان لوکو

چھوڑ دتا نوں حکم فقیر ہوئے اتے حافظ مجید قرآن لوکو

خدمت کردے ہن عالیجناب والی مڑکے آؤنہ بیرے مکان لوکو

ساری عمر وچہ خدمت دے گذر گئی لکھن پڑھن تقسیں باہر بیان لوگو

ادہا لج پہنے پالدا رج توڑی جیہڑا ہویا سی عہد پیمان لوکو

سائیں دلبر صاحب فرا توڑے تیرے گھار ہے امن جہان لوکو

کپڑے سیر دے نے پردہ پانونے نوں نسل مغل چوغطہ شاہاں لوکو

خاص نائب رسول خدا والے اُچا شان تے ماہ جہان لوکو

میاں دین محمد حافظ صاحب دی جی لگے کرن خدمت ہو قربان لوکو

مولا بخش لجپال نے لجپالی پیا دکھیدا کل جہان لوکو

واپس آمدن لطرف کلیام

جد وراثاوہ باطنی ظاہر ہویا حضرت ہوگئے دلوں ملال لوکو

دوہاں جیاں نے اٹھکے قدم چمے ثابت صدق یقین دینال لوکو

بیٹا انہاندا سی نواز خان بابا یار صابر دا نیک خصال لوکو

وڈے فضل الٰہی منظور صابر عہدہ نقل نویس سمبھال لوکو

چھوٹے فانی بقائی دل کوچ کر گئے چھوٹ واسطے جنجال لوکو

عہدے دار تے قلم دی کار کردے دنیا دین دے وچہ نہال لوکو

دتا تار حضرت صدق والی نوں دنیا دین تے گئے زوال لوکو

جتھے غوث زمان نشست کیتی چونے گچ تھلہ جھنڈا لال لوکو

نال اوہدے لوک سلام کردے جاکے دیکھ لو کرکے پڑتال لوکو

وڈے بھائی بھی صابر دے بیعت ہوئے حافظ غلام رسول کمال لوکو

لقب خاص حضور دا عطا ہویا لیہے خدمتی کتنے سال لوکو

اک شہر رہتاس دے وچہ واس رکھتے خاندان پٹھان جمالی لوکو

اس دے دی خاص سکونت سی مغل اندر گذر عمر دی سیک خوشحال لوکو

تیجے ملک غلام غلام ہوئے خوش خو تے نیک خصال لوکو

آئے محمد صدیق دے گھر ٹر کے حافظ صاحب جیہے کمال لوکو

بابا محمد صدیق آوان آہے خاندان وچہ عمل کمال لوگو

بیٹے اس نوں رب عطا کیتے فضل صابری پیر دیال لوکو

دوجے کرم الٰہی درویش منشی ہے سن شعر اندر با کمال لوکو

تیجے منشی نظام الدین چھوٹے عقل ہوش وچہ بے مثال لوکو

دادا انہاندا محمد صدیق ہیسی جیہدے گھر آیا تیجا لعل لوکو

طرف قطب دربار مکان انہاں اُچے بالا محل محال لوکو

صحن انہاندے وچہ نشان نبیا ہیسی تا قیامتی کمال لوکو

ایسے تھلے پر بیعت حضور ہوئے فضل شاہ حافظ صاحب نال لوکو

ایہہ مرد کمال حضور پیارے حاضر رہن حضور دے نال لوکو

مرف چھ مرید حضور کیتے پیارا ازلی تھیں ذوالجلال لوکو

دوجا غلام حسین نمبردار ہیسی صاحب شان بلند اقبال لوکو

پوتا انہاندا چوہدری خان طورا جو مشہور مرد فی الحال لوکو

ایہہ پایین چلہا دے وچہ وسدے سن متصل دربار دے نال لوکو

چوتھے خلص عزیز تمیز اندر میاں دین محمد جو لعل لوکو
نیک ساعت سوکھنی بیعت ہوگئے ورد نے کل زوال لوکو
فسل اسے درویش دے ملک ہویا جب فقر عنایت دیناں لوکو
صابر پیر تے صابر دے ڈیرے بائی دونویں بیعت ہوئے سچے لعل لوکو
بہت عالی دربار ہے صابریہ اقصہ جوڑناں کم محال لوکو

والد سائیں فیض علی تے سائیں کالو نال خاص نصیحتیں سمہال لوکو
خاص نظر منظور سرکار ہوئے سارے بال عیال اطفال لوکو
وڈا عالی دربار ہے صابریہ قصہ جوڑنا بہت محال لوکو
حضرت ایہہ مرید حضور کینے کیتے گل تمام کمال لوکو
مولا بخش نوں جب عطا ہوئے چلاں راہ وراہ بالی مثال لوکو

رفتن حافظ صاحب درخانہ میاں دین محمد صاحب

خان محمد صدیق تھیں ہو رخصت جگی ہٹی تے مدت گذار پیارے
کرن محمد مختار نال محبتاں دے حافظ صاحب بھی کرن پیار پیارے
پچھوں بیٹھے مسافراں پانہہ ریاں تیں قصہ کھول کے گل گفتار پیارے
پتر پا بی بی صاحب آن پہنچے سنگ صابرہ خبردار پیارے
انہاں راٹھاں تھیں ہیں قربان جاتواں جنہاں ناں ہوئی دیدار پیارے
راضی ہوکے دین دعائیں لگے پیش پاک مولیٰ کردگار پیارے
خدمت کریں توں اساں پردیسیاں دی مولا کرے منظور دربار پیارے
حافظ صاحب جیسی گنہگار گذران کرے اسدا ماجرا کرو اظہار پیارے
خانے جس وچہ سائیں شمس منہدے ڈیرے چھاگو اوہ سوہنا گھار پیارے
کرن کل تبرک تقسیم ایہا وقت انہاں دا اول دی کار پیارے
علم عقل دی روشنی ملک دی دولتمند تہور سنسار پیارے
دو ظریف علی کرے فیض علی تیجے سائیں کالو تر مسار پیارے
سائیں ظریف دے شمس الدین صاحب کامل عقل تے ہتھ ہیر تشار پیارے
تیجے سائیں کالو ٹرے بخت والے عابر جلس منظور سرکار پیارے
بیٹے انہاں دے دو سو جھنو صاحب لائق خالق سوہنے بشیار پیارے

میاں دین محمد ویلی چڑھ لیے گئے مسن اپنے گھار پیارے
جدوں لنڈ لیو کوچ فرمائے بی بی صاحب پچھے انتظار پیارے
کسے خسرو تی وڈی خبر والا رہندا وچہ کلیام سرکار پیارے
بڑے خوش ہو گئے میاں دین محمد پڑھن زبدا شکر ہزار پیارے
بی بی صاحب نے دیکھ خوش خوشیاں ماں باپ بھی چھوڑ دستار پیارے
تیری آل اولاد نے موج مانے عیش دین دنیا بہار پیارے
حافظ صاحب بھی راہنی کمال آہے ہند سندھ ولایت سردار چار پیارے
کیہڑی جاتے وسدا کوئی اوتھے جتھے گذری ہند جوار پیارے
سائیں شمس مثال ہی شمس سینا جو حد باد اہار ستگار پیارے
زاہد پارسا وڈے حکیم حاذق باجماعت نماز گذار پیارے
والد انہاں دے سائیں ظریف علی دین محمد دے ترپر چار پیارے
چھوٹے سائیں عبداللہ بھی چار بھائی چار منظور وچہ سبا لسیار پیارے
فیض علی نے شادی محال کیتی رہے عمر بھر کنج کنوار پیارے
چوتھے سائیں عبداللہ دتان لنگر دہری ایہہ کم وچکار پیارے
وڈے محمد حسین کمال عالم علم شرح تے نکر وچہ کار پیارے

چھوٹے محمد مراد ہووا والے والد صاحب دے مٹھڑے لال پیارے
حشمت علی صاحب وڈے صاحبزادہ صاحب بخت اقبال سردار پیارے
چھوٹے انہاں تھیں سائیں مولا بخش صاحب صورت چودھویں چن چمکار پیارے
ایہہ اولاد میاں دین محمد صاحب دنیا دین وچہ موج بہار پیارے
روز ازل دے ہو منظور گئے صابر پیر دے خاص دسبار پیارے
حال اس مکان دا دس بھائی سجن دا اُپر تحریر اظہار پیارے
پہلے ہویا مرمت جاں ایہہ کوٹھہ خوب کرسن سنوار تیار پیارے
غیرت کھائیکے اس نے گرادتا سنیا پیر یا کاٹھہ اتار پیارے
صابر پیر تیسے صابر دے بھائی وڈے حافظ صاحب جی ہو گئے خدمتگار پیارے
مثل الف دے ننگیاں ہو بیٹھن پیریں گھونگرو نچن جھنکار پیارے
غیرت اس مقدم نوں چوٹ لائی ننگا نچنا ہے منع کار پیارے
اسے باعث مکان گرادتا نوں گدھاں اوہ باہر وار پیارے
حسب الحکم جناب دے چاڑھیو نے لاکے زور تے ہو کے ہوشیار پیارے
حکم دیکے فیر تیار کیتا تے تعمیر کیتیا تجی وار پیارے
چند یوم دے بعد فرمایا نے سد کے کل اپنے رشتہ دار پیارے
میاں دین محمد ہتھ جوڑ بولے کون کنڈا مفت وگار پیارے
تدھ بولے حضور فرمان کیتا گئی نمبرداری ہر گھار پیارے
اللہ آپ حافظ اللہ آپ حافظ جید انام قدیر جبار پیارے
جیہڑی چیز دا آکھا گھمنڈ اسنوں اج رب گھڑی کو مار پیارے
اسے روز میاں دین محمد صاحب سد ان ترت اپنے رشتہ دار پیارے
پھر دِل مقدم نے آکھ سکیا صابر یار دنا دے بھار پیارے
اُسے خانیوال کو وچ بقا حضرت شکل گنبر دی نال دیوار پیارے
جس دا نام سائیں شمس الدین صاحب جو منظور ہے صابر دربار پیارے

سائیں شمس دے نے فرزند ہو گئے کیتا کرم مولا کرتار پیارے
احمد دین چھوٹے صاحب شان ہو گئے طرف بازار لقا پیارے
خوش خط نے سوہنی خوشنوا دے رہندا حاضر اندر دلدار پیارے
ہیبتی شاہ دا اولاد اس شخص دیچی دشمن ہو گئے کل لاچار پیارے
جس نوں صابر تیسے صاحب اوہ صاحب کیتا کیہڑا اوصاف اسد ورکار پیارے
قصہ سنن والے اعتراض کردے کوٹھہ چھوٹا نہ اوہ وچکار پیارے
اک نام غلام مقدم آہا اپنے وقت اندر اوہ سردار پیارے
کیہڑی گل دی خبر سی دس میاں حافظ صاحب باں آئے اس گھار پیارے
صابر فقیر جلال کمال کولوں تنوں کپڑے سٹن اتار پیارے
میاں دین محمد اس معرکے دی خاطر کیتا مکان تیار پیارے
ننگے پھردے لوگ ہکدے نے بھینا بیٹھیاں ہوش چاہ پیارے
حافظ صاحب نے فیر فرمان کیتا دوجی وار کرو کوٹھہ تیار پیارے
اس نے فیر مکان گرادتا ہے سی آدمی سخت جرار پیارے
بہتے روز حضور نے گل نہ کیتی تے کوئی حکم نہ کیتا سرکار پیارے
اکسے روز وچہ کرن تیار کوٹھہ زور لائیکے اوہ اشتہار پیارے
چاڑھ چاڑھ کے مفت ترٹ موئے نمبردار ڈاہڈا چڑن سہار پیارے
کر جلد تعمیر مکان والی استھیں بعد رہسی ہمت ہار پیارے
اج گیا اقبال نمبرداری ہر گھار ہوسی نمبردار پیارے
مڑ کے اوہ اقبال مول نہ آسی لیا کھس اوہ رب قہار پیارے
اکسے روز مکان تیار کیتا نام لے کے پروردگار پیارے
گھر گھر مقدم ہی ہو گئے ویکھو وچہ کلیام دیار پیارے
میاں دین محمد دا پوترا جی پیا وسدا ہے اسے گھار پیارے
مولا بخش طفیل اس معرکے دے لینی کجھ ستار غفار پیارے

کوچ کرنا حافظ صاحب بسوئے بقا از فنا

کوچ حافظ صاحب دا وِس قصہ آخر وقت جو کر گئے گفتار پیارے
اک جناب فرماون لگے کھانا کھاؤ دسا کر دو تیار پیارے
حافظ صاحب غلام رسول آکھن حکم کرو جو ہوئے درکار پیارے
تدوں تجی سرکار نے حکم کیتا کھاناں کھیر چاول شیر دار پیارے
تجی پاک جناب پیش کیتا پیالے پا کیکے ٹھیک سنوار پیارے
لقمہ مکہ مبارک تھیں کڈھ کے تے پاون وچہ پیالیاں دے سردار پیارے
ہو حیران حضوری چپ چاپ بیٹھے کیتی کجھ نہ گل گفتار پیارے
شہنشاہ چشتی فضل الدین صاحب ہوئے ترت تاں عرض گذار پیارے
تجی وار حضور فرمان کیتا کھانا کھا حضوری نہ ہار پیارے
عرض فیر کیتی صاحب پیر سوہنے حکم ہووے تاں کھاواں زہار پیارے
روز ازل دا اصلی نصیب تیرا ہو ناں ہند دا تدھ سردار پیارے
پیالہ بس پھکیا تدھ صل میرے ہو سیں پالکی وچہ اسوار پیارے
دو ہاں کساں ندیاں نہیں جھیڑی اس وچہ باغ تے پھل بہار پیارے
میری تیری ہر سونوں ہزار دیجی خدمت کرن گے جو خدمتگار پیارے
میرا روح قلبوت نوں چھوڑ کے تے جان پرواز آسمان دے وار پیارے
حافظ صاحب تھیں ایہہ وصیت سُن کے صاحب پیر نے زار و زار پیارے
ہر دو سمجھ کے ہیں تینکو وصیت کیتی رکھو یاد ہوگے خبردار پیارے
صاحب ہتھ بنھ عرض گذار ہوئے ہیں تاں روساں نہ زار و زار پیارے
پھیر بولے جناب جو ابد تا ایہہ غم نہ آن ملول دلدار پیارے
بھیجدی سی وسیلہ بنا کے تے جس دا نام ستار غفار پیارے
پہنا شخص لاہور تھیں لکے تے کفن عطر چادر ہار پیارے
کل تجہیز تکفین اسلام رسماں اوہ اکنیاں شکر گزار پیارے

کھانسی تپ نے آن کے زور کیتا مہلک مرض تنگ ہو گئے بیمار پیارے
ہوئی مدت کدی کھانا نہیں کھاہدا حکم کیتو نے اچا پکار پیارے
کراں ترت تیار نہ ڈھل لاساں ملکدار ہو شکر گذار پیارے
اٹھ کے ترت جناب نے چاہڑ ہانڈی کھانا تیار کیتا ہوشیار پیارے
لقمہ اک جاں منہ وچہ پائیو نے اگوں آ گئی کھنگ کھنگار پیارے
تاں پھیر عالیجناب فرمان کیتا کھاناں کھاؤ حضوری اکوار پیارے
حافظ صاحب نے فیر فرمان کیتا کھانا کھاؤ جلدی اسے لدار پیارے
جے کر حکم ہووے کھانا کھاؤ نیدا کھاواں ترت کر شکر ہزار پیارے
ہتھ بنھ حضوری عرض کیتی خوف چھٹ دی عرض یار پیارے
بولے عالیجناب تے حکم کیتا کھانا کھاؤ ایہہ تیرے درکار پیارے
کھانا کھا پیالہ بھی توڑ کھاہدا نور دنور سینہ کھاون سار پیارے
دو جا عمر دتی بیس سال تینوں کیتا کرم تیں تے کردگار پیارے
تاں اس چمن آندوں اوہ کھا سُن جو منظور ہوئے ہر دو بازار پیارے
تجی ایہہ تے چوتھی ہیں ہور آکھاں لکھتیں خوب ایہہ یاد گفتار پیارے
دفن کرنا نہیں میرے تابوت تائیں رکھی رکھنا ہے روز چار پیارے
حافظ صاحب نے فیر فرمان کیتا روز ٹال آم دے نہیں درکار پیارے
روناں کم ہے سانیاں عورتاں دا جنید روح انہاں وچہ چار پیارے
آپ کوچ بقا فرمان لگے رکھاں کجھ نہیں اندر دار پیارے
جمعہ دو پہر ہیں عمر گذار دتی ٹور آپ کرسی کردگار پیارے
جمعے کوچ وصال تے دفن ہوئے چوتھے روز جو روز سوار پیارے
بے تعداد نقدی ٹکے آیا اوہ مقبول کوئی مرد ہوشیار پیارے
ہوئے دفن جناب جاں پیر صاحب سارا جگ روئے زار و زار پیارے

صابر صبر اندر عمر ختم کیتی کھول نہ راز اظہار پیایسے
کشتی ڈبی نوں جھٹ کیتا پار کرمی مولابخش رکھ تقوی قرار پیارے

عرض کردن برائے روضہ و میلہ و چاہ

کر کے دن چالیوں گذارکے تے صابر پیر کیتی التجا سائیں
نالے دیہو پانی ٹھنڈا ٹھار مینوں مٹھا ٹھیک تے صاف صفا سائیں
میری کیا مجال جے فیر بولاں ذرا اکھ تھیں سخن الا سائیں
بہنی مدت صابر چپ چاپ بیٹھے کیتی عرض نہ ہتھا ٹھا سائیں
انہاں اسم شریف فرخ علی صاحب متھے نور تے چشم حیا سائیں
چڑھ کے یار سوار ہمراہ آ بے واگاں ل لکے آئے اٹھا سائیں
ساریاں مجلسیاں استقبال کیتا پیر پکڑ کے ملے اوجا سائیں
بستر خوب وچھا تیار کیتا صابر پیر ملے گل لا سائیں
چوتھے روز حضور سوال کیتا پیش صاحبزادہ ایہہ مسئلہ سائیں
میرے مرشد دے پیر دا پوترا توں ایہہ سوال میرے توں منا سائیں
صاحبزادے نے پچھیا سوال کیہڑے عرض کرانگا میں منا سائیں
پانی مول نہ ہوئے پینے نوں کھوہ ہے کھو ونکے سر ہر جا سائیں
بولے صاحبزادہ صاحب فیر اگوں لاہنی کرانگا میں التجا سائیں
دوجی فیر نوں جو جواب سید تراۓ سوال میں لے منا سائیں
چاڑو روضہ شریف بخوف ہو کے میلہ لاؤ جو بے بہا سائیں
بابر پیر حضرت سید پاک دی توں کھوہ لکھوۓ دی دیکھن جلبا سائیں
اٹھے کر دیتیاں رکھو کھوہ کے دتے واپس آئے سب کر کے دعا سائیں
ٹھنڈا اس طرح دورا دھا کونوں ہار سر مرض پر سود شفا سائیں
باجی مستقو پھلیندے دے سن والی دولتمند تے نیک انسا سائیں

حکم ہووے تاں روضہ تیار کرئیے نالے میلہ منظور فرما سائیں
تراۓ گلاں منظور نہ مول ہویاں کرے فیر نہ گل اس دا سائیں
بھانویں یار مینوں بھانویں تار مینوں جو کجھ صاحبا ندھ رضا سائیں
ہندوستان تھیں آئے جلال آباد دے سید مظہر دا جو پوترا سائیں
سید ویکھیا لکھ داؤ کھ جاوے سوہنا بدر منیر لقا سائیں
صابر حکم کیتا یاراں بیلیاں نوں پیش رو ہو کے سنگ لیا سائیں
ہمرکاب ہو کے فیضیاب ہو کے پہنچے وچہ کلیام دے آ سائیں
وڈے ادب سنداصابر پیر سوہنے دتے بستر اوپر بٹھا سائیں
ترے سوال کیتے حافظ صاحب آگے کیتے نہیں منظور شہنشاہ سائیں
کہنا آپ اکدی نہ موڑیں گے جدوں آکھ سو دل لگا سائیں
تدوں پیر صابر ایہہ فرمان کیتا دیا کھوہ ہیں ہر جا کڈھا سائیں
دو جا میلے دا حکم بھی دیہن مینوں تریجا روضے دی کرا بنا سائیں
بھلکے فیر نوں میں لیسا جواب صاحب جیکجھ حکم ہوسی بادشاہ سائیں
کھوہا اج کڈھو پانی رب دیسی چلو دسیئے کھوہ ہے دی جا سائیں
صابر آکھیا نہیں تھیں آپ اپنے نال رکھدے ہٹ لگا سائیں
رچھو سید نے پکڑ کے ہتھ اندر کھٹن لے کے نام خدا سائیں
حضرت لاد نے کھوہ کھٹن والے آیا پانی جیوں نہر دریا سائیں
سید پاک نے آکھیا کرو رخصت واپس جانو نال داگ اٹھا سائیں
پتر اسنوں رب نہ مول دتا صرف اک لڑکی جم جبا سائیں

ہوگئی اس نوں مرض جذام والی زار و زار روے اسدی ماں سائیں
اکو دھی میری اسنوں مرض مہلک کیتی رب نے میں تھیں جدا سائیں
گھاٹا پکڑیا مرض نے ادھ ہوگئی اگاں وددھن تھیں ہویا ٹھہرا سائیں
دینا اک چھپی آتھ پنج اتے سید صاحبزادے اسے جا سائیں
سید پاک بولے پنج پنج لینے لیناں کپڑا نا منظور اسائیں
صابر عرض کیتی میں مسکین بندہ آمدا نوں پرہے دعا سائیں
سید پاک فرماوندے فیر اگوں منوں نہیں منظور ہٹا سائیں
جس نے پنج آند دے لیسی سو نقدی ایپر اسدی آس پہنچا سائیں
کرو سوال جناب خدا اندر دکوں آپ خدا شفا سائیں
سید صاحب فیر اگو لبلر فرمان کیتا ہے کراں دعا ہی حکم جو اسدی
ہتھ جوڑ کے مائی نے عرض کیتی جس کیہ دیو خدا شفا سائیں
حکم من کے مائی لے آئی لڑکی سید پاک تاں حکم فرما سائیں
لاہ کے کپڑے کل وجود اتوں پلا دھڑ دا اپر پوا سائیں
لڑکی تنگ ہوئی دھواں دین لگی آکھے جان ہوگئی فنا سائیں
گھڑی پاس ہیر ہوسی وقت پورا آپ ان کے لینا اٹھا سائیں
جدوں موئی لڑکی مائی سخت تڑفی لگی رون اڈ پٹنا پا سائیں
وقت سخت ہے رلج اگے نزدا لا ہو یا خون ہے نال قضا سائیں
صابر پیر کہیا کرو جو نا ہیں ایہہ تاں اک جے ہونداں بنجاہ سائیں
حسب الحکم حضور دے غسل دے کے فوراً میت نوں دین دفنا سائیں
سید صاحب نوں غم نے دھم لایا روح کرے نہ مول ٹھہرا سائیں
سانوں کرو رخصت نذر دیہو جلدی کرو کجھ نہ ذرا اڑا سائیں
صابر واجبی نذر ادا کیتی کر منظور تے منگسن دعا سائیں
تشریف لے گئے ساتھ ستھرا ٹلی رخصت لد کے ہوئے ہمراہ سائیں
مندرے پانچ کے بھار اتار دینے کرنی دینہ واپس توں آ سائیں

لڑکی لیکے مائی دربار آئی دیوے اپنا حال سنا سائیں
صابر پیر نے دار و عنایت کر کے منگی ہتھ اٹھا دعا سائیں
جدوں فیض ہویا مائی لیا خبر نی اگے صابر دے آن ٹکا سائیں
صابر پیر کہیا سید پاک تائیں نذر چک لو منگ دعا سائیں
ایتھے سیکڑے تک حساب ہوسی ایس رقم وی نہیں پرواہ سائیں
اسے طور آسی ہیں پیا دلیاں ورنہ نہیں معاش دا راہ سائیں
نقد کپڑا صابر نے سانبھ کیتے دوجی وار کیتی التجا سائیں
اسدی بیٹی نوں مرض جذام دی ہے دنیا دین دا توں بادشاہ سائیں
میری طاقت ہے ترسیاں لکھ توں ہے میں مسکین درویش گدا سائیں
لڑکی لیا مائی نوں احیت ویسی ہوسی اس نوں ٹھیک شفا سائیں
نقد سو دلیساں ہتھ جوڑ کینے کر ساں دینہ کجھ اٹکا سائیں
تولہ تول کے سنکھیا پا برتن آتش رکھ کے دیو دھوکھا سائیں
دھواں سنکھیے دا جدوں دیو کھیا سی اپر لڑکی نوں دیہن بٹھا سائیں
سید صاحب نے فیر فرمان کیتا نوں ہنڈے پکڑ کے رکھو دبا سائیں
سوئی گھڑی دی تیم پر نہ پہنچی اسدی جان ہوگئی ہوا سائیں
ڈیرا کل تمام حیران ہویا سید صاحب بھی گئے گھبرا سائیں
صابر پاس جا کے سید پاک بولے تساں تھوں مناں منگ دعا سائیں
مینوں چھپنے دی طاقت کون رکھے کڈھو قبر تے دیہو دفنا سائیں
میت دفن ہویاں بہار پٹ دیکھے کوئی ہتھ نہ کن ہلا سائیں
ساڈا دل جمعیت نہ مول ہوندے قصے کرن تے دین ڈرا سائیں
نالے دیو وہ تیرا اسباب تائیں گوجرخان وچ دین پہنچا سائیں
تھوڑی بہت فیر نہ بنا کیتی نال خوشی دے لین اٹھا سائیں
سائیں فیض علی نے سائیں خیر علی تائیں ہیچ دے نال ایہہ دین بجھا سائیں
پہنچے مندرے اٹھ بیٹھا لیکے تے خبر گھول کے دین سنا سائیں

سایاں آکھیا سی مندر چھوڑ آئوں والس جانوناں حکم فرما سائیں
مال اپنیاں ہے گوجر خان کھٹر ساہا تے چھوڑ کے نوں والس آ سائیں
سید صاحب جاں ایہہ بول بولیا سی لگی ترت تلوار قضا سائیں
صابر صاحب سائیں فیض علی نوں گل لایا تو صاحب آپ بچا سائیں
دستے خونی تر بند ہو گئے روح وچہ آرام دے آ سائیں
ڈڈے زور کرکے مڑی سٹ میتھیں تا توڑ کے آپ خدا سائیں
پکڑ کن تے توبہ پکار ہر دم کرنی فیر نہ چون چرا سائیں
جیکر ہوئی خطا معاف میری کرساں فیر نہ ایسی خطا سائیں

سید صاحب نے جوش خروش کھا کے خصم کون ہے جلد بتا سائیں
اجر لینی فیض علی اس آکھیا دا ایتھو ایتھے میں دلیاں سزا سائیں
قتے دست خونی سائیں صاحب نوں جی چاہی اسطرح ہو آ سائیں
صابر پیر جاں دم درود کیتا سٹ سیف تھیں لئے بچا سائیں
صابر پیر نے فیر فہمائش کیتی کیتی تدھ نے نا سزا سائیں
مکھ خیر دے تیں کھسن بہت دکھا ایہہ کھسیا نور لگا سائیں
توبہ تائب ہوئے سائیں فیض علی صاحب حبس نوں دفرما سائیں
مولا بخش جیوں دے ایسے انار سوہنے دھودھ دانیوں وچ جھتیا سائیں

شجرہ نسب خواجہ حافظ محمد شریف خان صاحب چشتی صابری

حضرت خواجہ محمد شریف خان صاحب چشتی عالی شان تے عالی دربار بھائی
فضل شاہ نوں فیض عطا کر کے کیتے کل ولایت سردار بھائی
قوم مغل چغتہ تے رہن دلی بادشاہ کینے کر دگار بھائی
نسل نیک تے اصل نصیب چنگے رعیت خوش سے عدل دی کار بھائی
مغل بادشاہ گورگت چغتیا ندی کیتے رب نے ملک سردار بھائی
بیٹا محمد سلطان دا ابو سعید مرزا دین دنیا اندر خبردار بھائی

زندی قبر کلیام شریف دے اندر نام نامی ہے ملک ہٹھوار بھائی
آئے دلی تشریف تھیں حکم لے کے شجرہ نسب دا کرادا اظہار بھائی
ہندوستان دے خان نوابی کیتے مان تخت وچہ دلی دربار بھائی
بادشاہ امیر تیمور پہلا خاندان اسیل تاتار بھائی
چند بادشاہاں بہادر دہلی وچہ آیاں ایہہ قوم نوں شرف دار بھائی
شاہ ابو سعید دا پتر ہویا عمر شیخ مرزا بہادر کار بھائی

بابر بادشاہ بیٹا شاہ عمر دا سی تخت منظور کر کے بہار بھائی
بیٹا بابر دا شاہ ہمایوں ہے سی کیتی دین پر جان نثار بھائی

اکبر بادشاہ پسر ہمایوں سی جو سلطان سی ہفت دیار بھائی
جہانگیر دا بیٹا شاہجہان ہویا خادم پاک لطیف شمار بھائی
شاہ اورنگزیب دا بہادر شاہ بیٹا عارف زاہد سی نیل دنہار بھائی
رحیم بیگ دا روح اللہ بیٹی حافظ صاحب دے والد سرکار بھائی

شاہ اکبر دا شاہ جہانگیر ہویا جو شاہدرے ہے روضہ مزار بھائی
شاہجہان دا اورنگزیب ہویا دتا رب نے زیب دربار بھائی
بہادر شاہ دا رحیم بیگ بیٹی کرے رحیم دی کار ہزار بھائی
مرزا صاحب روح اللہ دا اک بیٹا مرزا محمد شریف رسالدار بھائی

ہو گئے قطب ولایت جلال آبادوں آئے وچہ ولایت پٹھوار بھائی
وڈے صاحب غلام مصطفےٰ ہوئے اگوں انہاندے پتر سن چار بھائی
نام میاں امام الدین تیجے عزیز انہاں نوں جہ بے شمار بھائی
چوتھے اسم میاں محمد ہیر صاحب صاحب یہن تے وڈے ہوشیار بھائی
نکڑے صاحب غلام مرتضیٰ آئے صابر شاکر تے عاشق غفار بھائی
دادا صاحب دی رہن نگاہ اندر جیہڑے اپنے پر کرن پیار بھائی
عالم علم اندر فاضل فقر اندر طبع عاجزی ایڈ بکار بھائی
تیجے صاحبزادے فتح دین صاحب حکمت کار دیوچہ سردار بھائی
خوش خو طبیعت حلیم دکھن اجے روندے پیسے لگی یار بھائی
خاندان اصیل اولاد صابر مولا شاد رکھے نسل نہار بھائی
رہندے مشفق شفیق ہر دم عاجزاں نال دو ویکھیاں ندیاں و پیار بھائی
اک روز جو یاد خدا اندر گگڑ دیوندا بانگ سنوار بھائی
اس تھیں بعد نہیں دیونی بانگ اتھے مرغے بیٹھ مکان دیوار بھائی

حافظ صاحب دے دو فرزند ہوئے ارجمند تے دولتمند بھائی
الف دین وڈے وڈے علم والے تقوی دار وڈے دیندار بھائی
تیجے میاں کریم بخش ہاہے نام انہاں کیتی مرنوں چھم گلزار بھائی
میاں امام الدین صاحب فوت ہو گئے وڈے نیک پیارے کرم گار بھائی
انہاں تریسے فرزند اقبال والے خاص ہوئے منظور دربار بھائی
صاحبزادہ میاں نور حسین صاحب وڈے پتر حضور انوار بھائی
دوجے صاحبزادے کریم الدین صاحب ایہہ بھی فوت ہوئے با اقرار بھائی
فانی چھوڑ کے گئے بقا اندر بخشے آپ الله پروردگار بھائی
نہ کوئی جمیا تے نہ کوئی جم سی جی دنیاں والڑے ایس بازار بھائی
اج کل وچہ کلیام آباد رہندے حافظ صاحب دے نسل انار بھائی
مولا بخش خطا یا نفیس منگ معافی عقل علم دا نہیں چکار بھائی
حضرت صاحب دے وچہ مشغول آئے اس آواز نفیس ہو کر بیزار بھائی
ہماری شہزادہ مرغا نہ بولیا سی منع کیتا جاں سوہنے سرکار بھائی

ایہہ گل مشہور کلیام اندر سارے جاندے مرد تے نار بھائی

وصف جناب خواجہ حافظ محمد شریف خانصاحب

صابر پاک سوہنے خاندان وچوں خواجہ محمد شریف پٹھوار آئے
ہتھ بن کھلو کے عرض کیتی بھو کھے ملک وچہ گند دشوار آئے
خواجہ پیر فرماوندے فقیرا اگوں تیرے ملک منظور دربار آئے
قحط ادھ گیا تیرے قدم سند اُمڑ کے خیر نہ ایہہ دو جیوار آئے

ایہہ پٹھوار دا ملک ہی بہت بھکھا خواجہ شہر دے پاس پکار آئے
سدا اجڑ کے گذر تشہور کر دے تنگی رزق تھیں ہار دار آئے
آخر تلک پٹھوار آباد رہسی فضل جل دے باغ بہار آئے
تاں منظور قبول کر حکم ٹرپے ظاہر باطنوں دے مطلب سنوار آئے

وچہ کلیام شریف دے لا ڈیرا جیہڑا جاپ بیٹھے نہ اظہار آئے
مولا بخش سوالی دربار تیرے ایسیں لکھاں سوالی ہزار آئے

وصف خواجہ خواجگان حضرت خواجہ فضل الدین چشتی کلیامی

دو جا حکم ملیا خواجہ پیر تائیں جیناں والی شاہ فضل سلطان تائیں
چلا کے پہنچ جلدی خبر سکھ اندری ہو یا حکم خواجہ شریف خان تائیں
گنج ظاہری باطنی دے دتے ہو گیا تسی اس جہن کنعانی تائیں
اج تیک بھی خاص کلیام اندر میں قربان سُہائیں تیرے شان تائیں
جبہ نقر دا جدوں عطا ہو یا کیتا عہد نے قول اقرار حضرت
جو کچھ نظر آیا راز کھولیا نہ ہوئے مولا نہ گوش گذار حضرت
موضع میانہ رشیدا دی مسجد اندر رہے بھوہڑ وچہ ہفتے چار حضرت
اُس نے آکھیا کیسا جوان سُندا وڑیا کیوں تو بھوہڑ وچکار حضرت
بابے آکھیا سمجھیا ہیں ایویں آیو تو تاں نہیں یاری ہار حضرت
واہو واہ آکے ایتھے چھپیا ایں ہو خواہش سی رب ستار حضرت
جدوں سندھ دریا تھیں پار ہو گئے کیتا قصد پشور دے جاونے دا

. . . .

پہنچو شہر پشاور اک ہے مسجد رکھو فکر اوتھوں پتہ پاونے دا
واہ واہ تکیے راہ وچ جاندیاں اے دلوں شوق سی پیر اُٹھاونے دا
ست روز لگے اُس دے تھوں کے کھلے رہے صابر اس مکان اندر
جیہڑے دیکھے زمین پر مار ٹھاہیا توڑ انت آئی پہلوان اندر
بے تقصیر پر ظلم تد ہے ایڈ کیتا میرا دیکھیا کیا نقصان اندر
حرف دو سوال ہیں پچھد اساں کیہڑی چھوٹ جے تساں دا عیان اندر
اگوں آکھیس کجھ کے چھوڑ نہیں تاں عیان ہو جاسی نقصان اندر
دو چار روح تیرے مسجد حد کیتے یا کہ اک کیتا اُس جہان اندر
وقت نزع دے ایمان لے ٹریا اس جہان تھیں امن امان اندر

اوہ شاہ جہان بھاویں مرید دام اندر ایہہ دو عابدی خدا انسان سائیں
حسب الحکم جناب قطب اقطاب محمد حبیب رخصت اگے ٹھریا شاہ فضل جوان تائیں
گل پچھو ارشاد دتا نال رضا دے دمنند کیتا ہے تراں تائیں
مولا بخش کنگال نوں کرم سیتی لیسی کج لوکن جہان سائیں
اکھیس نوٹ تے دیکھ جو نظر آوے تساں کر دینا ہے اظہار حضرت
کپڑے پھاڑ کرکے مثل الف ہو گئے ویہنی چھوڑ کے ملی اجاڑ حضرت
سنو یارو تیرا اک بار حضر شخص آیا لیا اپڑوں بھوہڑ اتار حضرت
صابر پیر فرماندے فیر مگروں بابا دس ایہہ کے اسرار حضرت
حضر آکھیا بابا توں سچ آکھیں ہے ہے مرد توں دتی ہار حضرت
اوتھوں کوچ کر کے مولا بخش صابر گئے سندھ دریا تھیں پار حضرت
دو گلاں دلیل دی پچھ آیاں پتہ پچھیے جو ہند آونے دا

. . . .

مہابت خان دی مسجد فقیر رہندا حکم اس نوں پتہ بتاونے دا
مولا بخش صابر پیر جا پہنچے نہ سی ذکر کجھ پیونے کھاونیدا
اپنی کار وچ رہیا مشغول اوہ تے صابر آئے نہ مول دھیان اندر
نہ دل بولیا سی اوہ فقیر منہ تھیں کیوں لہ دھیا دیا جیویں میدان اندر
پہلے ظلم تے ظالماں تد کیتا جے جواب نہیں آیا زبان اندر
صابر آکھیا چھوڑناں علی ناہیں سکھاں تیر بین چاڑھ کمان اندر
اوہ تیں جہان پیر دتی ہے کیہڑی کیہو کیں جواں تیری ہے انسان اندر
ایس امر تھیں ہیں بھی بے خبر ہاں ایہہ گل نہیں میرے دھیان اندر
جیہڑے پچھو تجے ہی بیٹری ہو گئے نی مولا بخش نہ کر دھیان اندر

اے پر دو تے اک وچہ فرق ناہیں جھیڑے ٹرے سلامتی نال بیلی
کوئی وہم نہ لیا خیال اندر ملیا تدھ شاہ کمال بیلی
اس پہاڑ وچہ اک فقیر رہندا اپنے حال وچہ اوہ خوشحال بیلی
میا بو آکھیا رخصت فرمانیوں تائیں جھٹ جاندے ہوئے نہال بیلی
کر قبول جدوں پہاڑوں اتر آئے اس نے شوق کیتا حال حال بیلی
پہنچے آستانہ رسدی حال اندر جنگل جھاڑ ملا سخت محال بیلی
کھان پین دی کجھ پرواہ ناہیں کافی یار دا اک جمال بیلی
قبر اس دی ہے اسے جنگل اندر جاکے دیکھ لو کرکے پڑتال بیلی
اوتھوں لنگھ کے داتیلا نہ کیتو سو برکت اس فقیر دے نال بیلی
اوتھوں کوچ کرکے راولپنڈی آئے ڈیرہ لایو نے لئی کنارے اُتے
راتیں رہیں اس ڈھیر پر جا سنگی دن بھر رہیں جنگلوں وچکار اُتھے
اک جو جاگیر ہٹی پر ہوسی اوہ بھی چھپیا وچ ہیسی اجے تھے
کئی سال گزرے جنگل پھر دیاں نوں ڈھونڈن جیہیا یار اُتھے

جھیڑے سٹ گئے جمہاں ٹپ گئے نال انہوں کوڑے پا جنجال بیلی
واپس آئے پشور تھیں لنگھ اگوں پہنچے جبہی پہاڑ و نیال بیلی
اس دے درد قصیدہ غوثیہ آلی بیا پڑھدا اسی ماہ سیال بیلی
حکم کیتا فقیر نے پڑھو حضرت عذر کرن نہ ذری مجال بیلی
لگے لیگیا ہیں مسکین تائیں زبردست فقیر کمال بیلی
کجھ مدت اس جگہ جمعیت بیٹھے رہیا رب دے نال خیال بیلی
اک ہور درویش بھی رہا اوتھے سنگ ساتھ ہویا اسدے نال بیلی
پونگ پہنچیا جدوں اس ملک اندر آیا بڈھیاں اُپر زوال بیلی
رہ گئے اس جدوں دے دو سارے مولا بخش بچ گئے ٹپر ڈال بیلی
قلعہ کہنہ مشہور ہے شہر اندر چھائی وارسی ڈھیر انبار اُتھے
چھپ کے خلقت رہیں یار دارا لوڑن کتنی مدت گزری ایسے کار اُتے
پھر گئے گھوڑے پہاڑ اندر آہا جنگل تے سخت اجاڑ اُتھے
مولا بخش بت پھر دا ہر جائی شرح ہے دلدار دی تار اُتے

رسیدن حضرت خواجہ فضل الدین چشتی در سنگوری شریف

کئی مدتاں ٹیکے پیر جابر آئے وچہ سنگوری دے دیوان میاں
لیٹ لیٹ کے پھوڑ پلیٹ ہوندا جھاڑی بو چڑی کیتی ویران میاں
تیلا رکھ بھی یاد خدا کردا اسا کیتا ہے سخت زبان میاں
کنڈے کنڈ تلے مثل خاک ملے چبھن تیر عاشق جگر جان میاں
جدوں زخم وچوں خون ختم ہویا بیر اسیخ تے جا چڑھان میاں
ساڑ بال کے جسم انگار کیتا ہیں تھیں ہوندا کدوں بیان میاں
ماس جان دا اس پر کباب کریاں کیتا شرع جے ہووے قبول میاں

اوتھے کار ہو سچا شرع کیتی ایہہ تے طاقت نہیں کسے انسان میاں
ٹٹ ٹٹ کے جھاڑیاں سکگیاں آیا دل دے وچہ ارمان میاں
لدھا ڈوڈہے دی ویکھیو نے لیٹے اس تے لا نران میاں
کنڈے پڑن سیتی ہوئے زخم کیتی جو جان تھیں خون ان میاں
بکرا ذبح کرکے اپنے جسم والا کیتی یار تھیں جان قربان میاں
مولا بخش عشقے رت ہور دسی پئی وچہ تے چاو چہان میاں
جان جال جا کے جان بے حال کیتی جیویں پاس بھنن سیخ سول میاں

غوطہ ماریا عشق دریا اندر نہ ہے عرش جلیندا نہ ہے طول میاں
نس تے چھری ماری اندر عمر ساری رہند نفس تے ہر دم ملول میاں
داخل ہوکے لا ایزالی پہنچے اصل سمجھ کے حرص فضول میاں

گوشت کٹ گئے کیڑا کر سٹ دتے کیتا نفس تے قہر نزول میاں
ہین کھانا نہ آیا دھیان اندر کیتا یار ملکو وصول میاں
کیتی ترک دنیا پائی جھلک ہاہی مولا مل گیا اصل اصول میاں

خاص رسیدن در کلیام شریف

باقی عمر وچہ بیاباں دے بھار بیٹھے لیٹے مول نہ کنڈ لگائے کیتے
جیوں جیوں دیہہ ہویا جسے کر ماری رکھیا بھیت محبوب چھپائے کیتے

چشماں پاک تھیں نیند نوں حاک کیتا بیٹھے یاد دل اکھیاں لا ٹھیکیتے
ایہہ نہ ہوندی نہ ہوسی کسے کولوں کوئی ویتے ایہہ رنگ بنائے کیتے

حکم از بارگاہ ایزدی برائے پالکی خواجہ فضل الدین چشتی صابری

بخشش ہوئی سی پالکی رب وتوں منظور کھیا حکم دیا ٹھیکیتے
میرا قدر نہیں ہو اسوار کاندھے ایہو دہن جواب سنا ٹھیکیتے
تخت پٹڑی داسی اوہ نیک بندہ صابر ٹرے گھڑیال بجائیکے تے
سنگ ساتھ سارا اٹھے بیٹھ گیا کرن عرض او دل لگا ٹھیکیتے
اگوں بولے جناب جے اب دِتا اگے چل نہ قدم اٹھائیکے تے
ستر وار آیا حکم پالکی دا صابر دِتا جواب فرمائیکے تے
لیکے تبر تے ٹاہلی دی لکڑ کٹی لئی کمبل دی ڈولی بنائیکے تے
گئے اس مرید دے گھار یار وقت شام داسی پہنچے جا ٹھیکیتے
جوش فیض نصر کے آن جوش کیتا کھلا فیض تے فیض جہان لوکو
لاکھاں مرد ہو گئے نظر جیہڑے کرن عیش بہار جوان لوکو
گئے اوتر تے آئے سوتر ہوکر کیہڑے ہیں عاجز بیان لوکو

آوے حکم جناب تھیں بعضرہ تینوں آدی چلیں چپ ٹھیکیتے
کرنی رہدی اک مرید آیا بیتں دیاہ رچا ٹھیکے تے
جاں نزدیک اہر کے دی شہر پہنچا اوتھے بیٹھ گئے غم کھا ٹھیکیتے
دسو راز ایہہ بیٹھ کے رو دِتے داہویا غم ڈاڈا ساتوں آ ٹھیکیتے
منع حکم آیا پیدل ٹرن سیتی بیٹھا تد ہیں قدم سنا ٹھیکے تے
مشکل کار ہوئی حکم پہنچے دی تد بیٹھ گیا اتھے آ ٹھیکے تے
ڈولی پا صابر سر پر نوری چادر ٹرے اُتھوں فقیر اٹھا ٹھیکیتے
مولا بخش جیہا ازل تھیں بخشیا گئے دیکو خواب تھیں آپ جگا ٹھیکیتے
رنگ رنگا مخلوق دربار آدے چار دھار دیوچ نشان لوکو
کوٹھڑ کوٹھڑیا ندا اپل وچہ دور ہویا جدوں صابر نے کیتا دھیان لوکو
ہوگئی نظر بیٹھیاں عاجز اول جیہڑے آئے دربار سلطان لوکو

قرضداراں دے قرض ادا ہو گئے جدوں صابر ہوئے مہربان لوکو
مولا بخش پر لطف دی نظر ہوسی ہوسن مشکلاں کل آسان لوکو

احوال بابا گوہر خان ساکن میرا خورد نسبت ادائیگی قرضہ

میرے خورد دا سی گوہر خان بابا ہو گیا قید تے بہت قرضدار یارو
مول سود دا جوڑ لگا کے تے کیتا جمع اُس کئی ہزار یارو
گھروں ٹر پیا طرف کلیام دے جی رکھ کے آسرا پروردگار یارو
جدوں پہنچیا وچہ حضور دے جی ہویا حاضر بن عرض گذار یارو
دیہو دادیں کرن فریاد آیا بولے صاحب مہر کر کے پیار یارو
ترکہ مال زمیاں بچہ بال دلیاں تد بھی ملکدا نہیں ساہوکار یارو
قرضہ اُڈ گیا تے کچھ نہ رہیا دتے کر کے کُل جہان وچار یارو
قادر قدرت نے کھیل دکھا دتی میرے آیا نہ دوجی وار یارو
زمیاں بیع تے رہن بھی ہو گئیاں لا کے زور اوہ تک بیٹھا ہار یارو

پکڑی والا گلاب سنگھ شاہ اُسدا لیوں اُس تھیں دام اودھار یارو
ساہوکار نے آ کے تنگ کیتا ایہہ کچھ نہ سی اندر بار یارو
سخی مرد خدا دا دیدا لوک آکھن فوراً پہنچ اُس دربار یارو
آیا رکھ کے فقر دا آسرا ایں خیر پاؤ سی تے دیسی تار یارو
تیری رب مراد پہنچا دیسی پیا روندا سی زارو زار یارو
تستر نذر سرکار دی آن دیساں کر کے نیت دے نال اقرار یارو
میرے خورد وچہ اُس ساہوکار دا سی لوکاں بہتیاں نال دا پیار یارو
قرضہ کُل اس شہر دا مک گیا نظر کیتی جاں صاحب سوار یارو
گوہر خان نے بھی تستر نذر کیتا مولا بخشیا گھر دے سنگار یارو

احوال مولوی نابینا برائے سوال بینائی و مثال موسیٰ علیہ السلام

اک مولوی چشماں دی نظر کارن وچہ کلیام آیا ہندوستان تھیں جی
کیہڑے حکم آیو ایڈا سفر کر کے ظاہر کرن لگا اپنی زبان تھیں جی
حضرت موسیٰ درخت دے تلے آہے کاگ لویا چیخ دہان تھیں جی
جدوں اپنی قوم دے لوچہ دلیاں رہندے دراں جیوں دراں کمان تھیں جی
تنگ ہو پہلے درخت جا بیٹھا کرنی عرض نہ رہے عیان تھیں جی
حضرت نظر کیتی ترتیس ہویا چگ چگدا سی موتیاں تھیں جی
صاحب پیر ایہہ حافظ تھیں ذکر سن کے ڈگے تاڑ زمین مکان تھیں جی
تد بھی ڈرے نال شتاب دتی ایہیں رخصت ہو اس دیوان تھیں جی
جا کے چھوڑ جہیلی دی سڑک اُتے کیویں عاجز ہے نین پران تھیں جی
سوٹی مار کے سڑک پر دس دتی بس لنگ بابا روان تھیں جی
حافظ آکھیا جو کجھ سوال کیتا ملیا پلک اندر شاہ مردان تھیں جی

غسلخانے وچہ غسل تھیں ہو فارغ حضرت پچھیا اُس جوان تھیں جی
اس نے موسیٰ پیغمبر دا ذکر کیتا ذکر کر دے سن خطبہ جہان تھیں جی
پئی نظر پیغمبر دی کاگ اُتے اوہ سفید ہویا کالیاں تھیں جی
رل مل سارے مارن اُس تائیں کرن فرق نہ اسانوں کہان تھیں جی
بینوں باقی قبیلہ نہ رہن دیندے بلکہ مار دیسن جند جان تھیں جی
دیہو نظر میتوں ظاہر باطنی دی جانوں پچ اس نفس شیطان تھیں جی
کجھ منٹ پچھے جدوں ہوش آئی منہ سے آکھیا دُر فشاں تھیں جی
بھائی نور علی ساکن منغل والا نال بھیجیا ایس فرمان تھیں جی
حسب الحکم حضور دے پکڑ سالوں ترک طبع نے دوو احسان تھیں جی
پکی سڑک صفا نہ مُلی چھوڑ دیئے جتکار راہ ایہہ بابا سر بیان تھیں جی
ظاہر باطن دی نظر عطا ہوئی ہویا فضل جہان تے سبحان تھیں جی

ایہہ ذکر نور علی نے تدوں کینا کیتا صابر نے کوچ جہان تھیں جی
مولا بخش راہ صابر دیکھیا تے نظر نکل گیوس آسمان تھیں جی

احوال موہڑے مغلاں وکرامت خواجہ کلیامی رح بے اولادوں کی اولاد

اک روز صابر چونہ ساڑنے نوں گئے مغل موہڑے متہو سائیں
بالن بالنا رات نوں شروع کیتا کوئی مانگویں کوئی مزدور سائیں
صابر پیر بولے گھریں جلدی پہنچو اللہ دیوسی پتر ضرور سائیں
دساں پتر ہوئے ہتر دو گہے اوتہ ایہہ عورتاں تھیں رہے دور سائیں

لوگ جمع کیتے چونہ ساڑن کارن بھٹی پتھراں تال بھرپور سائیں
باراں آدمی بولے انہاں ساریاں تھیں نہیں اولاد جس تھیں ہے دل چور سائیں
دس ہوئے ہم بستر تے دو رہ گئے ایہہ گل مغلاں دی بوچہ مشہور سائیں
ملے ازل دا اصلی نصیب یارو مولا بخش نہیں ہو تصور سائیں

احوال کرامت خواجہ فضل الدین چشتی کلیامی رح بمقام تل طوطا

اک روز جناب نوں خیال آیا لنگر خانے دی چا بنیاد کرئیے
کیسے آن کے آکھیا تل طوطے بیگا توت جے آپ ارشاد کرئیے
صابر پیر نے حکم فرمادتا کردپالکی جلد تیار یارو!
کر کے کوچ کلیام تھیں تل پہنچے کیتا اپنا کام اظہار یارو
توت ہے اصلی شاہ لطیف دا جی اصل اساں نہیں درکار یارو
توت کٹنے نوں چا ترکھان لائے کٹو جلد جو ہوئے تیار یارو
کٹن موالی دلیسا توت ہیں تے ترت ہٹ گئے اوہ نجار یارو
سارے لوگ گئے اس نوں آکھ چکے منے مول نہ اوہ جلد یارو
بابا موہڑا پھیلنے دے رہن دالا ہے سی خاص منظور کہار یارو
صابر ہے خاموش نے جوش آیا صابر ترت منگی نسوار یارو
لے رنگ مبارک لگا ئیونے اودوں اٹھیا سخت کھڑکار یارو
قطعہ اس زمین دا تھرک کھلا خوفناک ہوئے مرد نار یارو
ساتوں دکھ خدا دا واسطائی دلیساں توت پہنچا دربار یارو
ہو ناو کیہ لیا ہتھوں ہتھ اساں رکھے رب ستار غفار یارو

ایہہ درخت بھی ایسا کوئی ہل جاوے بیڑا انبار فضل نتمنا د کرئیے
مولا بخش ہویا حکم صابر دا چلو چلیئے سفر جہاد کرئیے
دائن دائن دے مامے نوں چوٹ لگی جدوں ہوئے سن صابر سوار یارو
جمع ہو کے لوکاں صلاح کیتی ایہہ ہے فقرا نوچہ سردار یارو
کٹو توت دو کاں آکرکے آکھ دتا ہوندا اساں تھیں نہیں انکار یارو
اینے وچ اک شخص نے ڈک دتا آیا دوڑ کے اوہ بار و بار یارو
صابر پاس جا کے عرض کیتو نے چلو چلیئے ہو کے تیار یارو
اگوں صابر جناب نے حکم کیتا جسکو پالکی ہوئے اسوار یارو
جبکہ طاقت نہیں سی توت کھڑن جوگی گھر دا اوناں نہی درکار یارو
ملکے تلی تمباکو تے پیش کیتی چونڈی بھری صابر اکوار یارو
سنے مرچ اسد دا میخ ٹھل گیا توت ہو گیا سر دے بھار یارو
گلو جیہ پاپلا منہ وچ گھا لیکے ہوئے جمع آ کٹی ہزار یارو
کرسے اک نے پیش جہاں آوے سنی ہوئی سی ایہہ گفتار یارو
دگر ان ہکنے میتھے لوک سارے پڑھن توبہ توبہ استغفار یارو

داخل ہو کے گئے جاں پیر صابر نے ہو گئے سب شکر گذار یارو
لکڑی بوراں تے پتے بھی پہنچ وچ جنہاں جیکر اپنیاں لوڑ چھڈکار یارو
لوکاں ترت کلیام پہنچا دتا ایہہ گل جان دا کل بیٹھوار یارو

بیٹھ آپ نے وچ صلاح کیتی ترت توت سٹو چیر چار یارو
رہیا ذرہ نہ تُوت دا لے آٹے پاکے وچ مجوبیں کرکے پیار یارو
مولا بخش نوں دینہہ انصاف دی ہے مغل بدی سٹو حریلد یارو

ذکر پنڈ چھاٹلہ وچھیڑے

اک سعد مکان تواونے نوں خواجہ پیر جو آکر تیار ہوئے
کسے آکھیا چھاٹلے پنڈ اندر سدا رنگ ٹاہلی بسیار ہوئے
حضرت آکھیا کل دربار ساڈوں جیکر دین تے سانوں پیار ہوئے
ہتھ بنھ کے عرض گذاریو نے رکھ ٹاہلی دے بے شمار ہوئے
نیلی ٹاہلی نہ کٹے اولاد ساڈی جو کٹسی اوڑک اوہ خوار ہوئے
اسے مجلس وچوں اک بولیاسی جے کر ایہہ فقیر ستار ہوئے
رات پئے حضرت اُس پنڈ اندر ایس ساتھ دے سنگی بیزار ہوئے
فجری اٹھ کے تے ٹاہلی نوں ویکھیا نے پریشان حیران غم خوار ہوئے
نہیں تاں بچیاں اساں دا بہت اوکھا ہت اساں پرتاد قہار ہوئے
آپے کٹ کے آپے پہنچا دیساں جے کر ٹاہلی منظور دربار ہوئے
پوڑے کھون والی دا بات ربدی اے جیں سِن بخشیا کرم کرتار ہوئے
اک شخص آیا موضع جھبیر یال دا کسے غرض دے نال دربار یارو
جیکر ہوئے منظور دربار اندر چڑھو پالکی ہو کے سوار یارو
سنگ ساتھ سارا صابر نال ٹریا جھبیریں گئے اس شخص دے گھار یارو
دند کس دے ٹاہلی جو کھلی ہوئی جے دیکھو تسے ہے درکار یارو
صابر آپ جا ٹاہلی دے کول لتھے اُتے کٹن نوں لائے نجار یارو
ڈھہی کس وچ پہنچ سی ٹاہلی ہیلا نیویں کٹن دی صفت دگار یارو
جے کر کٹن کرو تبیل اسنوں تاں ہٹے ڈیسے آکھے بلبر ٹالہر یارو

ٹاہلی لے تے تنبو لئے بناں ٹاہلی بنان دشوار ہوئے
صابر گئے لوکاں استقبال کیتا وڈی شوق سے شکر گذار ہوئے
ہوئے لال پکی نالے ٹاہل ہووے دیہو تر نہ ذرّہ ادھار ہوئے
سانوں منع ہے پچھلیاں پیراں تھیں منع کرن والے بزرگوار ہوئے
نیلی کٹن تھیں ہٹن دا قول ساڈا اسکی پاس نہیں ایہہ جو ورد کار ہوئے
ٹاہلی سک جاسی نال پھر کٹ لیسیں ہنیں نال مفت تکلیف لاچار ہوئے
پتر سٹ بیٹھی ٹاہلی سک گئی تے گویا سکیاں برس ہزار ہوئے
جمع ہو کے سب صلاح کردے کر دعا جزی رامنی سرکار ہوئے
دستہ بستہ جناب دے پیر نگر ٹن ٹاہلی کٹیے فضل غفار ہوئے
جاں پھیر عاجزی لوکاں دی ویکھی نے خواجہ پیر صابر تسرم سارے ہوئے
ٹاہلی کٹ کلیام پہنچا دتی مولا بخش تاں صابر سوار ہوئے
ساڈی حد وچہ ٹاہلی ہے کس وند سدی تیر ترکلے ہار یارو
اسد آکھنے تسے صابر حکم تا سانوں فکر ضرور درکار یارو
اوہ سی ٹاہلی زمیں شاملات اندر سارے لوگ بلائے سرکار یارو
انہاں لوکاں تاں آکھیا دست بستہ شکر کیتے لکھ ہزار یارو
سائیں قادر جو نظر منظور آہے انہاں صابر نوں کہیا پکار یارو
جگی ہوئی ہے کس دی طرف ہتی ڈہسی کس اندر کٹن سار یارو
لوکاں آکھیا کسطرح باہر آوے اسدے سرتے چھانگا ربا یارو

صابر پیر فرماوندے فیر اگوں رستے پاؤ تے ہو خبردار یارو
رستے پا کے جڑیاں نوں کھن لگے جڑیاں کٹیاں نے تن چار یارو
ڈگدے ڈگدے پھر سرنوں اٹھا آئی صابر کیتی جداں نظر اکوار یارو
جڑیاں چھٹن تے جھک میاں سٹو جکیرے منظور جبار یارو
ٹاہلی آن ملی کسے نظر چلو لوکاں چھڈ دتی ہو بیزار یارو
آ میداں ڈٹھی ساری خلق تکی نیک بخت لگی اوہ دربار یارو

واہ قربان فقیر دے شاں اوتوں ویکھ معجزے کل سنسار یارو
مولا بخش بڑا بنسے لاسی صابر پیر لجپال سرکار یارو

بیان مولوی صاحب موٹھو شریف

موٹھ یالے جو ہیں فقیر صاحب کر تحصیل آئے ہندوستان تھیں جی
گو جرخاں دیو پچھے رات آئی پتہ ملیا اُس مکان تھیں جی
زہد گریہ گار پارسا وڈا عالم فاضل ہے وچ جہان تھیں جی
مولوی صاحب دل اندر صلاح کیتی چلو ویکھئے اس جوان تھیں جی
دتی چھوڑ نماز کلیہ دس منیوں ہو فقیر حقیقی خاندان تھیں جی
کیہو سچ پڑھنے بغیر چھوڑ سانہیں تحسہ گزر جاوے اسمان تھیں جی
صابر گئے پھر مولوی سنگ رل کے وضو کرن دکھائے نراں تھیں جی
مولوی صاحب تے صبح کے دو کوزے وضو واسطے کیتے تیار یارو
کوزہ پکڑ جناب ہلایا نے فیر کیتو نے سر دے بھار یارو
دوجا کوزہ پکڑیا پھر مولوی نے استھیں آئی نہ پانی دی دھار یارو
آن پہنچے پٹھواڑ تے خیال آیا لوڑو مرد کوئی اہل دے ساتھ تھیں جی
اک ہے درویش کلیام اندر اس وقت مشہور جہان تھیں جی
سُنے راگ سرود ہمیش عاشق چھوڑ دتی نماز دھیان تھیں جی
دا ہیوا وہ دربار پر آن پہنچے پھین بت ترے جوان سلطان تھیں جی
ہیں معذور پر اصلی قصور میرا صابر آکھیا ایہہ زبان تھیں جی
یا پھر پیری بھی آپ دے ذمے ہوئی چلو مسجد اٹھ مکان تھیں جی
مولا بخش نماز ہے عاشقاں دی جیہڑے سن حیران وبجان تھیں جی
صابر پیر نوں اک پکڑیا دتا دوجا آپنے ہے درکار یارو
کوزہ خالی نہیں دیوناں سول میں نوں پانی پا کے دیہو اکوار یارو
مولوی صاحب دی جاں تاں کتب اٹھی حد ودیکھیا ایہہ اسرار یارو

صابر ریش مبارک نوں ہتھ مارے پانی ڈگیا متل پھوہار یارو
تاں قربان کیتا صابر پیر سچے میں تھیں چھوہ نہ سچ تار یارو

تیرے وضو دی خبر نہیں جے تینوں میرے نال کی تیرا تکرار یارو
کہیں پہنچ تے پچھ فقیر کولوں اوہ کہہ ہے میرا راز دار یارو
مار منزلاں پنڈ اپہاڑ دا سی پہنچ گئے کہیں دربار یارو
اکھیں ہو تینوں حال نظر آوے خفیہ راز نہیں ہوندا اظہار یارو
تیرا دیس سلام توں اس تائیں اوہ تے جاندا ہے تیری کار یارو
جلیند بخت سو کرکے ہو ٹلیا ئی بیعت تر کیتے پہنچن سار یارو

پھیر پچھیا دیہہ امان ساڈی جھٹری پاس تیرے کر اظہار یارو
پچھلا حال سارا جا بیان کیتا جو کجھ آئے سن تے گذار یارو
میں مسکین نوں جا انہاں یاد کیتا آکھا رب دا شکر ہزار یارو
اکدن تردی ہوئی اک سوداخ اندر وقت نو بجے رات گذار بیلی
پہلاں ٹال مٹول تے کیتو نے اوڑک گوسیا سچ نتار بیلی
اس نوں خوشی ہے جنج دے آنو نے دی راضی ہویا اس تے کرگار بیلی
یاراں پچھیا ہے جنج کتھوں آسی شہر کابل افغان دیار بیلی
اس نظر حضور دے پیش کیتی لوکاں تکیا پلا اتار بیلی
جو کجھ رات نوں صابر فرمایا سی ہتھو ہتھ ویکھیا سارے یار بیلی
ظاہر باطن دے علم حصول کیتے پڑھے صابر نے لیل نہار بیلی

تدوں یاد آئی تاں سلام ورتا خواجہ پیر ہے وڈی سرکار یارو
بابے کیہاں والے ایہہ بیان کیتا عالی صابر پیر دا ہے دربار یارو
مولا بخش سوالی ہے صابر پیر دا میری ڈبی نوں دیوسی تار یارو
اُسدے بولنے تھیں صابر ہس گئے پچھن لگے جو مجلسی یار بیلی
تاں پھیر پیر چشتی ایہہ فرمان کیتا گلالیں گا دن دی آپنے گھار بیلی
لوکاں سمجھیا صابر مزاح کیتی دلوں نہ آیا اعتبار بیلی
ہوئی فجر تے اک پٹھان آیا لایا تھان وڈا قیمت دار بیلی
تردا نہر کے کھڈ وچہ ونج وڑیا نذر مجلساں کیتا دہاڑ بیلی
تھاں کابلی شہر بازار وچوں اسدا پوچھ آیا ہو اسوار بیلی
مولا بخش ہے منت دی ذات اگے سر نوں رکھ عالی دربار بیلی

کرامات عالی جناب صابر بطرز دیگر

قدرت قادر والی یارو ہیضہ آن مچائی
مسیلہ ہاڑ دا آگیا نیڑے خلقت چرچا کردی
عرض کیتو نے صابر اگے مرضاں زورا پایا
جے ہوئے ٹھنڈ ہار خلق وچہ تاں ہیلہ لگ جاسی
تاں فرمان کیتا سی صابر نوبت دیو بجاؤ
جس جاگہ تک گیا آوازہ اس جاگوں ہٹ ویسی
لے نوبت چڑھ اُچی جائی فقراں خوب بجائی
پہاڑ ملک دا مرد اک آہا اس نے عرض گذاری
نوبت دا آواز نہ پہنچے چوہاں کوہاں وچہ مر کے
بھی فرمان صابر نے کیتا جنھے ایہہ گل کر سو

خلقت مردی ڈردی نسے ملکیں پھری ڈہائی
اینھے خلقت اکٹھی ہوندی ہن ڈردی نہیں وڑدی
عرض کرو رب مالک اگے کردے فضل خدایا
ایسی حالت دے وچہ حضرت اتھے کوئی نہ آسی
آفت نوں رب دفع کریسی ذرہ خوف نہ کھاؤ
جل آواز پیا گن اُسدے اوتھے مول نہ رہسی
ہوگیا ٹھنڈ ہار ملک وچہ اللہ خلق بچائی
ساڈے ملکیں کے کجھ ہوسی میں صدقے میں واری
لگے خوف بیماری کولوں دل ساڈا پیا دھڑکے
سننے والے اگے سناویں اس موتوں نہ مرسو

امن ہویا کل ملک دے اندر میلہ خوب سجایا
پیر صابر دا مولا بخشا انت کسے نہ پایا

در بیان آمدن پاکپتن شریف و طوفان دریا

اک میلے تھیں دوجے میلے پاکپتن نوں جاندے
گنج شکر دے در پر جا کے مطلب دل دے پاندے
گنج بہشتی واپس آئے رہے چناب کنارے
بارش نے چک زور اپایا ہو گئی ندی اُولارے
بیڑی بندش ہو گئی یارو ہوئے تنگ مسافر
ڈانواں ڈول حیرانی اندر پلے خرچ نہ وافر
لوک ہزاراں ہوئے اکٹھے ایپر گنڈ نہ ہووے
اس کنارے اُتے یارو بیٹھی خلقت روے
سدمہانے نوں صابر کہیا جلدی بیڑی ٹھہلو
تنگ ہوئی ایہہ خلقت ساری وچھڑیاں نوں میلو
ہتھ بنھ عرض گذاری اُنہاں توں سن صابر چشتی
بنج نہ لگے ہاتھ نہ آوے کیوں کر ٹرسی کشتی
کل مسافر ہو اتفاقی کہندے سُن او یارا
توکل کر کے ٹھہل بیڑے نوں نہ کر صبر سہارا
لوکاں دی اس تنگی موجب کیتی جیا تیاری
بیڑا ٹکیا اٹک نہ سکی وڑ پئی خلقت ساری
میل پینڈے پر بیڑا اُپہتا ڈول گیا تقدیروں
خلقت ساری کنبن لگی خوف کھلوتے نیروں
چپہ بنج نہ کاری کردا ہور نہیں کوئی چارا
وڑ پیا پانی بیڑے اندر ہووے کیہ سہارا
کڈھ کڈھ سٹن باہر پانی نوں پھر دوناں ہو جاوے
سارے آکھن بچنا مشکل اللہ جیا بچاوے
اِس بیڑے وچ گھوڑی والا آہا مرد مریڑا
عرضی ہویا صابر اگے سن توں بانکیا شیرا
چلن تیرا فقرانواں والا سنند تیرا ڈیرا
ہتھ اٹھا کے منگ دعائیں ڈبیا جاندا بیڑا
پُت مایاں بھائی بھیناں ندلے آیوں سنگ کپے
ماواں بھیناں رو رو مرسن کرسن پیاں سیاپے
تاں پیر صابر ہتھ اُٹھائے بیڑا ہو پیا ڈاہو
پیا زنجیر کرامت والا بل وچہ ہو پیا راہو
بیڑا چھٹا موت تھیں ڈر کے خلقت لہہ گئی لاہو
سمجھیا سارے لوکاں بیڑا ڈب گیا ڈونگھے ہاہو
دھکا دے کے صابر سوہنے بیڑا بنے لایا
خلقت کل پکارن لگی اج ماواں نے جایا
ساری خلق سلامی ہوئی تے نذرانے دھر دے
سر جھکا کے مولا بخشا مڑ مڑ سجدے کر دے

رفتن سوئے پاک پٹن و غصہ شدن دیوان صاحب

خواجہ پیر فضل شاہ بانگاں ٹر پیا پاک پٹن نوں
پہنچے پاس جناب داتا دے نیوں کے ہوئے سلامی
خلقت آن اکٹھی ہو گئی شکر ہزاراں کردے
بابا کرم الٰہی جیہڑا اوہ بھی سن کے آیا
پیر صابر فرماون لگے آکھو فیض علی نوں
منی روٹی سائیں صاحب نے ڈیرا کھاون گیا
دے کے روٹی عرضی ہویا کتنا دیہو سوالی
حضرت آکھن ایہہ جو کتنا کھڑناں اساں ضروری
شائق ہین اوہ ایس امر دے تدھے اسیں لیائے
بولے سائیں فیض علی صاحب طاقت کس دساوے
تاں پھر حضرت نے فرمایا دیدیو اسدے تائیں
اگے خبر دیوان صاحب نوں جا کے کسے پہنچائی
جاں پہنچے وچ پاکپتن دے نذراں اگے دھریاں
نہیں منظور اٹھالے ہر تھے نقدی گھوڑے جوڑے
کنا چنگا کھیم سنگھے نوں دتا اصل تکاری
ہو غمناک اٹھاندے ہر شے ویلا ہتھ نہ آوے
قصہ کتنے والا حضرت سن رہے اوہ سارا
رستاں پانی کجھ نہ ملیا فاقہ راتیں آیا
کالا پیر مرید صابر دے اوہ بھی سن کے آئے
حکم کچہری اندر کیتا فجری باہر نکالو
تاں پھر بولے حضرت صاحب جمیا کون کڈھاسی

پہنچ جائیے در گنج شکر دے اُٹھے اس چمن نوں
چھڈ جا وچ لاہور دے ہویا آئے شاہ کلیامی
ملدے جاواں آیاں اُتوں اسیں قدیمی بردے
عرضاں کیتے ضیافت کارن ایہہ سوال سنایا
جے اوہ منظور تاں ہیں منساں رحمت اُس ولی نوں
بازاں باشیاں کنیاں توڑی پچھے کوئی نہ رہیا
در سخیاں دے سائل آ کے کدی نہ مڑیا خالی
اللہ جوایا گدی والا جو ہے مرد حضوری
دیدے پر ڈر ہے اُس دا مت کوئی جا جالے
جو بولے تے جیہہ کٹا دے مندا اجنل پاوے
پرتے اندر ایہہ گل رکھنی ظاہر کرنی ناہیں
جو گزدی سی ساری دسی فرق نہ رکھیا رائی
سائیں فیض علی عرض گزاری آئے جو سریاں
نذراں گنج تنکردیاں یار دے پیر سکھانیاں موڑے
اٹھ جا جلدی پیر دے کولوں لے جا ہر تھے ساری
آگل کیتی صابر اگے کون کچہری جاوے
نذراں ساریاں واپس ہویاں کجھ نہ چلیا چارا
بے ربی دی تنگی کارن کسے آرام نہ پایا
یا حضرت میں تاں مر جاساں جان دیوان کڈھ تینے
میری منو تے اٹھ جاؤ اپنا آپ سنبھالو
جیہڑا اڑسی اوہا جھڑسی اپنی کیتی پاسی

جس دے کول میں آیا ٹُر کے اوہ مینوں اک جانے
اُس نوں خبر نہ میری ہرگز میں اسدی نہ رکھاں
توں ہُن رو رو نہ کر زاری چپ کر تقویٰ کر کے
ادھی رات جدوں آگذری بندہ اک بلا دے
اللہ بجایا وردی ہویا منجا مول نہ جھلے
بھیجیا ہے دیوان صاحب نے جلدی فضل بلاؤ
حضرت بولے میں نہیں جاندا اوہ ہے مرد حضوری
اتنی دیر لگن وچہ انہاں ہجد غلام دوڑایا
اوہ درویش نہ آسی ہرگز تاں پھر منجا چوایا
ٹھکے پاس لے چلو مینوں شکے ورد سوایا
بچناں میرا مشکل دسے ماہاں کجھ نظر نہ آوے
حسب الحکم غلام لے آئے حضرت بھی اُٹھ کھلے
پاگل دنگڑی پکڑ کملو تے آکھو فریدیں آپے
تاں پھر کیہا شاہ فضل نے میں بالے دا بردا
پھیر سوال دیوان صاحب نے کیتا صابر اگے
مینوں گنج شکر نے کیہا جلدی راضی کرناں
جے صابر نہ راضی ہووے تیری جا نہ ایتھے
تاں فرمان صابر نے کیتا گنج شکر نو سوردا
گدی گنج شکر دی مانے ایسا رتبہ تیرا
پھر میں ایسی گل نہ کرسیں ساری عمراں توڑی
صابر راضی بابا راضی مٹھیا درد مریلا

اللہ بھایا دہے سوایا بیٹھا نوجواں ماں نے
میرے اگے کرن غلامی اوہا جیہے ملکھاں
جلدی کیوں اٹھ جائیے پیرا اتنی گلوں ڈر کے
کنڈا کھولیاں دا آنواں روے غوغا پاوے
سخت بیماری نہ کجھ کاری لگے دردا وتے
جے نہ آوے صابر سوہنا منجا میرا چاڑ
میں بے وطن مسافر بندہ میری کیا مزوری
رنگ محلیں اس نفر نے ایہہ جواب سُنایا
حجرہ نظری آیا جس دم منجا جا لوہایا
شاہ فضل نے ماری برچھی ایناں کیتا پایا
ٹورلے چلو پاس فضل دے فضلاں نال بچاوے
جلدی کاری کریں حکیماں جان مجھے تسیں چلے
گنج شکر دے پاس جو نعمت ندھی لُٹ گھنے واپے
چھڈ دیو نال ربدا بھانا جو چاہے سو کردا
آکھو فرید میں فرد عالم تاں میرا دل لگے
نال ادب دے سکھا صبر ہو کے سر قدماں پر دھرناں
دیہو معافی میں بخشش منگاں یا اٹھ جاواں کتھے
جو کجھ کیتا بالے کیتا میں راضی ہاں چھوڑو
گھر آیاں نوں جھڑکاں دیویں باہر کڈھ ادیں ڈیرا
تیرے پاسے کنڈ نہ کرساں جے اپنی جند توڑی
خوشیئں خوشیئں گھر ول گئے رات وہمن ولویلا

صابر سوہنا گنج شکر بھی اک جُثہ اک جاناں
مولا بخش توں بس کر انیھے ایہہ گل خبر نہ جاناں

در بیان خواجہ اللہ بخش تونسوی بدین کرامت و پریشانی شدن

پاک پتن وچ اکٹھے ہوئے بیلے گنج شکر دے
تونسوی اللہ بخش صاحب نے بھیجیا اک غلام
ایڈا بزرگ بندہ ہو کے کیوں نمازاں چھوڑیں
اج نماز جے پڑھن نہ آنویں تاں میں مندیوں کرساں
آیا نفر سنیہا دتا تونسوی ایہہ فرماندے
جے نہ ویسو خفگی کرسن مت فساد ہو جاوے
تاں حضرت فرمان لگے اسنوں دیہو سنیہا
شاہ سلیمان دی گدی اُپر بیٹھا موجاں مانے
آکھ نماز پڑھن نوں آسی ویکھیں نظر اٹھا کے
اس نفر تے تونسوی تائیں ایہہ پیغام سنایا
گئے مسیتی تک تک تھکے ہویا وقت تھوڑیڑا
پڑھ کے فرض جان فارغ ہوئے کیا ویکھن تا دائیں
ہو حیران میچے دل دیکھن صابر نظر نہ آئے
سخت حیرانی آئی دل وچ غم کھاون دل دھڑ کے
دل اپنے نوں دین تسلی اے دل پکڑ سہارا
آخر کنبہ دل نوں لگا جُسہ کنب گیو نے
ہتھ بدھے تے معافی منگن بخش قصور میرا
تاں پھر حضرت نے فرمایا پوتا ہیں سلیمانی
اُسدا شرم نہ ہوندا مینوں دیکھ لواں وڈیائی
خبر نہ رکھیں اس امر دی بے نماز نمازی
پنجے نال جماعتاں پڑھ ساں جکر توں تک سکیں

تونسے دے تے شاہ کلیامی جو راہبر ہر ہر دے
کہو کلیامی صابر تائیں پڑھو نماز مدام
حق الہٰی اوکھا دِستے حکم ربّی کیوں موڑیں
نال جماعت حاضر ہو جاویں ہیں پیشی پڑھ سیں
وقت نماز دے جلدی پہنچو آپ نوں پُچھلاندے
کل خلق اللہ تکے تماشا ویلا ہتھ نہ آوے
آتنی خبر جے ہے نہیں تینوں مانے تخت اجیہا
اُس گدی دے لائق نہ توں اتنی خبر نہ جانے
پہنچ مسیتی پڑھو نمازاں ربدیاں دل لا کے
حرف بحرف بیان اس کیتا جو صابر فرمایا
ہو تکبیر جماعت کھلوتی آیا روہ ودھیرا
کہسے پھیر سلام کی دیکھن صابر بیٹھے بائیں
کہسے طرفاں دیکھن لگے پھر بھی مول نہ پلٹے
ایہہ اسرار عجائب ڈٹھا مسجد اندر وڑ کے
ملاں لوکاں سولی دتا شاہ منصور پیارا
ہووے تے بخشائیے اِستھیں ڈاہڈا مکر پیو نے
ہیں ناواقف کُجھ کھلوتا تیرا شان ودھیرا
اس طفیل چھڈ دتا تینوں اوہ سی میرا جانی
ایہہ تماشا میرا تیرا دیکھے کُل خدائی
ایہہ نکھیڑا اُسدن دیکھیں جاں ربّ ہوسی قاضی
نال فقیراں جھگڑے جوڑیں آتنی خبر نہ رکھیں

حبا ہن معافی ہوتی تینوں نہ ڈر میرے کولوں
سنگر مد دالاتے میں اکو کیا حقیقت پھولوں

صابر پیر ہے سترالہٰی عقل کجھ نہیں رکھدا
مولا بخشا صدقے تیرے ہو توں رحمٰن اللہ دیا مردا

دربیان شادی کردن دیوان صاحب پسر خود و شمولیت حضرت صابر کلیامی

پاک پتن دیوان صاحب نے خوشی پنڈ دی جوڑی
جو طالب سی گنج شکر دا ہر دل بھاجی تھوڑی

وچہ کلیام دے بھاجی بھیجی آئی پاک پتن تھیں
پچھیا حالا کھنڈ یوالا کتنی ہو سی چن تھیں

بھاجی آکھن حلے کیہا اس دیہاڑے آئے
جس دیہاڑے یکسی ہوئی پہنچ جاؤ تے کھاؤ

جنج فلانے دیہاڑے چڑھ سی موددی بخانہ نالے
رستے دیو وچہ رستہ ملسن جو شاہیاں دے چالے

صابر نے فرمان کیتا سی کپڑے خوب سلاؤ
بن ٹھن کے چا میل بناؤ خوب پوشاکاں لاؤ

حسب الحکم تیاری ہوئی ٹر پئے جگری سارے
اس ٹولے تھیں صدقے جاواں اس ویلے تھیں وارے

جاں پہنچے وچہ پاک پتن دے کیتا شکر دیوان
اٹھ دن ہوئے بنھ ابنیاں کیتی قسم قرآناں

تیری خاطر ساری خلقت سنے مہراج بٹھائی
اگے ہوکے کرو اجازت ٹر پئے سب خدائی

ٹوپی والا اگے ہویا پچھے خلقت ساری
سوہنا بنھ اسو ہنے جانجی اس برات پیاری

گھوڑے ہاتھی اٹھ ہزاراں جنہاں دا چھکارا
پوتا گنج شکر دا ٹریا لگے ہرنوں پیارا

گڈیاں واسطے سارے نالے صابر اتے نظامی
آدم کا ہنڈ کرے سواری واہ صابر کلیامی

منزل منزل کرکے پہنچے رانیاں شہر کنارے
آکھو شاہ کلیامی تائیں پالکی چا کھلہارے

پچھے پچھے سارے چلن اگے ٹرن دیوان
لشکر ہو مصفا چلو دیکھے کل جہان

منی ایہہ دیوان صاحب نے گھوڑے والا دوڑے
پیدل اس نوں مل نہیں سکدا ہور کوئی رنج موڑے

اک سوار نوں حکم کیتو نے جلدی واگ اٹھاتوں
آکھ صابر نوں ٹھہر کھلوے جنہاں نال ملاتوں

حسب الحکم اس گھوڑے والے جلدی واگ اٹھائی
موڑ لیا دیوان صاحب نے چھڈ دیہہ مڑ پو بھائی

اس نوں گنج شکر نے آپے کیتا ہویا اگے
پالکی چکن والے اسدے تیز ہوائوں وگے

کل رستے وچہ اگے اگے پالکی اسدی آئی
گھوڑے ہاتھی اٹھ نے پیدل پچھے سب خدائی

صاف کرامت ظاہر ہوسی طاقت نہیں انساناں
ایسے سفر لمبیرے کولوں پھیرے منہ حیواناں

ایہہ نت تازے تازے چلن جیوں کر سجر سیا ہے
اس دے وچہ کوئی راز ضروری اس نے تسیں نہ جاناں
قدرت قادر والی دیکھو اللہ کھیل دکھایا
آفت سٹی جنتاں اتے چیچک آکھن جس نوں
چیچک ہٹر کی شہر دے اندر آتش لگ کھلوتی
لوک اس شہر دے سارے یارو رکھن مذہب وہابی
صابر نے فرمایا اوتھے جیہڑا ایس دل آسی
چاول ست دانے جو ایس تھیں دم کرا کے کھاوے
جس نوں ظاہر ہوئی بیماری اوہ بھی چاول کھاوے
خلقت آکھن لگی مٹھی غرض بیماری
پہلے لوک فقیراں کولوں سارے نفرت کردے
خلقت فیض اٹھاون لگی لکھاں طالب ہوئے
تاں دیوان صاحب نے کیہا تکو ایہہ تماشا
کل گدیاں دے حاضر ایتھے صابر اتے نظامی
اگے اگے چلنے والا یارو رازا ایہا سی
آکھے لگ تساڈے جیکر صابر پچھے ٹوراں
شکر ہزاراں رب دے اگے صابر کرم کمایا
رکھو اوڈیک ایس اٹھ دیہاڑے بنر لوں الکایا
تکو اج ظہورا یارو متھا لاٹاں مارے
کالا پیر بھی نالے آہے جانجی سن سرکاری
آہے ملازم تے گر داور عہدہ چنگ چنگیرا
دے استعفا ساتھی ہوئے رہیاں صابر نالے
جاں پھر صابر گھر ول آئے کالا پیر بھی نالے

دنیاں وچہ بہادر بندے ایسے نظر نہ آئے
اسے جائی ظاہر ہوسی جو خدا دا بھانا ں
وچ ولایت والکاں الاخنگی دے وچہ آیا
صابر نے اس شہر تے سٹی مورے طاقت کس نوں
خلقت مرن لگی نے یارو کیا چھوٹی کیا موٹی
منکر اوہ کرامت کولوں جیہڑے لگی جپائی
اس مرضی مرضاں کولوں پاسی نرت خلاصی
ایہہ بیماری چیچک والی نیڑے ملک نہ آوے
کامل صحت ہووے اس دائیں اللہ جا بچاوے
چاول دم کرا کے کھاون ہووے دفع بیماری
منکر والا شیوہ ہٹیا صابر کیتے بردے
چاندی کھانے تے مٹھائیاں دا ڈھیر جو لگ کھلوے
ہیں اولاد ہاں گنج شکر دی پچھے کوئی نہ روحہ
ہولہ کسے دی چھپدہ نہ تکی نام جیہں کلیامی
گنج شکر سمجھایا مینوں دلوں ترح راز پیاسی
جنج ساری رہ جاندی ایتھے زندہ کوئی نہ موڑاں
جیکر صابر نال نہ ہوندا مر دا جو کوئی آیا
سر سے را نئے مُول نہ جاساں جب تک فضل نہ آیا
صابر سخی منحاد کیتی گھر گھر فیض کھلارے
عشق فضل دے گھائل کیتے دل وچہ مار کٹاری
سٹ دتے کل منصب سارے عشقے پایا پھیرا
ایہہ لج پال اصیل قریشی لایاندی لجپالے
سر دے دتا صابر اگے جبکر فضل سنبھالے

پیر صاحب نُوں جھڑ ڈلیا تاں ے پلنگ رنگیلا
مجے منظور رہیں ربّ نے کیتا وسیں حصّہ پاکے
وقت گزری اس جگہ وچ ہے تس بہت ودامی
صابر پیر اجازت کیتی سیر کرن نوں جاؤ
پہنچے ونج فیروز پور وچ لوک اکٹھے ہوئے
توں ہیں گنج شکر دا پوتا رب سبب بنایا
کیدو دعائیں جے ہٹ جاوے پہنچے شہر نہ پیچ دا
مرشداں لوں غرض بلیری ڈلے ہو ہو آو ہی
پیر صاحب نے تاں فرمایا میں کولوں اُٹھ جاؤ
پیر صاحب دسے لوچہ آئی لوکاں تائیں ہٹاکے
کار او کھیری ذمہ کرکے ایہہ طاقت مقبولی
تاں پھر اگوں اس غلامے ایہہ جواب سُنایا
بستر جھکے رکھو سراندی اسپر ٹیک لگائی
اتنے وچ ونج صابر پہنچے کیوں بیٹھے زرچ ہوکے
عرض کیتی یا قبلۂ عالم میں اینے نہیں رہناں
رل کے لوک سوالی ہوئے میں عجب پہتا ایتھے
قبلہ عالم نے فرمایا لکھ تعویذ شتابی
کرہ آرام توں پکڑے میرے میں دلگیر نہ تکاں
نال خوشی دے ہو جمعیت بستر خوب بچھایا
فجری ویلے جاگ سویلے لوک سارے ڈھک آئے
بکرا ترت ذبح کراکے دسے نال بنھایا
جتھے ڈاہاندی نے لائی اوتھے جا سر سٹیا

بیٹھا اندر کر یاد الٰہی سوہنیاں سندر چھیلا
کر دلیساں مقبول الٰہی پلنگے اُتے بہاکے
کرو اجازت سیر کرن نوں یا صابر کلیامی
گھوڑا نفر بھی دِتّا حضرت جاؤ چھین اُڈاؤ
رولا پاون تے گُرلاون تیٹے پٹے ہوئے
شہر تے سارا دوہڑوا جاندا بھرا دلار ے آیا
ٹھوکر کھا کھا بجدا جاندا حضرت گھبرا کچ ما
جیوں جیوں فجری دیڑھا جاندا تیوں تیوں آسنادن
فجری اٹھ کے حیلہ کرساں جے کراناں چاہو
نال غلام ملاح یکائی ٹرپو کاٹھی پاکے
فجری ہو شرمندہ ٹریے کریے کیوں مقبولی
رات ادھی تھیں ڈھیچے ٹریئے نیندر زورا پایا
مت سوجاوے جاگ نہ آوے ایہہ ملاح یکائی
دن بھر منزل کرکے آیو لاہ تھکیواں سوکے
وچ دریا گراں پیا گرد اٹھ چوری ٹر پیاں
شہر نیچے تے بکر ہٹ ڈیچے ایہہ طاقت ہیں کتھے
سر بکرے سنگ بنھ کے سٹو جتھے ڈاہ ترابی
تھکا بیٹھیاں رات گذاریں ایہہ گل نکٹ سکاں
سُتا ساں میں نال خوشی دے جاں ایہہ مژدہ پایا
آکھدا تاں میں انہاں تائیں بکرا ذبح کرائے
اوہ تعویذ جوڑاتیں والا جیوں صابر فرمایا
تھوڑی دیری اندر دریا چھپیاں گو ہاں تے ہٹیا

اُس شہر دے لوک تمامی اَج تک کرن غلامی   کجھ دِن اتھے رہ کے مُڑ پئے کالا پیر گرامی
آھا بڑے پیریں لگے کیسا کرم کمایا   نہ ڈٹھا نہ سُنیا اگے نہ کتابوں پایا
کہ موزدن خلافت دے کے بھیج دتے اُس جائی   ادہا شہر تسر لغت والا فیروز پور نام ہے بھائی
اتھے جا کے مسکن کیتا اتھے ہی روضہ بنیاں   خرچ کیتا سی رَل کے لوکاں پورا پیر نوں منیاں
سال بسال ہن میلہ لگے خلق اکٹھی ہووے   دے مراداں روغنے والا داغ دلاندے دہووے
آسان پوریاں کرکے ٹورے پوتا گنج شکر دا   مولا بخشا صابر سوہناں جس نوں تارے تردا

خلافت یافتن قاضی گاماں موضع گھروانکار کردن از شرنی

قاضی گاماں گھر گراں دا اُس خلافت پائی   حضرت خواجہ شاہ فضل نے اس نوں پگ بنھائی
جا کے لنگر جاری کردے نالے بیعت کرتوں   ہردم یاد اللہ وچہ رہناں خوف الٰہی مدتوں
گھر جا کے اس بیعت بھی کیتے نالے لنگر جاری   ہویا اس دا دوردمامہ لوک نہ دیندے داری
شتا جے نیڑے طالب کیننے کجھ مہینے گزرے   غزل مولود قوال کریندے طائفے کردے مجرے
حضرت گئے سُن سیر کرن نوں اُسے پلسے ٹُر کے   دِل وچہ ایہہ ارادہ ہیسی جلدی آساں مُڑ کے
قاضی سُنیا صابر آئے گرد نواح کسیں موہڑے   فی طالب تقیں فی روپیہ پیسے ٹکڑے جوڑے
صابر آسن نذر کریساں اس خواہش پہ گھِدے   حضرت بھی پرتا دن لگے ٹُرپئے اُدہر سدہے
استقبال کیتا سی قاضی پیر جُھکے سر دھر کے   خواجہ پیر سوہنے نوں لگئے پلیوں پھڑ کے
نذراں وقت وداع دے لایاں پنج نقدی اک تھان   حضرت نے فرمایا اگوں سُن توں میری جان!
میری خاطر تدہ روپیہ گھدا بہت بہتیرا   ایہہ لینیاں تدہ جائز نہ سی کر کے نام توں میرا
بولیا قاضی تاں پھر اگوں توں ٹکسال نہیں دتی   جو کجھ ... دیندا ہے فرق نہیں رکھیا رتی
ایہہ جواب جو ہویا اس تھیں جوش جلالی آیا   لے چلیا ٹکسال میں اپنی جک جو نذر ٹکایا
جے ٹکسال ہے باپ تیرے دی اتھے لگی رہسی   بولیوں بوں ادلا قاضی سر تیرے پسلیسی
اتھوں ٹُر کے گئے سلامی شاہ درویش دے روضے   اندر ورکھہ کرن ملایا باہر اتارے موزے

اُس ویلے لُنگ رکھدے آہے لک مبارک سندا
روضے شاہ درویش دے آئے پھر گئے جاں اک واری
اُٹھ کے پیر جا پکڑے اُس نے اگے ٹُرن نہ دیساں
نوں دریا سمندر صابر نذھ وچہ سب سماوے
حضرت کیہیا چھوڑ توں منیوں جو ہونی سی ہو ئی
ہٹ نہ بچ جے کر بھیا لوڑیں میرا کہیا اگوں
بول خونی تے تے بھی خونی دست بھی خونی جاری
ساری خلقت دوون لگی بخشش کر سلطاناں
منجی جا کے جاؤ گھر نوں آئی دے سنگ مرسی
حضرت کیہیا نور علی نوں روک لیا نذھ منیوں
روضے شاہ درویش دے پھر دا جے کر مو ہیواری
آئے مڑ گھر پدے صابر پہنچے آن مکانے
کر بخشش توں بخشش والا میں سوالی تیرا
کتنی مدت نور علی سی در تے رہیا سوالی
تاں حضرت فرماون لگے جا گنج شکر دے
اوہ بھی جے کر موڑن خالی تاں میں کتول جلواں
یا حضرت جے اوہ بھی موڑن پھر میں کی کر لیساں
یا حضرت جاوہ نہ منن عرضی میری تاں میں
روز عید دے پہنچ ضروری اُس دن جندرا کھلے
ڈوڈی جناب سخی دی ہے اوہ کدی سوال نہ پرتے
بادشاہاں دا شہنشاہ ہے ہند سندھ دا سائیں
حسب الحکم جناب عالی دے ٹرپیا پندھ سفر نوں

چھگی گنگ سواراں وانگن ہتھ وچہ جھبایا ڈنڈا
قاضی دا درویش محمد علی رو یا کر کر زاری
ہاریں بھانویں چھوڑیں صابر بجھ کے سیں سر سہساں
پیر میرے نوں رکھدے حضرت رو رو حال سنائے
نیر چھپا تقدیر دا الا ورلا بچ ملا کوئی
جا کے ویکھ تماشہ اُس دا رت چھٹی ہر رگوں
قاضی منگا پر جیا اندا ہو گئی موت نیاری
ہو گئی سو مڑدی ناہیں جو کجھ رب دا بھانا
لانڑاں لکھانڑ آنال تیراں نہن عیشاں کرسی
وو جی دار پیرن نہ دتا شاباش آکھاں تینوں
ایسی ہوندی کدی نہ ہوئی سُندی خلقت ساری
نور علی بھی نال لے آہا منگے رحم ربانے
بابے گنج شکر دی خاطر رکھ نے مرشد میرا
سخیا نہ در سائل آکے کدی نہ مڑیا خالی
داتا سخی بہاول جیہڑا عیب کجے ہر ہر دے
کلیر والے نوں جا آکھیں دیہہ میں فیض اٹھاواں
دہلی جا کے پاس قطب دے اُتھے عرضی دیہہ کھاں
پہنچ اجمیر شریف دے اندر اتھے عرضی پائیں
ہو سوالی اُس دے اگے راہ دکھاوے بھلے
کل مراداں ڈلدیاں یاد جو گیا اُس در تے
جے کر نہ بنیوے انجھے تاں مڑ گھر ول آئیں
بخشن تے بخشاناں کرکے مل مل کے ہر سر نوں

پاک تینوں وچہ عرضی کیتی دیہہ مراداں چشتی
شاہ فضل نے مار گھمایا ہیں تھیں مولا نہ پرتے
رکھن جواب اتھوں ہیں ٹریا کلیر گرد پے گیا
جاں دربار عالی پر پہنتا ہتھ بنھ عرض گذاری
کٹیاں کوہاں تھیں میں ٹر آیا عاجز تے درماندا
مرشد نیاوادا مرشد بن جھیریاں تھیں کٹھا
نظر کرم دی کرکے مولا معاف کرو تقصیراں
کجھ دماندے تیجے یا مدمات جواب جو ہویا
کر سجدہ پھر ٹرپیا اتھوں شہر دلی وچہ آیا
کر فریاد ہیں سودلیں لگا آن ڈٹھا در تیرے
پیر میرے تھیں پیر ڈے اگے ہویا سخن اولا
توں کامل تے اکمل مولا تیری ہے منظوری
کجھ دماندے پچھوں منوں ایہہ جواب جو آیا
اس بے ادب لعل اہدے تھیں سبھناں دا دل دکھیا
سجدے تے تسلیماں کرکے اٹھ ٹریا دربار وں
اک فقیرے تھیں پچھیا سی ہیں راہ اجمیر بتاؤ
سخت برہنی راہ نہ لبھے راہ نوں واؤ رلادتے
میل پنجاہ دے پینڈے اندر پانی مول نہ لبھے
مسجد دے وچہ لیٹ رہیا ہیں ستیاں سفنہ آیا
جلدی ٹرپو اگے اینھے کیوں لگائی آ دیری
حسب الحکم ہیں اگے نہ سکیا نہ تکیا مر جا ساں
دیگر وقت دی تھیں ٹریا رات دی ٹردا رہیا

دسویں دن نوں حکم ایہہ ہویا ڈب گئی اسدی کشتی
غالب حکم فضل دا ڈاہڈا اوہ مالک ہر ہر تے
گھر وچہ پلا بیریاں ننگا منہ دوچہ گھانپ لیا
توں صابر ہیں وڈا بہادر ہیں صدقے ہیں واری
کرو ایہہ حاجت پوری میری ایہہ سوال لے آندا
خون بدن تھیں ہو گیا جاری ہیں بہی نالے سٹھا
پیر میرے پر رحم کراؤ بیڑی کٹ اسیراں
لفظ بے ادبی کیتا اس نے اوہ نہیں جاندا ہویا
غم دے ذہم لگے وچہ جگرے دردوں دل تپایا
خواجہ قطب توں قطب دامیت عیب چھپا دیں میرے
رگ رگ تھیں رت جاری ہوگئی نالے ہو گیا جھلا
عرضی لے کے دوڑیں آیا آس میری کر پوری
سخت بے ادبی اس نے کیتی اپنا کیتا پایا
ایہہ روندی سن پیر دے تھیں مولا نہ سی جھکیا
مسجد اندر جا کے وڑیا نکل مشہر بازاروں
اوکھا رستہ لاٹھ لبھے امن دو دن پاؤ
جس مسافر جانا ہووے قطب نما پر جاوے
چار چوطرفی غشکی بھائی کیا سمجھے کیا کھبے
شاہ کلیائی آکھن لگے کیوں توں وقت گنوایا
عیدی دے دن تھوڑے رہندے دیہہ گئے سخت دلیری
نہ سنگی دی تنگی کیتی یا کے پیپیاں کھا ساں
دن دو پہریں گھابر گیا بس لماں پے رہیا

تریہہ نے سینہ ساڑ جلایا حسبگرا باہر آدے
اسے پر مو ہیں منندی موتاں نہ کوئی گورجنازہ
تیریاں سبھے پڑھاں والا لدھا نہ اندازہ
جاں میرے دل ایہہ گل گذری آگیا گھوڑی داہ
اک سوار دسوں پرجلوے نیلا اس دا گھوڑا
اک گھنٹے وچہ کڈھ کے لیگیا اوہ بریتی پینڈا
کھوہ سی اک پانی والا اتھے چا ہو تا رے
ایہہ بیہوش مسافر بندہ پانی اس پلاؤ
تھوڑا تھوڑا منہ وچہ پایاں جے اسنوں ساہ پھریا
کہن مطابق نیک بندے کڑیاں ایسا کیتا
اٹھن دی ہمت نہ رہ گئی تھی مار جلایا
اس گراں دے اندر آیا اس کھوہ تھیں ٹر کے
پہنا ہیں سید شہر دے اندر اک مسجد وچہ وڑیا
سوہنی شکل لباس بھی سوہناں ہتھ وچہ چاول چائے
ایہہ کھاناں توں کھا بیو ملناں نہ کھاسیں مر جاسیں
ایہہ کھاناں ہے تیرے کارن لقمہ جلد اٹھاتوں
لقمہ اک اٹھا کے یار جیہیں منہ وچ پایا
پھر ہیں کھاناں کھاون لگا رجن وچہ نہ آوری
سارا تھال مکا کے کہا بڑا لذت ہے شماری
اٹھو سویرے ٹرپیا اتھوں پہنچ گیا سرکارے
دن عید بڑا دو گئے دہاڑے خوشیاں مسلماناں
گدی والے لاہیا جندرا اندر داخل ہوئے
چوتھا کوئی نہ وڑیا اندر صابر کو مم کمایا

دلوچہ گنبد پکیری ہوئی صابر چھپوں لاہو سے
جیب نے بیے دیوچہ آکھاں نکلے نہ آوازہ
کڈھیں اس فہاری وچوں بہنیں گھیا بازا
باہوں پکڑ بٹھایا پچھے رکھیں خوب سنبھالا
نال بیہوشی نظر نرم سی دس دا تھوڑا تھوڑا
پانی پاہا تلخی ڈاہڈی روح کند لاوچہ مینڈا
پانی بھر دیاں ہیں کڑیاں کیہا اس پیارے
آپ پینے دا ہوش نہیں اسنوں ذرہ دیر نہ لاؤ
راہ دیکھاں ماں نال لیجاناں جیکر آٹھکے ٹریا
ساہ پھریاتے ہوش بھی ہوگئی جان میں پانی پتیا
چھ سخت گھنٹے پچھوں بنوں ہوش ٹرن دا آیا
دل وچہ آکھاں اس تلخی نوں پھر نہ دیکھاں مڑ کے
پانی پی پی ڈھاں ناہیں کوکل سڑ یا سڑیا
باسمتی خوشبوئیوں ہلے اگے آن ٹکالے
نہ دل منے کیکر کھاواں چلے جان اوسائیں
صحت ہو جاسی کھاون کارن ایہہ منہ وچہ پاؤں
ایسی نعمت کدی نہ دیکھی پایا سواد سوایا
اوہ کھانا دنیا دا نہ سی کی کجھ آکھ سناواں
طاقت پے گئی جسے اندر بچ گئی جان بیاری
جو کجھ بیتی ساری کیتی عالی دے دربارے
بہادل پور دا راجہ آیا جو نواب ویاناں
کر بسم اللہ اندر وڑ گئے میں اک سال اوہ دوئے
نال نواب دے نتا ہنشاہ دا میں بھی درشن پایا

آنملاف آنا مِل اگا گدی نشین شہزادہ
خواجہ صاحب دی تربت اُتے لعل جیہی جڑیا ہویا
گدی والے نے تبرک ترے مگ مینوں پائے
تاں فرمایا گدی والے ایہہ ہے نفر تسادا
پھیر تبرک گدی والے نواب صاحب نوں پائے
کر تعظیماں باہر آیا ترت پولیس منگائی
بھیج دتا حوالاتاں اندر ایہہ کجھ حکم سنایا
جد کچہری بیٹھے دوئیں حکم ہیر دل آیا
گھس ٹرے سُن طرف کچہری فوراً حاضر کیتا
دیہہ جواب توں جلدی جلدی نہ کر کجھ سہارا
پیچھی لگے دس اے بھائی کیہڑے ملکوں آیا
ہے پٹھوار ولایت میری ہاں چشتی طریقہ
کر بسم اللہ پڑھیا شجرہ جاں اوڑک پر آیا
تاج بازِ لامکاں خواجہ فضل الدین
آپس دیوچہ کرن کلاماں اسدا پیر کمالی
دے تبرک آپ اجمیری اسدے پلے پائے
کڈھ سوہنا کٹی اس ہتھوں اسدی رسد لگاؤ
اس گدی پر بیٹھا یارد جاں بیں عمر سنبھالی
پیر تیرا ہے کامل اکمل ایہہ تحفہ پہنچا نویں
اک مہینہ رہیا جمعیت بیٹھا عرضی کر کے
جس دا بیبا ہے مرشد اُسدی ڈاہڈا ہویا اُٹھا دے
سجدے تے تسلیماں کر کے ٹریا اس دربار وں
عاجز عارفی منزل منزل پہنچ پیا کلیا مے

اوہ بھی چمن میں بھی اچھاں خصماں دا دروازہ
دارو داری بوسہ دتے رو رو ہار پہندیا
عرض نوں لب کیتی حضرت مینوں بھی مِل جائے
ناہیں حضرت ایہہ خادم تسدا نوکر نہیں اساڈا
گدی والے ماہاں جو دتے اوہ تاں نہ پرتائے
حسب الحکم سپاہیاں مینوں ترت ہتھکڑی لگائی
حاضر کر کچہری دیوچ جاں میں ایہہ بلایا
دیہہ جواب اندر کیہوں وڑیوں کس تینوں سکھلایا
دیہہ جواب اندر کیہو وڑیوں ہن ہو رہیوں چُپ بیٹھا
تاں پھر عرض کیتی سی صاحب ہیں بے خبر دچارا
میں بیوطن مسافر عاجز تاں پھر آکھ سنایا
شجرہ میرے کولوں تاسیں منساں دیہہ جواب دیتا
رنگلی چیک اڈیک صاحب دی ہو بادرد سوایا
شجرہ پڑھیا جس کے انہاں آندا سخت یقین
جس دی خاطر اندر بولایا آپے سندے والی
دسے کے خبر ساری اسیں مڑکے نہ پرتائے
اگوں خدمت پوری کرنی پچھلی معاف کراؤ
نال اساڈے کوئی نہیں وڑیا گندہ کیتے سن جاتی
نالے دتین سلام توں میرا یاد رکھیں جان جانویں
اوہ نہیں ہوا مر جا بچے نہ پچھا پوس جر کے
جیہڑی کردا خوب دلیوچ اوہا مینوں بھاوے
ملدا نہیں کل دُنیا اُتے اس فقیرے دا دارو
اگے ساقی پیا دِتا اوہ فیوض شرابی جاوے

کر تسلیم تعظیم نبیں ملیا دل وچہ دکھ ودھیرا
جیسا ٹریا ویسا مڑیا کٹیا سفر گھنیرا

ہتھ وچ بازی تیرے صابر بھیجیا ہر ہر ورتے
اصلی مینوں پھول لاہویں مول نہ مڑسی گھرتے

خواب دیکھا کے دہلی اندر بھیج دتا مر جاوے
چھوڑ خیال ہٹے نہیں ولوں مڑ نہ ندہ نہ آوے

کیتا رب سبب چا میرا اک سوار آ گیا
پچھے سٹ کے گھوڑے اتے رتیوں تھیں کڈھ لیا

تاں حضرت فرماون لگے اوہ گھوڑے والا
بیں سال وچہ کڈھایا تینوں کر کے خوب سنبھالا

ولی ولایت نوں جا کیہا کڈھ مرید ہے میرا
اس نے ایہہ تکلیف اٹھائی تاں کم ہویا تیرا

چاول کس نے ونج کھلائے اس مسیتی جا کے
دنیاں دا اوہ کھانا نہ سی دتا تھال بھرا کے

کس تبرک دتے تینوں کس منھ کڑی کڈھائی
میں بھی نال رہیا نور علی کیوں اتنی تدھ پائی

یا حضرت میں جیہڑی غرضاں اتنا سفر اٹھایا
اوہ مطلب نہ حاصل ہویا مڑ تیرے در آیا

اس سفر دے کارن ایہہ ہن بدلا پاسی
قیامت نہ شرمندہ ہوسی لڑ لائے پڑھ جاسی

اتھے والی کاراں کاراں بس کر آکھ نہ مینوں
اسدے طالب میر طالب ایہہ سمجھاواں تینوں

اس اوکھیرے ویلے اندر نہ شرمندہ ہوسی
کل خلق اللہ نفسو نفسی وا ویلا کہہ روسی

ایسا پیر ولی ہے کامل بخش دتہ گل لایا
مولا بخشا نبیڑے لاوے جو در اس دے آیا

بیمار شدن دیوان صاحب و آمدن برائے حکیمی سائیں ہست

اللہ جوائے صاحب نوں جے لگ گئی اک بیماری
گئی حکیم طبیب بلائے روز کراون کاری

جیوں جیوں علاج حکیم کریندے مرض کریندی زورا
داروں کھاون نگرے جاون تُسے لگا جھورا

نام لوے کوئی حکمت سندا خادم پکڑ لیاندے
دارو کٹ کرے نہ کاری جلیاں رج مرواندے

کل حکیم طبیب جے ڈر گئے طبیاں سٹ کے نٹھے
کھوہاں تے دریاواں اندر سٹ بھجن دے ٹے

لے کے نام حکیمی والا پاک تپن نہ آوے
جو آوے سو بتیاں کھاوے آن سنے چھپاوے

اک دن ہک شخص نے کیہا اللہ جوائے تائیں
صابر پیر جو ٹوپی والا اوہ حکمت دا سائیں

اسم مبارک شاہ فضل ہے راول پنڈیوں آوے
داروں دے جزا میاں نائیں بھانڈے ترت لادے

گکھوں لکھ جو لوگ اکھیندے اسدے منھوں اٹھا
ہتھ سخاوت نرم طبیعت شہد شکر تھیں مٹھا

مرض تمامی مرضاں والے تسرق غرب تھیں آ دن
نال عنایت دارو دیون نہ نتھرنی شکرانہ
قسمو قسمی خلقت آوے نہ کوئی انت شماری
سب جہان دا ٹھگیا ہے جو امت در آوے
دم کرا کے بے غم ہو گئے شفا پا جاوے
گڈا کتاب کسے نوں بلکہ ہو لڑ جاوے
نہادن سہارن حال ہو جاون بلکیا پاں دالے
پچھوں نال رلیندا کونوں سب تھیں دارو داری
سخی بہادر فیض دہندہ دنیا وچہ لاثانی
اے دیوان صاحب جے بھیجو اُتھے سانہنی دالا
درد آن ات کنو بچ جاسو پاسو بلد خلاصی
تاں دیوان صاحب نے یارو ترت سوار بلایا
اُہ ہمیرا پینڈا دکھیرا دو بندے ترت بلائو
ہو اسوار سانہنی پر جاوڈ سانہنی کھڑنی چھڑکے
لکھیا خط صابر دی طرفا کیتا بگم بماری
قاصد نوں جا خط پھڑایا نال دتا شکرانہ
حکم مطابق ٹرپئے قاصد آ پہنچے کلیامے
حاضر ہو کے پاس صابر دے کیتی کل کہانی
صابر نے فرمایا اگوں میری پہنچ نہ لگے
[illegible] وڈا قد آور یارو
[illegible] کارن نہ ایہہ فن پچھانے
[illegible] صابر کہیا ہو جا توں روانہ
اک [illegible] بول یاد رکھیں گا میری

اندر خدمت شاہ فضل دی آ کر حال سناون
دیوے دارو نام اللہ دے نہ احسان جتانا
دارو کھا ہدیوں رہندی ناہیں جیہی وچہ بماری
دم کرے نے کُسے ویلے پانی نال نوہاوے
اجکل اس زمانے اندر کر دائی سکے ساوے
لکھوہ میرے تے نہاڈ جلدی ایہہ حکم فرماوے
جو کوئی آوے فیض اٹھاوے کل مرید سنبھالے
جھڑک نہ دیندے منتھو پھیڑ نیدے ہین وچہ عمراں ساری
ایہو جیہا ڈٹھا ناہیں آکھاں کی زبانی
آپ آسن یا دارو دلیسن کھا سواک نوالہ
دارو کھاون سیتی حضرت ایہہ مرض نہ آسی
کو لوں دے کے خرچ سفر دا تاں ایہہ حکم سنایا
نقد روپئے چوکے [illegible] بہ چاہو سو کھاؤ
سفر کرے تے تھکے ناہیں جلدی آوے مڑ کے
پہنچ حکیماں جلدی جلدی آ کر کرنی کاری
نال نیاز سلام بولایا جلدی جلدی آناں
نوکر شاہی عجب یو تساکاں رکھن دور دمامے
نذر بھی رکھی خط بھی دتا کیتے سخن زبانی
دایا [illegible] نوں لا ساں تسدے اگے
لنگر خام چلی پیسے وڈا بہا در [illegible]
حکمت کار اوکھیری آکھن ودلا اسنوں جانے
کر کاری دیواں صاحب دی بکے سگھڑ سیانا
اٹھ دن کاری نہیں مدھ کرنی [illegible]

اٹھ دن پچھے کاری کرنی جیوں کر راہ استاداں
عرض کیتی سائیں ہستے اگوں میں حکمت نہ جاناں
جیہڑا کاری کردا اسدی رج رج کے مرداوے
اُتھے جے مرواسو مینوں اپنے ہتھیں مارو
اے پر ایہہ شرمندگی ساری طرف تساڈے آسی
توں تقرار کریں کیوں اگوں جلدی ہو ردا نہ
ٹر پیا چپ چپاتا ہو کے دلوچہ کراں دلیلاں
ٹورن کارن دس قدماں تک صابر اگے آئے
اک نہ روپیہ تے اک لوٹی وٹنی لاکھڑ والی
مارے ڈر دے پچھ نہ سکیا کیا کجھ جا کر کرساں
ہوا سوار میں سنگ سواراں پہنتا پاک تپن نوں
دریاں اندر وچھیاں ہویاں کرسیاں پلنگ غالیچے
خاطر ہوئی بہت خشبا بوں کھانے رنگ برنگی
کے جواب میں دیساں اوتھے کیہڑا دارو کرساں
کھا روٹی جد برتن بھیجے فوراً قاصد آیا
آنھر کنبہ جسے لگا کے جواب بناواں
ہوا سوار سفر وچہ آیا جُتتہ آ کرڑ گیا
حکم صابر دا من کے آیوں او ہا جا گل کر توں
ست دیہاڑے جاں لنگھ جاسن تاں چھڈ ٹر جاساں
ونجہ دیوان صاحب نوں ملیا کر کے ادب اداباں
میں قربان ونجاں صابر تھیں بھیج دتا جس تینوں
تاں میں عرض کیتی یا حضرت ٹھہر اٹھ دہاڑے

کامل صحت دیسی رب اُسنوں تکسی سب مُراداں
اگے ایہہ کم کیتا ناہیں اج کنج بنڑاں سیاناں
پولے مار حکیماں تائیں شہروں باہر کڈھاوے
عاجز عذر نہ کرسی توڑے توپاں نال اُڈاوے
سال بسال تساں نے جاناں ہاسہ لوک بناسی
اٹھ کے ٹُر پو سنگ سواراں پاک تپن تدھ جانا
داروں دیسن دس جو لیسن جیہڑیاں کرنیاں حیلاں
نہ دسیا نہ دتا داروں نہ میں مُڑ پرتائے
وڈے پلے لاکھڑ والی سخت سیاہ سی کالی
دلوچہ ایہہ تسلی ہوئی میں ہن اوہدے مرساں
خاص مکان اُجالا بانکا ملیا امن کرن نوں
جُڑلے گچ سفید مصفا عجب نقاش دریچے
اے پر کھانا کھا نہ سکاں دلوچہ ڈاہڈی تنگی
نہ کجھ سمجھاں نہ کجھ جاناں وچ شرمندگی مرساں
آ حکیماں کر کجھ کاری درداں سخت دکھایا
اٹے پلے کجھ نہ رکھاں کیہڑا عذر لیاواں
ایہہ صلاح پکائی پکی دل اپنے نوں کیہا
داروں اٹھ دن دے نہ سکاں اس گلوں تُرتوں
تاں حکیماں ہٹ سی میرا جاں آرام میں پاساں
دیکھن سارے ہوئے خوش بہتے نہ کجھ حد حساباں
جلدی کاری کریں حکیماں تنگ کرے دُکھ مینوں
رکھ تقویٰ رب اپنے تے مالک ڈبیاں تارے

کیوں کریں توں آتنا عرصہ دس حقیقت مینوں
حضرت داروں کول نہ جیہڑے ایتھے بیٹھ بناساں
جلد بنا توں دیر نہ لاتوں روح تنگی وچہ آیا
جیہڑی چیز ضرورت ہووے پل اندر منگواداں
پھر میں عرض کیتی یا حضرت تیں پرواہ نہ کائی
ڈیرے جا بناساں داروں اینویں بیٹھ نہ رہناں
ہویا سوار ساہنی پر آیا چور بدن ہو گیا
مرضی تیری کر گھن دماں لے پر ایہہ لاچاری
کر تعظیم میں واپس آیا کہے بنا کے دیساں
سی تدبیر عادت میری فجری اٹھ کر نہاناں
جاں میں نظر پیا سا اسدے تاں او تکن لگا
نہا کے پرت آیا جس ویلے پھر اس نظر پڑھائی
کالی کملی جو میرے اتے اس طفیل اوہ تکے
پرت پیا میں اس دی طرفاں لوٹی اس پر پائی
میں اس کارن دیکھا تینوں خلعت تیرا بیٹھواری
تاں پھر اس فقیر دے اگے ہتھ بن عرض [illegible]
گنج شکر دی گدی والا اس نوں سخت بیماری
پہنچے پاس جو پیر میرے دے دتا خط جو کھڑیا
مینوں بھیج دتا سنگ انہاں جا کے کاری کر نوں
تاں اگوں فرمایا انہاں داروں کرسیں کیہڑا
نہ کوئی دارو درمل دتا دتی نہ دوائی
میں دل اندر متا پکائی اٹھ چودی نس دیساں

میں عرضے دے لائق ناہیں ہور اڈیکیں کیہنوں
اٹھ دناں وچہ بنسی داروں تاں میں لکھ کھلاساں
سی مالک دی مرضی اینویں لکھیا جھوٹا پایا
جو لگے سوالاں بھائی ذرہ ڈھل نہ لاداں
سب موجود تیرے دروازے جو دنیا تے آئی
تاں دلیدیاں کناں سن لے من لے میرا کہناں
یا حضرت میں اج دیہاڑے ہلن جوگا نہ رہیا
روز بروزی اگے ہووے چندی ایہہ بیماری
کجھ نہ آوے جاوے مینوں رو دا یا کے ہساں
خاطر غسل گیا میں تیں تکیا مرد ربانا ں!
اس فقیر نے نظر نہ پرتی میں بھی ٹریا اگاں
سر دی سخت لگی ہے اسنوں تاں اس اکھ اٹھائی
جنگل جا گے ننگ ملنگا کپڑا پاس نہ رکھے
نہیں درکار میرے ایہہ لوٹی لے جا میرے بھائی
اس ملکے نے کیونکر آیوں آکھ حقیقت ساری
صدقے صدقے نام فقر تھیں میں جانواں لکھ واری
دو غلام جو بھیجے انہاں دے کے خوب سواری
حال بیماری دا لا ملیا جیوں خط صابر پڑھیا
اللہ فضل کریسی آپے اس گلوں نہ ڈر توں
پولے کھا کے نٹھا اینھوں وڑیا ایتھے جیہڑا
من کے امر میں آیا ایتھے بھیجیا پیر نے بھائی
مت بے عزتی کرکے کڈھن ایہہ گل اوکھی ہساں

تاں اوہ صاحب بولے اگوں تیں پر ترس ہیں آیا
آکھے لگ توں میرے بھائی بنو کجھ آکھاں تینوں
باراں من برابر ہووے گوشت دیگیاں سندا
باراں من بیری دی لکڑی چنگی سُکی ہووے
ہووے اک مکان بھی ایسا غیر نہ اتھے آوے
باراں پہر دا خرچ بھی اندے پانی بھی رکھ لینا
خوش ہویا دل میلا یارو رب سبب بنایا
تُساں ضروری آناں حضرت مت شرمندہ ہوواں
اوہ جابر ہے عجب طبیعت مت مینوں مرواوے
جیکر میں مسافر اُتے آیا ترس تساہنوں
تاں فرمایا انہاں اگوں بہتر مطلب تیرا
جے یقین نہ آوے تیرا علیشاں ٹہیں اڈا توں
کر تعظیم روانہ ہویا آیا اپنے ڈیرے
پہنچن سار اک نفر بولایا آکھ دیوان نو جاکے
باراں پہر دا خرچ پانی بھی مینوں دیہہ ضروری
اس نفر نے جا کے کیہا ایہہ ایہہ چیزاں منگے
پرسوں توڑی کردے پیدا جیہڑی ہے درکارے
دُبنے بھی فوراً منگوالو ہور کڑاہ بنیرے
بادشاہ ہیدا حکم جو ہویا فوراً کیتا پیدا
پیچھے دن دے دتیاں چیزاں جو سُن ہیں نے منگیاں
جاں اوہ ۔ ۔ تے ہوئی اکٹھی چوہلے کڑاہ چڑھایا
گوشت وچہ کڑاہی پایا فوراً اگ جلائی،

ہو جمعیت امن کر توں نہ دل لوڑ اٹھایا
پیدا کر دے چیز تمامی جو ضرورت ہینوں !
جنس مٹے جس اندر بھائی بھانڈا ہووے چنگا
ٹھیک بنانا چوہلا بھائی جس پر دیگ کھلووے
بوہا بند سوراخ چھتے نوں ہو ہواں نکل جاوے
راز تمامی دل وچہ رکھنا غیر تائیں نہ کہنا
ہتھو ہتھ عرض گذاری پھر ملیے ندھ کرم کمایا
کر نقصان دیوان صاحب دا مل مل کے ہتھ رو واں
ایہہ نقصان جو ہووے اس دا ۔ ۔ میرے پر آوے
چیزاں سب تیار کراساں ڈھل نہ کرو بتانوں
انشاء اللہ ڈھل نہ لاساں پک ارادہ میرا
جے دل نیرا کرے تسلی آ رہساں ٹُر جا توں
واہ صابر دی دھن کمائی جس دے کرم گھنیرے
لکڑی گوشت کڑاہ بھی ہوئے دیہہ چوہلہ نبوا کے
اوکھی کار بنانواں دارو منگے محنت پوری
اوہ حکیم جو ہے پٹھواری نہ کہ دیر در نگے
حکم دتا دیوان صاحب نے جلدی دیہو بیارے
لکڑیاں جھٹ پیدا کر لو دارو بنن چنگیرے
گھن فقیرا جلدی کر توں ہویا حکم ہو یدا
اوہ فقیر آسی نہ آسی دل وچہ وڈیاں تنگیاں
ترت فقیر آپہنتا مینوں صابر کرم کمایا
ایسا موقعہ آیا ہیسی کہن لگے اوہ بھائی

جے آکھیں تاں ویکھ تماشا کجھ تینیں کجھ بنجاوے
جے میں آکھاں سونا ہووے فوراً سونا ہوندا
جس ڈیلے بن گئی دوائی لگے وزن ہبتا ون
جے کر تنگی دے دوائی چاول تربت کھولنے
رخصت ہو کے اٹھ کھلوتے بینوں تھا پڑ لایا
راتیں آئے راتیں ٹر گئے بالکل نظر نہ آئے
میں قربان فقیراں توں جیہڑے رب نوں بھاون
اوہ تصویر تے اوہا جلوہ اوہا سی روشنائی
واہ کمائی تیری صابر پہنچے ہر ہر جاہگاں

یا حضرت ہن اوہ بناؤ جند میری چھٹ جاوے
ابر کرم دا وسدا ایسی داغ دلاندے دھوندا
قدر والے کنگنی دے دے دنیا مکھن دے وچہ کھاون
ست ککھاندے کھاون سیتی کر سن پیٹے بہاتے
ہتھ چھمے میں گوڈے پکڑے شہروں باہر ٹنگھایا
خبر نہ لگی ہور کسے نوں ایسا بھیت چھپائے
میں جیہا مسکیناں اتے ایسا کرم کماون
اوہا درک حکیمی والا اوہا سب صفائی
مولا بخشا اوہ کوئی جانے جنہوں لگیاں لاگاں

در بیان رفتن براول ہنڈی و آمدن فیضؒ و جہانہ برائے بارش

اک دن حضرت شہر ہنڈی وچہ گئے سن کسے سببے
دو مہینے رہے جمعیت شہر ہنڈی وچہ آکے
یا حضرت جی ایتھے رہ کے چنگے کھانے کھاؤ
سانوں بھی اوہ جائگہ دسو جتھوں ایہہ ٹر جائیے
چار مہینے سکے گزرے بوند نہ اڈ کے آئی
قحط ترٹا اتوں آکے لوک تنگی وچہ آیا
تاں حضرت فرماون لگے نا امید نا ہوناں
اوہا رزق دہندہ یارو اوہا بدل وساسی
کر کر عرضاں تھکے سارے ہتھ نہ مول اٹھاندے
شام ہوئی تاں گھر ملیا بیٹھے روٹی کھا کے
بیلو اک مزاخی بندہ اوہ گلاں کر جانے

سائیں شاہ ہودے نکیے لوک منگ منگی سن سبھے
فیضؒ جہانہ تے درگاہی عرض کیتو نے آکے
جو ہمراہی ہیں تساڈے اوہ بھی نال رجھاؤ
فصل بوٹے سب سک کھلوتے بیٹھ گھریں کے کھائیے
شاہ تنہاں ہوکا رہی ہتھ جھک بیٹھے وین نہ لب جبھائی
بارش کارن ہتھ اٹھاؤ کر دے فضل خدایا
مالک خالق رازق آپے اسے دے در رد ناں
رحمت دیاں دریاواں وچوں بوند فضل دی پاسی
ہو خاموش جمعیت ہوئے جانن حال دلاندے
اک سی بیلو نام جزامی اس نوں کہن بلا کے
کول بہا کے حضرت کیہا آکھ سنا سیانے

گل کرہ ہیلو دا تگ ہا دیہہ ہوئے کجھ سہارا
اک مرد دیاں دو سن ناراں رحمت اک دا نام
رحمت تنگ ہوئی تے ادکھی تاں پھر رہ نہ سکی
اٹھ دیاں بہندیاں مارے میہنوں نالے کم کر دے
تواں ہیں خاوند میں نال ماں تو ہیں آکھاں کنوں
راتی دہاڑی ظلم کریندی ظالم مارہ ونجایا
تاں پھر بولیا خاوند اگوں جے اک تینوں آکھے
اتنا قدر کدوں سی میرا کراں جواب اُس اگے
تاں پھر توں تماشے تکیں میرا کم بناوے
خاوند کیہا تیرا سنگی ہوساں دنوں بجانوں
اسے دن یا دوجے دن سی حشمت حشمت کیتی
مردسی کولے بیٹھا ہویا اس کیتی ہوشیاری
تکڑا تلخ جواب اُس دتا حشمت غصے ہوئی
اسدے آکھے لگ توں مینوں دتا موڑ جواب
پولے اُسنوں مارن لگی تاں اس ہتھ اٹھایا
رحمت نوں اس کیہا چڑھ ونج حشمت نوں نا چھوڑیں
تکڑی رحمت تکڑی ہوویں مار چنڈالی تائیں
تکڑی تکڑی رحمت والی ہیلو گل اٹھائی
جھٹ جھٹ ولا چڑھ کے آیا بارش زور پایا
تکڑی ہوویں تری رحمت خصم تیرا ہے سنگی
جیوں جیوں بول توا ایہہ بولن تیوں تیوں بارش وسدے
اندر ... ناں رولا پایا نالے بول اچیرا
عشق الینے جیتھے لگے باہر نکل آئے

اس نے گل شروع جا کیتی سن ساڈیا سردارا
دوجی حشمت ظلم کماوے رحمت اوپر مدام
خاوند اگے رو رو آکھے کاراں کر کر تھکی
ڈردی عذر نہ آنڑاں مولے طعنے مار جلاوے
کریں نصیحت اسدیتائیں ظالم ویکھیں جس نوں
ہیں عاجزہ دا خاوند میرے توں کجھ قدر نہ پایا
ہو ہوشیاراں نویں اگوں دتیں ستو سنا کے
جیکر بولاں چٹیاں کھاواں گولی دا نگن لگے
ڈردی مردی ہر ہر کردی مت اوہ مار ونجاوے
نپ تدھ کولوں مرداساں کیتے قول ایمانوں
رحمت ڈردی مول نہ بولی رہ گئی چپ چپیتی
ایسا ویہہ جواب توں اسنوں سڑ بل جاوے ساری
جھنی لا لکے آئی اٹھا کے سر پران آن کھلوئی
ایسا بول بولن تھیں لیسن منتھو ہنھ جواب
خاوند غصے ہو حشمت نوں اپر زمین لٹایا
چنگیاں لتاں مار گھسنے بدلے اپنے موڑیں
دب رکھیں تے چھوڑیں ناہیں سنگی تیں اسائیں
پیر صابر نوں رقص ہو گیا تڑف اٹھے سن بھائی
تربت توال بھی حاضر ہوئے (۱۲) بول اللہ یا
... پلوچہ گنی خلقت دی تنگی
محبوباں دی خاطر کرکے اپنی قدرت دسے
... لاہیا نظری آیا دستے بدل گھنیرا
چکڑ دے وچہ ڈھہ ڈھہ پوندے بلدش خوب نہلائے

چھ ست گھنٹے رقص رہیا می رہے قوال کھلوتے
جو صابر نوں پکڑن والے اوہ بھی سردی ٹھارے
گرمی سردی مرض اوکھیری ایہہ رب پیش نہ آئے
اول پسینہ پچھے بارش سجے اوپر سجے
برکت صابر پیر میرے دی کوئی بیمار نہ ہویا
چک صابر نوں اندر لیگئے کیتی چپ قوالاں
سرت پھری جاں صابر تائیں ہوئی مبارکبادی
تاں اوہ عاشق اللہ بولے جے کر بس نہ کردے
جتنی بارش ہوئی یا حضرت آئی کدی نہ ڈٹھی
اوہ صاحب ہے طاقت والا اسدا قرب سوایا

آپ بھی سج گئے ساز بھی سج گئے جھنڑیاں دی ادتے
اندروں گرم نکل کے آئے باہر سج گئے سارے
سنئیں گلیں قدر نہ آوے حبس لگی اوہ جانے
اس چندری بیماری کولوں سارہ یاندے دل گجے
دل وچہ خفگی بہتی ہوئی خون جگر دا چویا
باہر انہیں بارش کھل گئی طاقت نہیں خیالاں
حضرت بارش بہتی ہوئی ملکیں ہوئی آبادی
بارش بس نہ کردی مولے گز گز پانی چڑھدے
تیری خاطر صابر پیرا آئی کرم دی چھٹی
جس دی خاطر مولا بخشا مالک ملک وسایا

در بیان داروغہ جنگل برائے علاج

اُسے جاگہ صابر آہے ہویا ہور ظہورا
جمعہ خان داروغہ جنگل پنڈی اُسدا گھر سی
ہو تبدیل ہور وچہ آیا اس جنگل دے اُتے
نال اتفاق ملا پا ہویا چھن لگا اوہ ہیں تھیں
میں مسکین گناہی بندہ کے کجھ آکھ سناواں
اسم مبارک پیر میرے دا خواجہ فضل الدین
نام صابر دا سن کے اوہ تے ملیا پھیر دوبارے
ایسا مرد حضوری یارو نہ سنیا نہ تکیا
پچھیا مینوں داروغے کولوں کے سی دس بیماری
سیوں جیوں دارو کر دا ہیساں تول، توں مرض اگیرے
دل وچہ ایہہ صلاح پکائی کوئی تغیر ہیں لوڑاں
کیہا کسے نے شاہ کلیامی نیکیئے شاہ ہو دے آئے

ہیں بے علم نہ طاقت رکھاں شعر ہووے کنج پورا
لائق فائق اپنی جاہگاں گلوں کتھوں نہ سی
روٹی وچہ گردٹی کھاوے ہیں بھی گیا سال اُدتھے
بیعت تیری ہے کیہڑی جائی طالب ہو ول کیں تھیں
اعلیٰ عالی پیر کمالی دراسدے پر جب وال
کلیام شریف مکان انہاں دا جانی نال یقین
قصہ اک سناواں تینوں سن توں یار پیارے
لگی اک بیماری مینوں داروں کر کر تھکیا
گوڈے وچہ درد ودھیرا کر کر تھکا کاری
ہٹ کھلونے ہمت رائے ہول نہ دیندے
داروں انہاں بکھیاں دی نے کر تھکا ہن بھوڑاں
اللہ ترت شفا کریندا جو در اس دے جائے

ہر قسماں دی ضیافت آوے آکھ حال سناون
اللہ صاحب ہتھ انہاں دے ایسی برکت پائی
ایہہ گل سُن کے آئی دل وچ روٹی چا پکائیے
بھیجدیو کوئی قاصد ایسا آکھ روٹی دی آوے
بھیجیا تے مڑ کے آیا آکھ ضیافت آیا
دو تن کھانے پکائے ہوندی غرض پیاری
جتنے سنگی ہوسن تساڈے روٹی کھاون والے
اک گھنٹے تھیں پچھے آئے حضرت نالے ڈیرا
ہتھ بدھے تے معافی منگی کرنی معاف بے ادبی
تاں حضرت فرمایا مینوں پیار رہو لماں بھائی
ڈاہیاں دریاں ہور غلیچے اُتے چا بہائے
دو تن کھانے خاص پکائے صاحب اگے رکھے
عرض کیتی میں صاحب اگے کیوں نہ کھانا کھاؤ
حضرت نے فرمایا اگوں آپے ہیں پیا کھاندا
نہیں حضرت اک لقمہ کھاسو تاں دل راضی میرا
ایہہ خوراک نہیں میری بھائی مرچاں لال لیاؤ
تاں چھٹا کی مرچاں پایاں ڈبیاں وچہ رلایاں
تاں میں سوچ دلوچہ کیتی ایہہ کھانا جو کھاوے
روٹی کھا کے فارغ ہوئے بیٹھا نال ساتھے
نوکر اپنے نوں میں کہیا آ دو روپئے
امر مطابق اس نوکر نے مصری نقد لیاندا !
ٹھمکے مینوں پیش کیتو نے ادب نال اٹھایا
پیر پکڑ کے عرض گذاری درد گوڈے دا ہوندا
میں سُنیا اے فیض دا چشمہ پاون صحت جذامی

ہر مرضاں پر شافی کافی داروں جس کھلاون
دارو کھاوے صحت ہو جاوے مرض نہ رہندی کائی
حضرت کھاون آون تاں پھر سارا حال سنائیے
کتنے کھانوں والے ہوسن ایہہ پتہ بھی لاوے
کھاون والے ستھ نک ہوسن ایہہ اُس نہ بتایا
سنے لے آؤ شاہ فضل نوں رحم کرے اک واری
تاں لیانے اک نہ جوڑو کر کے سنبھل سنبھالے
پڑھیا شکر ہزاراں واری دسی نہیں دُکھ میرا
ٹرن اٹھن دی جرأت نہ رہی جو کجھ مرضی ربدی
عذر بیماری دا لاتینوں نہ کر خفگی کائی
ہتھ دھو کے روٹی رکھی ساری سنگت کھائے
اسیوں ساہن بیٹھے ہوئے صاحب مول نہ تکے
جے نہیں چنگا ہور بنائیے آکھو جہیڑا چاہو
ایہہ جو ڈیرا میرا کھاندا نہ کر وہم دلاندا
کئی ہزاراں شکر گذاراں جے تیں پایا پھیرا
اک چھٹا کی بیسو نکیاں ڈبیاں وچہ رلاؤ
ایہہ خوراک صاحب نے کھادی واہ واہ عجب کمائیاں
دل کلیجہ اسدا یارو سڑ سڑ باہر آوے
سنت پاک رسول اللہ دی پھر بھی ہتھ دھوائے
دو سیر مصری دی گھن آ دیں کر ئیے نظر تے کہئے
تھم اٹھا پاس لے جاؤ آکھاں حال دلاندا
اوہ شکرانہ لے کے صاحب پیر دے نذر لگایا
اس درد نے منجی پایا رات دہاڑی روندا
میں عاجز بھی مرض ستایا تیرا فیض مدامی

تاں حضرت فرمایا مینوں ڈیرے پر ندھ آناں
یا حضرت میں منجی اتوں مرکے نفراں لاہیا
کس طریقے ڈیرے آنواں اے پیر جو فرا دیں،
پھیر جواب نہ کیتا سی میں جو صابر دی مرضی
ہنگ دعائیں ربدے اگے واپس آگئے ڈیرے
پیشی ویلے کاٹھی پاکے ٹھکے اُپر بیٹھا ندے
ہلن سیتی درد اٹھایا جسدا تنگی وچہ آئی
ڈاہ تلائی لماں پایا پر آرام نہ آوے
نوکر نوں میں کیہا کہو توں مینوں بھی دم پادن
میری طرفوں نفر پیر نے جاں ایہہ عرض سنائی
وقت فجر دے لیکے آناں تاں پھر دم پواناں
واپس ہوکے آیا ڈیرے ہویا درد ودھیرا
فجر ہوئی تے پھر میں گیا پھر بھی دم نہ پایا
بیٹھن تھیں ماہاں تنگی آئی تاں میں عرض سنائی
بھیڑ اتھوں تے ہٹدی ناہیں اگے میری واری
تاں پھر ایہہ جواب جو کیتا مڑ جا پیشی آویں
واپس ہوکے گھر نوں آیا دل وچہ کراں اوسارا
بھیڑ اندرے وچہ دم نہ پاندے دل وچہ سوچا آیا
پیشی پاس حضور آیہتا خلقت بھیڑ آپائی
کبھی فرمان ہویا صابر دا فجر سویرے آئیں
پھر مینوں لیگئے سن نوکر گھوڑی اُپر دھر کے
نہ کوئی دم درود دتیونے نہ کوئی دارو دیوں
فجر ہوئی تے پھر اوہ لے گئے اتھے سوال نہ پاوے

دیگر ویلے دم پواناں ہوسی فضل ربانا ں
ہن سینی ہوڑے اندر ہوندا درد سوایا
جے کر دم پواناں ہوئی گھوڑی تے چڑھ آنویں
جے کر قسمت چنگی ہوئی سن سی میری عرضی
دل دے اندر کراں لیلاں کڈ سٹن دکھ میرے
ڈیرے صابر پیر دے مینوں نوکر چھپا اڑا ندے
مار کلادہ گھوڑی اتوں ناہوے نوکر بھائی
ساعت سالی مثال ہوگندے ایسا سخت ستاوے
یا کوئی دارو دیون مینوں ورنہ تھیں چھیر کادن
تاں فرمایا قبلہ عالم موڑ لے جاؤ بھائی
اس ویلے تے فرصت ناہیں بھیڑ بھائی انساناں
دل وچہ غم الم جو ہویا واہ نصیبا میرا
نہ پوچھیا جو حالت کیسی دوجی واری آیا
دوجا پھیرا حاضر ہوواں ندھ پرواہ نہ کائی
پچھوں آواں دم پوپول ہور کراون کاری
فرصت وادہ ویلا ہوسی تاں توں دم پوانویں
شاید تھوڑے دکھ لوکاں دا میرا ہے دکھ بھارا
کیہڑے ویلے پیشی ہوسی ہوسی فضل ہمنایا
نیڑے ہوکے عرض گذاری حضرت دیہو دوائی
دارو ولسیاں ہم بھی پاساں منت خلاصی پاویں
دلیوں اولا ہے نوکر مینوں روز پہنچانواں جرکے
پیشی فجر فجر تھیں پیشی غرضے پیا کریوے
پچھیا دنج مکانے اتوں تے انہاں نے لائے

کھنے ٹر گئے اٹھ سویرے شاہ عبداللہ والے
ندھ بھی جے کر جانا ہووے لیجا نوکر نالے
ڈاڈھا دلوچ غصہ آیا ہیں مزدوری جاسیاں
خرچ روٹی دا نے شکرانہ واپس گل کراسیاں
نفراں کیہا اس حالت وچہ تیرا پہنچن اوکھا
میں تے چھوڑاں مول نہ اسنوں کیتا اس نے دیوکھا
محنت دینی سی رب نے میںنوں ہتھ بھی نہیں اس لایا
رنج دلوچہ آیا میںنوں لارے لا بھلایا
ٹھمکے توڑ پہنچاؤ میںنوں اس نوں مول نہ چھوڑاں
دمڑی تدڑی ٹیکا کر کے پیسے اپنے موڑاں
غصے دے وچ ٹر پئے نفراں کھنے اپڑپے جاکے
اگے صابر بیٹھے ہوئے خوب کچہری لاکے
نوکر نوں میں کیہا جلدی گھوڑی اتوں اتارو
عجب فقیری ڈٹھی حضرت کیتے قول وسارو
دوجی گل نہ نکلے منہ تھیں لاتراں ہیں رہیا
اگے میرے آن لٹاؤ تاں صابر نے کیہا
منہ مبارک اگے میںنوں انہاں دنج لٹایا
شہنشاہ فرمادن لگے صدمہ ندھ اٹھایا
درد دے والی جا نگہ پکڑی قصہ اک سنایا
حافظ صاحب جو مرشد ہے چلّے سی ذرایا
جانی روز نہ ویکھے حضرت ہو گیا سخت دلاگا
ہمت تھیں بے ہمت ہویاں ہویاں سُکے دھاگا
نکل چلے تھیں پاس حضرت دے جاں میں ٹر کے گیا
دیکھن سار جناب حافظ نوں میں وچہ ہوش نہ رہیا
سائیں صاحب جے حضر کند بیٹھے ہوئے اگے
ہو بیہوش جے پیر پیا ڈگیا پیر نوں کلا لگے
پنی وچہ اک پاسے لگا نکل گیا دو پارو
جھٹ پٹ پیر میرے نے کڈھیا فضل تھیا سرکارو
سل دو پار جو پنی ہویا انگل انگوٹھا رکھیا
اک ڈاڈی دب لگائی میں پھر درد نہیں سکیا
درد دے اوپر ہتھ صابر نے جاں سی ٹھیک ٹکایا
دب لگائی قصہ کر کے پھر مڑ نظر نہ آیا
کن کچھ کے توبہ کیتی پیر مبارک پیتے
واہ صابر دی دھن کمائی کم اللہ دے تکے
کن نہ سنیا ڈٹھا نا ہیں ایسا مرد الٰہی
جو در آیا نولا کجھ نا پا گیا بھلیائی

احوال مصنف کتاب ہذا در بیماری

لبنے سر پر درتی جیہڑی اوہ بھی آکھ سناداں
کم طاقت سا اول عمر وچہ لگا غم نتھاواں
او ہلے او ہلے اگے پیچھے آکھاں چھپ چھپا کے
اوڑک ایہہ گل اوگھڑ کھلوتی ظاہر ہوتی آکے

اللہ بخش صاحب نوں سن کے غم اٹھایا
پردے بڑدے بھین لگے جیہڑے سنگی میرے
نجف جو خادم خواجہ انہاں نال نوچہ آملے
یاحضرت اس پتر میرے نوں وچہ حضور لے جانا
بیڑا میرا بڈھا ہویا صاحب ملا یکسنا رہے
شاہ جی میرا پیر ہے کارن بیڑا بنے لاسی
نجف شاہ نال ٹر پوبچیا رات دھیں آئی
حکم مطابق اٹھ ٹر پیا پہنچ گیا دربار ے
ایہہ حالت ہے اس دی حضرت کھولن گل تمامی
دیہو دوائی اسدے تائیں مرض اسدی ہٹ جاوے
شاہ صاحب نے میری حالت ساری آکھ سنائی
صابر کیہا سائیں جیہے نوں اسنوں دیویں دارول
سائیں صاحب نے دے دوائی اس طرز پرکھائیں
حکم مطابق دارول کھاندا رکھ پرہیز کھٹی
پھر دوبارے عرض جاکیتی سارا حال سنایا
پھر دارول بدلا کے دِتا ایہہ ہن کھاتوں جاکے
اوہ دارول بھی آکر کھاندا اے پر فرق نہ ہویا
اپنے کولوں کھول صندوقی شیشی وچوں پایا
میں انکار کیتا یا حضرت نہ گھناں نا کھاساں
صابر پیر نے دو ذرّہ پوارسی دارو میں قبل کیتا
مجلس والے بول پئے سن دارول گھن جیوا ناں
تاں ڈر لگا دل دے اندر میں کیتی برپائی

نکے اولاد دیوالہ مندا جیس نے جگر جلایا
سنگیاں کیہا دارو کھاندے قصے کرے بہتیرے
جتنے قصے میرے والے مائی صاحب سنائے
مرا حرنوں حضرت اگے ہتھ بنھ عرض سنانا
بحر غماں وچہ غوطے کھاواں بھج ہتھ مند دولارے
میں عاجز دیاں سن فریاداں خیر بھولی وچہ پاسی
وچہ جناب شہنشاہ پہنچیں ہور نہ شافی کائی
میری طرفوں شاہ نجف نے عرض کیتی سرکارے
کہن زبانی میری اگے اسے صابر کلیفا می
مائی اس دی عاجز بندہ رو رو حال سناوے
حضرت ایہہ مرید ہے تیرا اس نوں دیہہ دوائی
رکھ پرہیز بھی ساری دسیں فضل تھیوے سرکاروں
اللہ بھاوے رحم ہو جاسی پھر بھی حال سنائیں
اے پر فیض نہ ہویا مینوں جان پرہیزوں اکی
دارو کھاون سینتی حضرت کجھ بھی فیض نہ پایا
چنگا مندا حال سناویں آویں دارو کھاکے
تیجی واری پھر ورنج ملیاں ساری کیتی گویا
دارو پاکے پڑی لپیٹی میں فل ہتھ اٹھایا
رکھ پرہیزاں کر کر تھکا میں ہن ہتھ نہ لاساں
ہتھ بکل تھیں باہر کڈھیا نہ میں دارو لیتا
شہنشاہ ہتھ اگاں کردے کھپاہاں کریں داناں
شہنشاہ دا امر پیا سختی سر پر آئی

ہتھ رکھیا پھر منگیا داروں حضرت پوڑی ہٹائی
کوئی جواب نہ ملیا مینوں تنگی دل وچہ آئی

نہ فرمایا دلیساں دارو یا کہ مول نہ دلیساں
دل وچہ غم اداڑے آیا ہن میں کنج کرلیساں

کون دلادے داروں مینوں کیتی میں برائی
میں عاجز مسکین کمینہ اینھے شہنشاہی

کس نوں میں دسیلہ پاداں کوئی مول نہ سجھے
کرم کریون داروں دیون اگ وید بھی بجھے

شہنشاہ نے داروں مڑکے رکھ لیا سی کولے
ہن تے ملدا مول نہ مینوں دل اندر ڈیپا دولے

سائیں حیات بخش نوں حضرت سدکے ایہہ فرمایا
حافظ صاحب دے چل مینوں جس تھیں مطلب پایا

خواجہ صاحب جناب ہے وڈی ٹھیکا جس اٹھایا
کر سجدہ در وٹنی چہاں جس تھیں مطلب پایا

کر کے غسل تے ہوئے سلامی ساری مجلس نالے
پچھے پچھے میں بھی نالے کھادے روح ابالے

خواجہ صاحب دے پھر چوفیرے بیٹھے بوہے اگے
منگ دعائیں دیکھن لگے تکن سچے کھبے

میں عاصی پر نظر جو آئی اگے ترت بلایا
شفقت نال دلاسہ مینوں اپنے کول بٹھایا

ہتھ اٹھائے مالک اگے یا رب مرد ہو جاوے
برکت تیری ذات الٰہی مطلب دلد پا دے

اسی وقت نردا ہو کے گھر ول میں ٹر آیا
پھر داروں نہیں تکیا صابر بڑا ابتے لایا

اوہ سی نظر رحیمی والی سونا ہوا مس دا
غور کرد نے سوچیہ الیسا کارل کوئی نہیں دسدا

نامردی دی کو ہٹ ترائے ایہہ نہ منن داروں
صاب [illegible] لے مار مٹلڑے اک لحظے درباروں

دنیا دیوے دین بھی دیوے جو گیا اس پاسے
مولا بخشا نال رنگا کے دیوے بیا دلاسے

در بیان نشستن بر بڑی و احوال فتح خان

تتی پڑی الیسے اتے بیرے سیخ چڑھاون
کڑوے دیوچہ پانی پاکے اوہ بھی کول رکھاون

اس کڑوے نوں لکڑے کوٹی یا کوئی ہتھ لگاوے
یاد رکھے وچہ عمراں ساری استغفار الاوے

اوہ پانی جو کڑوے والا جے کوئی ہتھ پہ پاوے
تتا پانی کڑھیا ہویا چھالہ ترت اٹھاوے

الیسا تتا پانی حضرت کڑھیا ہویا پیوے
ایہہ طاقت انساناں ناہیں ہور پیوے نہ جیبے

نرے پڑیاں تے پتھر سرہانے لیٹن کپڑے لاہ کے
اک دوجی نوں پئے بدلاون ساڑن جان جلائے

اٹھ بیٹھن جس ٹھنڈے ہوراں تاں پھر کپڑے لاون
اک دن پڑی مبارک اُتے اُٹھ کے کپڑے لائے
جاں پڑی تقیں اُٹھن صابر پیسے نت ورتاون
جاں اوہ سارے ہوئے اکٹھے حضرت پیسے دتے
سائیں عبداللہ دی سی لڑکی اوہ بھی منگن آئی
اس لڑکی نے واپس کیتی ہیں گھنساں چا پانی
جے کہ پاس میرے کچھ آیا اے بچڑے لیجائیں
کہ کر منتاں تھک کھلوتے اوہ معصوم نہ چھوڑے
لمیا نوالے موہڑے رہندا سی اوہ مرد پیارا
آنھیاں لچھادتا قسمت اُسدی ہاری
پٹن انج تے لٹن خزانے کھڑ کھڑ مول نہ جھکن
جاں حضرت نوں ایہہ آوازہ سُنتے اندر آیا
اٹھ جا میریاں اکھاں اگوں نہ کر گل جالا کی
اٹھ کھلوتا گھر ونج پہتا کے خونی اک آئی
جے کر نفتوی کرو نہ اس تے پھو جا کلمیا ماں
غور کرو نے سوچ بھائی ہور اگو دی کی آکھاں
اتنا زور جلالت والا نہ سُنیا نہ ڈٹھا

حاجتمند ہو غرضاں والے تاں ٹرے ڈھک آون
کوڑیاں منڈے آن کھلوتے جیوں کر رو رو رلائے
رہلے ہوئے اس عادت اُتے نت کٹھے ہو جاون
سوہنا سخی بہادر صابر ایسے سخی دا تے
اک دوانی صابر دتی لڑکی دے ہتھ پائی
حضرت کیہا پاس نہیں میرے ہے موجود دوانی
دے دلیاں تاں ترت یتر تی پھر کجھ ڈھل نہ لائیں
بے پرواہی والے چالے لکھیا کیہڑا موڑے
فتح خان سی نام جو اُسدا چنگا مجلس ہارا
ایہہ لوہار نے رجن ناہیں کھا کھا عمراں ساری
ہووے یا نہ ہووے یارو دیل کویل نہ تکن
اجے لوہار تساڈے بھانے ایہہ صابر فرمایا
اٹھ ونج پہنچ توں گھر وچ فتحیا تیری ختم حیاتی
ہکا دست بھی خونی آیا ہو گئی جند ہوائی
سچ نتارو سچی جا ہگوں ہے ایہہ خبر تماراں
کتیں کروڑاں اگے گزرے اگوں آسن لاکھاں
مولا بخشا جیوں کر دیوا پھونک ماری تے ہٹھا

در بیان رفتن پاک پٹن شریف و انکار کردن یک سنگی

ٹرن لگے سن پاک پٹن نوں صابر پیر پیارے
اک آکھے جے تاں ہیں جا ساں جیکر آکھے مائی
اُدھر لگن دو مہینے تاں مڑ گھر دل آساں

ناں تیار کیتو نے سنگت سنگدے سنگی سارے
میرا بھی دل منے ناہیں آ گئی کنک کٹائی
کنک کھیتے وچ بھر بھر ڈھیسی آساں تے کے کھاساں

مائی اسے جی کولوں یار وچھپن گئے سن صابر
صدّ بزنوے ہیں تے کھڑ سال تیں ہانوریں
توں نکماں دنیں ساڈا کنک کٹن دا دیا
باپ اپنے نوں ہٹ کے آئیو ماہاں کیوں ٹپیا لوڑیں
تاں حضرت فرمایا اگوں گھر رکھ کنک کپا نوں
بھائی فیضؒ نوں کہیا حضرتؐ توں دس کیہڑی گل کریں
مائی صاحب تیں پچھو حضرت جے آکھے تاں جا سماں
اسے پر عذر نہ میرا ہووے جو آکھیں سو منساں
پھر صابر نے کہیا بھائی تیری ماں نہ منیں
بھائی فیض دی مائی کولوں پچھیا صابر جا لکھے
مائی صاحب نے کہیا حضرتؐ میں کجھ عذر نہ کرساں
فصل سانبھن دا ویلا آیا اے پر آپے کپ پساں
سواری دے فصل مر پڑے بیٹھی اُٹھدی چن سماں
کرہے تیاری سنگت سار صابر لاڈا ٹریا
اتھوں ٹر کے خواجہ صاحب رہندے رات سنگوری
ایسی جند لگی اس تائیں دن ہوندے مر گیا
رودے پٹے منڈیاں کٹے سڑیا دل کلیجا
کل کلیام اکٹھی ہوئی رودے تے کرلاوے
صابر کیہا ٹور توں اسنوں نال مہرے اُٹھ چلے
صاف میدانی مار گیا ہن کوئی دارو دسّو
فصل سانبھن دے لٹی ہیں تے بچہ جان نہ دتّا
لوگ تمامی آکھن لگے جو لکھیا سو ہو لی
دوجے دن اکٹھے ہو کے لوکاں نے دفنایا

میں بچڑے نوں جان نہ دیندی موقعہ کنک برابر
راضی ہو کے رخصت کر دے بے چنگیا کی لوڑیں
نہ تدھ نال ہنیجاں فصل ہے تاں کماویں میسیلا
نہ کوئی کم ادھا ہے تیرا سال لیسال اُٹھ دوڑیں
ہیں نکماں توں کم کاہیں بس ہن کم کرنیں
جا سیں یا نہ جا سیں دس توں عذر بنا کے دھریں
کنک کٹن دا آگیا ویلا مڑ کے کیا بنا سماں
توں مالک ہے حکمانوالہ تیری رائے نہ بھن سماں
تاں بھی تینوں نال لے جا سماں ہن نے دل دے کنیں
ٹور مائی توں فیضؒ تائیں سنگ میرے فرما کے
بھکھے تے ننگ تمامی حضرت جو سر آئی جر سماں
ٹر پو نے لیجا حضرت کند کھلو کے تک سماں
رنگڑا ہتھ وچہ ادکھا آسی جو آکھیں سو منساں
گرد نواح دا لوگ تمامی پا جھر نیلی مڑیا
پتر اس مائی دا مویا جس گل کیتی کوڑی
رہیاں کنکاں رہے دلیے آپ عاجز رہیا
گذریا ویلا ہتھ نہ آوے ہن جیو تاں بھیجاں
نکیاں وڈیاں ساریاں اگے قصّہ کل سناوے
مینوں غصّہ آیا اگوں کیتے سخن اوتے
لے گیا روح فرزند میرے دا دوڑ جاؤ کوئی کھسّو
مار گیا ماہاں مندی موتاں سا ڈر گیا نے پتہ
اپنی موتوں مرا نہ مویا صابر ماری گولی
روندے پٹدے والس آئے لکھیا جھولی پایا

گندبہشتی آئے حضرت پہنچے آن ... نے
اس لڑکے دی مائی آئی روندی تے کرلاندی
جا مائی کجھ وس نہ میرے ایہہ تقدیر الٰہی
اوہ نصیب نہ گھٹ ودھ ہووے رو یا کوئی ہسے
روندی پٹ دی اُٹھ گئی گھونیں ویلا ہتھ نہ آوے
حضرت پچھیا فیض کولوں کنک دی گل سناتوں
یحضرت ہیں گھاہ کے پاداں کمیاں نانوں تھوڑی
دس باراں گڈے ہوسن رنگڑا جونسڑیا مائی
سنگلی دے سنگ کٹ بھی لیسی جس نے سانجھی آپے
بس کرہ فیض مولانہ دسیں میڈی مجلس بہہ کے
کنک تیری نوں تکساں آکے سن لڑکے کن دھر کے
دوجے روز سویرے اٹھ کے گئے فیض دے گھر نوں
بھائی فیض نے امر مطابق سٹی کنک کھلاڑے
... بھلا کہ بی ... آکھن کوئی آکھن تیرے پاد
پائے پھلے ترائے انہاں دھڑ پیشی تک لائی
ہر اک ایہہ تماشا ڈٹھا ایہہ دھڑ تے اوہ گڈیاں
ٹھلی وا اڈان لگے کیتا سینڈا کٹھا
اچھا کرکے ڈھیری کجی دونی دسن لگی
منڈریاں منڈریاں مکے ناہیں ڈھیری دہد دی جاوے
تاں سرکار سچی نے کہیا سن فیض دلد ...
ان بھی برکت دسن بھی برکت گھر وچہ برکت وسے

... کل سلامی ہوئی آئے مرد زنانے
پٹ گیوا ہیں تتی تائیں ماری سٹ دلاندی
ایہہ نیڑہ تے ازلی سمجھو جو کجھ لیکھ لکھائی
کیدا بے پرواہیاں آپے کون ڈاہدے نوں دسے
جو تقدیر الٰہی اندر لکھیا کون مٹاوے
کیہیاں تد بہتیری ہوئی پھلے پاگوہا توں
ساڈے نانوں اوہ بھی ودھ گئے منگ منگ جیہا جوڑی
اپنے چاکے گھر لے آئی کوٹھے اُپر لائی
چڑیاں چگی ککڑاں کھاہدی کیہڑا کرے سیاپے
بھلکے گاہ پوا مزدوری نام الٰہی لے کے
فجری اٹھ کے گڈھیاں گاہ ہو وچہ کھلاڑے کھڑ کے
لاہ کے کنک نوں کوٹھے اتوں نرت کھلاڑے کھڑتوں
کوٹھے تے کھلواڑے توڑی وڈنے پے گئے پاڑے
جھکھڑ چڑھ دا خطرہ ہوندا دھڑ پیشی تک لاڈ
بھوسہ ٹھیک باریک ہوگیا دونی نظری آئی
ایہہ کرامت پیر صابر دی جس نوں توتاں ڈڈیاں
دانے بھوہ برابر دسن عجب تماشا ڈٹھا
فضلاں والی شاہ فضل تھیں رحمت کافی لگی
برکت والے برکت پائی سنبھنے وچہ نہ آوے
کدے قیامت تک نہ تھڑسی غلہ برخوردارا
مولا بخشا صابر سوہناں عجب تماشے دسے

دربیان سیف زدن یک اولیاء وپریشان شدن

اک شخص آ کلیا سے عامی ذکر سنایا — صابر سوہناں نال جنجانلے لگے جاو دھایا
ٹرک لگے اک شہر دے کولوں نقوں آکے گذرے — پالکی جاندے تیز ہواؤں کہار کرہندے مجرے
اک فقیر اس شہر دے اندر رہندا اوہ مقامی — بیٹھی پڑھکے باہر شہروں کرزا سیر مدامی
ویکھ سواری پیر صابر دی اوہ درویش الایا — سٹ کر نبیاں اینے رکھساں تکھا اسدا پایا
جو کجھی دیر کھلوتا اتھے ہیں بھی ہیسیاں نالے — کن پکڑکے بیٹھ گیا سی فضل مولا دے نکالے
لوکاں پچھیا حضرت صاحب پہلے اوہ فرماؤ — کن پکڑکے توبہ توبہ اسدا حال سناؤ
پہلے آکھے اس شخص نوں ایسی سٹ چلاساں — جان نہ دیساں اگے استوں اینے مار ونجاساں
ہن بن توبہ گل نہ نکلے منہ پہ زردی آئی — دیہہ جلب مزوری حضرت پردہ رکھو نہ مائی
کتنی دیری چپ چپاتا اتھے بیٹھا رہیا — جسو یلے جنج ادلے ہوئی سخن زبانوں کہیا
کے کجھ آکھاں آکھو سناواں ایہہ مقبول الٰہی — میری سٹ نہ دوزاں والی اسنوں خبر نہ کائی
گولی جاں میں مارن لگا عجب تماشہ تکیا — پاک محمدؐ پلا پاکے جھولی دیوچہ رکھیا
اسدی سمجھ تے ایہہ گل آئی حضرت ناز کرندے — جھولی پاکے گل لگاکے اوپر پلا دیندے
جیونکر بچہ مائی تائیں لاڈ کرسے گل لاوے — جھکڑ بدل اندھیری کولوں پلا پا بچاوے
پاک محمدؐ صل اللہ نے ایسا سینے لایا — میں ول نظر تہاری کیتی پلے ہیٹھ بچایا
تاں میں توبہ توبہ آکھاں میں تکیں مندا ہویا — ایہہ گنہگار ہوئے معافی بن مانے تکیں ہویا
جیکر سٹ میرے تکیں لگدی ڈبدا میں سن کپڑے — کیتی کری رڑھ گئی میری کران ہنیوں اج اڑے
قسمت میتوں پچھیا ذرا ایہہ جا کیتا کارا — خفگی کیتی پاک نبیؐ نے جو ہے رب پیارا
آدم کاہند کرے سواری پاک نبیؐ وڈیایا — دیچہ جو نا ہے پاک محمدؐ آپے جا ہٹھایا
وڈی طاقت وڈی کرامت دنیا توجہ لاثانی — اتنا ناز نبیؐ کا کس تے پکا غوث زمانی
اکواری جے ہوئے معافی پھر ایہہ گل نہ کرساں — معافی منگاں شاہ فضل تھیں ستر قدراں پر پھرساں
توں دریا سمندر صابر کردے معافی مینوں — مولا بخشش ہیں بخشش منگاں حال سناواں کیہڑی

در بیان ذکر کرن یک شخص از مکہ شریف آمدن ہمراہ خواجہ فضل شاہؒ

اک حاجی نے ست حج کر کے صاحب پاس سلامی
بہت آداباں کر کے بلیا دعویٰ بچڑ غلامی

لوکاں پچھیا حضرت صاحب کیتھے مسکن رکھو
رنگ تساڈا عجیب رنگیلا لعل مثالاں جھکھو

عمر رسیدہ نے جگ دیدہ نالے علمے والا
عزت دار شرافت والا خلعت لباس اُجالا

شہر لشپاور طرف قطب دے ہیگا شہر اساڈا
ایہہ تحقیق والا مطلب ہیں کیہا تساڈا

ہور نہیں کوئی مطلب بابا بندہ ویکھ نورانی
نہ کر غیرت ایہہ پچھن تھیں ہور مجھول نہ جانی

تاں جا پچھیا آئیوں کیونکر کر کے سفر لمیرا
بابا بولن لگے آکھن لگا ایہہ ہے مطلب میرا

صاحب پیر ولی ہے کامل اسد عرب گماتا
نہ سُنیا نہ ڈٹھا کوئی ویکھ کر لیتا جاتا

ہل کیتی سی خشکل پلو چہ میری انہاں کھائی
جس شکل تھیں نکلن والا سمجھے راہ نہ کائی

تاں اس خانی نہ باں تیتی کیہا جو گذری باواں
ایہہ اسرار عجائب ڈٹھا سچ سچ سناواں

دلو چہ شوق اٹھی سی حج نوں حج کراں اُٹھ جاواں
حج کراں مالک وڈا رحمت نعمت پاواں

نال عیالے بال بچے سنے بیٹھ ملاح لکائی
رل مل کے کل کروا جازت ہوسی جے بھلیائی

ناکار ہتیری کیتو داد جوک آکھن لگے
حج تھیں مول نہ ہوڑن ایہہ پر واہیر دی وگے

گھر دانی پھر لون کھوتی کے تاں ہُسی ٹوریوں
عرصہ دس مقررہ بیتوں جے اس عرصے مڑیوں

تاں ہیں کوئی ہتھ تے توں موئے جے زندہ مڑ آئیں
ہینی تاں ہیں پھر بیٹھ سکے کھانواں یک ڈھیر لویں

عورت اپنی نوں ہیں کیہا نو سالاں تک ایہہ توں
نو برس گذر جے جاون ڈٹھا سُنیا کر توں

ناں سمجھیں جے مر کھپ گیا ہن نہ مُڑ کے آسی
نال یقین دلیندے جانی ہوکے بے وسواسی

جیکر اتنی ہوئی جیاتی تاں مڑ گھر نوں آساں
ان جیل جیکر آن دیوے تڑ طلاقاں پاساں

بخشن تے بخشانا کر کے ٹریا بیت ربی توں
سنگیاں خویشاں تے ہمسایاں ملکے شہر سبھی نوں

منزل منزل شہر مکے وچ اللہ حب پہنچایا
تھوڑے روز رہیا ہیں پہلا حج حصے چہ آیا

بیٹھ رہیا اک سال مکے وچ دوجا حج بھی آیا
نال فضل دے اللہ صاحب دوجا حج کرایا

تیجا سال جمعیت رہ کے او بھی ہیں کمایا
حاصل غرض ہیں ست حج کر کے تاں مدینے آیا

جدوں مدینہ ڈٹھا بھائی پچھلے دلوں بھلائے
گویا جنت ملیا مینوں بھل گئے پیتوں جائے

اے پراوہ اقرار جو کیتا ہے سی نال زنانی
لکھ آندا سی کول میں اپنے سارا پتہ نشانی

جاں اوہ پرچہ پڑھیا سی ہیں ڈ دن گذر گیا سی
سخت بے غیرتی ہوسی میری ایہہ کسنوں آکھاں
اس غم میتھوں مار ونجایا نہ پیواں نہ کھاواں
روضے سرورِ عالم تاں میں ہتھ بن عرض گذاری
حضرت والی مسجد اندر جو نماز پڑھاوے
دس حقیقت ساری میتھوں تیں پرنزمیں ہیں آیا
تاں اوہ پرچہ کہ جو دکھایا جیہڑا لکھ لے آندا
اج میعاد ختم ہو چکی کیوں رو نویں کرلانویں
گذر گیا ویلا ہتھ نہ آوے کرناں غم نادانی
جاں اک مرد ہے ملک تیریدا انجے پڑھے نمازاں
مخمل اطلس ٹوپی اوسدی عجب نورانی چہرہ
اول صف وچ سجے پاسے پچھے آن کھلوندے
کھبے پھیر سلام ہیں ویکھاں تاں مڑ نظر نہ آوے
اوہ کوئی مرد خدا دا ہیسے جے کر ہتھا لگاسے
تاں میں عرض کیتی یا حضرت کینج میتوں پکڑاوے
قاضی صاحب نے فرمایا اول صف کھلوویں
تیرے سجے ہوزرے ہوسی ٹوپی کھٹ لوالی
پکڑ لویں توں ساتھیا ئیں میں بھی منت کرساں
تیرے حق اندر اس بھائی جے کر ہتھ اٹھایا
سجے پاسے پہلی صف دے تاں میں ہو کھلوتا
جدوں سلام سجے دا پھیریاس جھٹ جپھا پایا
میں نہ جاناں تیتوں بھائی تو میتوں کنج جانیں
جیکر تیری چیز گماتی میں نہیں مولی چرائی

نکلی چیک تو غیبی نہ رکھاں وچھڑے سے کون ملاسی
وچہ شریکاں ناسہ ہنسی سہنے دلیس لاکھاں
دلدا محرم پاس نہ کوئی کسنوں حال سناواں
پہنچے یا محبوب الٰہی رو واں کر کر زاری
اسے اخی توں کیوں پیارا رونویں دسی دلی کھاوے
کیہڑا غم لگا ہے تیتوں جسنے ایڈ ستایا
پڑھ مضمون انہاں فرمایا اگے توں ٹر جاندا
اس بیہودہ رون کولوں ذرہ فیض نہ پاویں
روضے پاک محمدی بیٹھو امت جس بخشانی
پیر کچھے نال حیا غناں سوہناں قدر درازاں
جیکر ہتھ تیرے اوہ آوسے ہووے مطلب تیرا
پھیر سلام سجے میں یکھاں ناں وبیٹھا ہووے
فارغ ہو نماز ناں کولوں ذرہ ڈھل نہ لاوے
اللہ نا اکھ سائیں تائیں ترت مراد پہنچاوے
کہے ترکیب کراں جیسے رہناں ہتھ مراد جو آوے
سجے پاسے نال گیا شخت تی اگیچا رودیں
سوہناں رنگ لباس ہی سوہنا سوہنی خو ادہ جالی
تیرے کارن اس اوہ سنگیا پھیر نیے گوشے بیٹھیاں
حل ہو جاسی مشکل تیری ہوسی کم سوایا
ٹوپی والا منہ نورانی ترت پیتر تی ایہہ پتا
تاں اس شہنشاہ نے میتھوں ایہہ حکم فرمایا
کیوں ند ھ پکڑ اڑایا میتوں کسنوں بیا سیانیں
کھول حقیقت پکڑن والی کہے دل تیرے آئی ۔

اتنی دیری قاضی صاحب اوہ بھی کول آ بیٹھے
ایہہ بے وطن مسافر بندہ کرے سوال اوکھیرا
ایہہ احسان خدا ایہہ ہوسی نالے پک نبی ؐ تے
عورت نال اس وعدہ کیتا جے مڑیا تو سالاں
اس میعاد میں آنہ سکیا تیہوں ہے اجازہ
ہتھیں پاکے وندیں کھوہلے ایہہ کم اوکھا دستے
مالک لگے ہتھ اٹھا توں ایہہ بے وطن بے چارہ
خلعت تیری بخشیں ثابت ہووے اکو وطن تساڈا
تاں حضرت فرمایا اگوں بھیجد یو سنگ میرے
تاں میں عرض کیتی یا حضرت تھوڑی دیری تکو
حسب اجازت مل سنگیاں نوں ہو سلامی ٹریا
جا پہ سوہناں لگے اگے میں بھی نالو نالے
اچیاں نوں اک کستی آ ئی پانی اس وچ جاری
حاجت سبھے قضا کرن لوں میں بھی دور دوراڈے
اس لوڑاں پہ پہنچ او کھاں لیں رخصت ہوواں
منگ دعا وظیفہ کرکے لوڑن لگا سارے
او ڑک ہو حیران کھلوتا اوس وچ ڈاہڈی تنگی
پچھلے پینڈے پہنچ نہ سکاں اگے خبر نہ رکھاں
اتنے وچ اک آ گیا بندہ اسنوں میں بلایا
تاں اس اگوں کہیا مینوں کہو کی سمجھ ٹھکے
ادہ کسی اساقصے والا اوہ پالے تے گاڑاں
تیہں پہنچ پایا انگو کول نے چھ گھنٹے وچ پینڈے
رستہ کیٹھ کے ٹریا اتھوں اپنے گھر جا وڑیا

میرے پچھے ٹرہیں نمازاں کراحسان توں میں تے
حل کردے توں مشکل اسدی ایہہ سوال ہے میرا
آیا سی ایہہ حج کرن توں ملکے بیت رجی تے
تاں میں غائب وندا تے توں جی تیہوں آپ سنبھالاں
کریں نکاح یا بیٹھی رہویں میرا ایہہ آوازہ
اسدے ولدی اگ بجھا توں تیرے ہتھوں ہسے
گھر پہنچے یا عورت اسدی رکھے صبر سہارا
حاجت اسدی کر دیہہ پوری ایہہ سوال اساڈا
سفر لمیرا اسنگ کر لیاں ٹر لو بڑاں سویرے
صرف سلام روضے پر کر تاں جے اگا کر سکو
اک گھنٹے دے پچھے یارو کر دیری میں مڑیا
اگلا بیٹھی تھوڑا اڑدے ایہہ سفر دے چلے
وضو توڑ کے تازہ کرے بیٹھی پڑھ ہے پیاری
وضو سا نماز پڑھی میں دلو چہ ایہہ ارادے
کرے اجازت مڑاں مدینے دلو چہ گو ہرڑے گوہاں
پھیر مڑ نظر نہ آیا سوہنا رنج رنج آلے مارے
شہر گراں کوئی نیڑے ناہیں دوجا سٹ گیا سنگی
مدت جیہا پیا پایا اسنوں نیں بھلاوے اکاں
وقت تھوڑیڑا دسنی دسو جیکر رب پہنچایا
شہر ساڈے دانا اس سیانا بکے بالغ لڑکے
ہتھ دتوں شہباز کھڑا یار و وانی کپڑے پھاڑاں
ویلا لنگھیا ہتھ نہ آوے واہ نصیبے ٹھنڈے
یاراں سنجاں سنگیاں بھانے جن عبد ہدا سوڑھیا

بال بچہ گلونگڑی پا کے مل مل سہاڑ بھاون
دلدے بہتے باپیارے رد ردسینے لاون

دلوچہ خوشی بہتیری ہوئی سجن ملے دکھ ہٹیا
لایا تیر دوگاڑ اصابر ہجر فصل دسے بیٹھیا

کھاناں لاناں عیش تمامی کجھ نہ چنگا لگے
سینے زخم وچھوڑے کیتے کوکاں کسدے اگے

شوق محبت زور اکیتا ٹرپیا چپ چپاتا
تاں بچپیاں جتے تکساں سوہنا ملسی یارگماتا

آلدھا کلیاں ماں اندر مطلب دلدا پایا
ایسا کامل عرب عجم تک میری نظر نہ آیا

کامل حج تے اج ہیں کیتا ملیا غوث زماناں
نہ کوئی ہویا نہ کوئی ہوسی آکھو واہ نیاناں

رستے ظاہر باطن والے بھلیاں نوں راہ پاوے
دلوے گنج تے رنج جو در اسدے آوے

قصہ بابے ختم کیتا جاں حضرت نے فرمایا
جیٹی واہڑی بزرگ دسیں کینڈ طوفان بنایا

میں نے ٹرن نئیں عاری عاجز باہر نکلاں ٹرکے
اندروں ٹھمکے باہر سے جاون روح تیتے پودھرڑکے

اوہ ہیں ملک نہ ڈیٹھے ہرگز مفت کریں وڈیایاں
جھوٹھے جوڑ بناویں قصے جھوٹھا اندر بیایاں

ہتھ بن عرض کرے پھر بابا جے میں جھوٹھ بناواں
رب ایماں نہ دیوے مینوں دوزخ غوطے کھاواں

قسم خدادی کرکے آکھاں جو سر ورتی بائی
الھیں نال تماشا ڈٹھا واقف آپ الٰہی

چپ کر کھائی نہ کھاقسماں کے بس آکھا تینوں
اس ملکے تے دلبیاں والی کوئی خبر نہ مینوں

رووں لگا چپ چپاتا پھر جواب کیتا
چپ آکھن تھیں کدکا ہویا صبر پیالہ پیتا

عجب تماشہ دسے خواجہ خلقت آکھیں تکے
مولا بخشا صابر سوہنا صفت کرن تھیں ڈکے

دربیان رفتن مصنف ہمراہ والد خود بدربار عالی صابری

کرنا ربدا اکدن وچہ حضور تیاری
والدصاحبنوں اللہ بخشے کیتی نے اک واری

گھن ٹرے سن میں عاصی نوں اپنا سنگ بنا کے
نال میرے توں ٹرپو بچیا لٹ خزانے جاکے

حسب الحکم میں ٹرپیا نالے پہنچ پئے دربارے
نال داداں تے تسلیماں جا ملے سرکارے

دس برساں دی عمر سی میری پیر مبارک پہنے
نال حضور مصافحہ کیتا سر قدماں پہ رکھے

تماڈے دسے ہتھا یا مینوں مکھ ہتھیں ایہہ فرمایا
رب تینوں ہنگیائی دیوے چنگا کرسی خدایا

دوجے روز دو ویہاں ویلے سائیں گلاب جو آئے
علیحدہ ردا بیت اک بولے لذت دار آوازہ
عجب لباس عجیبہ شکلاں عجب انہاں دا گاناں
سائیں گلاب جناب نعت سنیہاں شکانوالے
ہر گت صابر سوہنے ستا سوہنے وچہ جہاناں
صابر سوہناں سینے والا چن سورج شرماوے
دو وزیر کبیر امیراں اعظم تے لاثانی
سائیں فیض علی فیض دا چشمہ بیٹھے سجے پاسے
بھائی فیض بھائی جہاناں نالے بابا درگاہی
سوہنا بنرا سوہنے جانجی سوہنے دوست سارے
رنگ ترنگ بھئیں گاون لگے مجلس ہوئی اڈسی
مصرعہ بیت قوال الایا صابر حالت ہوئی
اٹھے دو جوان بہادر اک سجے اک کھبے
دھرتی اوپر پیر نہ لگن جھونکا اگ انگاری
پھر رخ چڑھے تے دوڑن لگے لنگر خانے اگے
ایسا جوش جناب نوں آیا اٹھ کے پکڑے جھیڑا
جوش نہاں تے کھڑے سن حضرت نوں ٹھُم ٹھُم کے
ہُو ہُو دا آواز جو آوے کدے کدے چُپ ہو جاوے
بدلن جوڑا پل پل اندر سینے ساہ نہ ہیٹھے
مشکلاں دا لے ترت ہنگائے وٹیں اُتے پانی
جیویں جیویں پانی پاون پر سنتوری آتش بھڑکے
دیگر ویلے شہر کھلوتے جوش ہٹھن وچہ آیا
سانس مبارک سینے اندر کوئی نہ نظری آوے

کیتی آن قوالی انہاں نالے ساز بجائے
تناں بھائیاں دی خوشی آوازی دا نہ حد اندازہ
طرزاں عجب تے ساز عجائب واہ دربار شاہانہ
صابر دے دلبند پیارے شفقت نال سنبھالے
مثل قوال انہاں دے ناہیں سارے وچ زماناں
صورت اندر یوسف سوہنا اوہ بھی بیا لجاوے
اوہ صابر دے لخت جگر سن آکھاں سچ بیانی
سائیں فالو کستوری ناتہ اوہ سن کھبے پاسے
فتح جنگ تے کل کلیامی بخشے آپ الٰہی
اس لڑلے بھیں صدقے جاواں اکو جیہے بھیں دارے
وچہ بینگوڑے خواب جو آئی بار ہزار لویں آسی
جوشی آیا تے چکے ڈھٹھے خلقت ساری روئی
وقت دوپہر تے ہاڑ دیہاڑے دا اللینے لگے
ہتھ بدھے تے اُٹھ کھلوتے رووے خلقت ساری
سجے پاسے والا جھیڑا اسدا پیر نہ لگے
قوت والا مرد نڈر آور مرکے آدسے پھیرا
جوش آیا تے پکڑن والے ڈھیندے سن کنب کنب کے
جو کجھ اکھیں لگے ڈٹھا وچہ بیان نہ آوے
کن پکڑن تے توبہ آکھن اونکو نادر دے بیٹھے
جیٹھے وچ دل دہواں نکلے واہ صابر لاثانی
پھیڑیا پہلا لول قوالاں پیئے سناون پڑھ کے
تاں پھر پیر صابر نوں یارو لوکاں لماں پایا
ساری خلقت کر فریاداں روحاں ونجاوے

چوتھی دیری گذرن پچھے ساہ سینے وچ آیا
ہتھ مبارک پیر مبارک کل کڑل کھا جاندے
ہل جل چھوڑن پھر ہل کھاون سدھے مول نہ ہوندے
واویلا تے شور کوکارا ہویا کل حویلی
نہ فرمایا میری جائی کون خلیفہ ہوسی
کیہڑا دم کرسی پچھے کیہڑ دارو دیسی
لنگر لایا مول نہ دسے کون تردد کرسی
کیہڑا تھا پڑ کنڈی لا دسے دیسی کون سہارا
گدی لگی سٹ کے ٹرپوں ایہہ غم سخت ستاوے
کتنی دیری پچھے یارو پھر ہنڈ کورہ آیا
کل وصیت کرکے ٹردے اتناں غم نہ ہوندا
بعضے آکھن کردسہارا حکم خدا دے تکو
مالش کرن کھیں ہٹونا ہیں خیر چھدلی رب پاسی
بعضے آکھن سانس وڑک دا اتھوں بچیا کیہڑا
اس اڈے تھیں جے رب موڑ دیسے کم اوکھیرا
بھکھیاں دا تا روٹی دیوے ننگیاں تائیں کپڑے
کل یتیماں تے مسکیناں روزی دے دسے پا لے
اٹھو بچے تک رتدے یارو وہ کجھ جاگہ آیا
حاصل مطلب سحر گی ویلے سرت کجھی آگی جانی
ذرگیراں بخش صاحب سن اک شخصے جگپے آندے
جاں فرمایا قبلہ عالم جس منزل روح چڑھیا
مڑ کے نہ آیا راہ نہ ملیا لسیں اوہ رہیا اندھالے
ہر تے بلند نصیبا تیرا روح میرا مڑ آیا

تاں پھر کرن لگے سن مالش جاں ہٹکورہ پایا
مالش والے تھک کھلوتے رہ گئے ہتھ اساڈے
سانس نبض بھی خبر نہ دیوے سارے پیڑ رو ندے
اوڑک دی گل مول نہ کیتی کولوں مڑ گیا بیلی
حاجتمنداں غرضاں والیاں غم دلیدار ہوسی
اپنی جا گھر نہیں بٹھایا بیعت کون کرسی
سانبھے گا ایہہ کون عمارت کون ٹری پر چڑھسی
کوہڑیاں منڈیاں انہیاں تائیں چانے کون پیارا
پٹ پٹ منہ سر کھن سٹن وچ بیاں نہ آوے
کیتی چپ تے کلمہ پڑھیا کردسے رحم خدایا
بےخبر لوچہ مارسے گئے ہاں خون جگر دا چوندا
ہن ہنڈ کورہ آوسے جلدی تک اللہ پر رکھو
عاجزاں تے مسکیناں ڈالی ڈبی بنے لاہی
الٹا ایہہ تصدلیعہ دنیا کوڑا ٹھکڑا جھیڑا
تارے مولا مالک ساڈا بڈھیری والا بیڑا
جیں دے سر پر مشکل آوے یاد کرن تھیں اڑسے
جبھدا والی کوئی نہ ہووے اسنوں آپ سنبھالے
رونائی ٹپناں چھوڑ کوکارا صبر سہارا پایا
جلدی میراں بخش بلاؤ دیکھاں اسنوں بھائی
سائیں صاحب ذل پا گلو بکھڑی نال دلاسے لاندے
جس فقیر دا اپنیا اٹھے تے اس غانے وڑ یا
ہیں مڑ آیا تیری قسمت تو ں سن دلد پیارے سے
اس جگہ روح پہتا جس دا اسدا پتہ نہیں پایا

وقت فجر دے اک عورت آئی رُنی لے کے
عرض کیتی یا حضرت منت منی ہیں تساڈی
حضرت نے فرمایا اسنجیں کڈ ہوا اک پیالہ
حکم مطابق میٹھیاں مرچاں وچہ پیالے پایاں
اوہ پیالہ وہتیں والا حضرت کھا مکایا
کھنڈ دا حلوہ بہت عجائب دُدھ انگوں سی چِٹا
میدے دار پراٹھے آندے جیوں لچھیاں بازار ی

آپ بھی کھاؤ تے ورتا ؤ بھانڈے کر دیو خالی

دہیں دا اک ڈولا رکھیا کول حضرت دے بہہ کے
کرم کرو تے کھاؤ اسنوں ایہہ ہے خواہش ساڈی
مرچاں رتیاں پاؤ اسوچہ ہووے لال اوجالا
اوہ برتن کچڑا یا فقراں خوب پسندہ آیاں
اتنی دیری ہور کہ عورت نے نذرانہ لایا
روغن اسپر تردا پھردا عجب نعمت مٹھا
حسن نے کھادا یاد رہیا سی تا نوچہ عمراں ساری

کھاستوناں ہیں رضی ہوساں وڈیاں عیبا نوالی

اج بھی گل حقیقت دَسّو کی مصیبت آئی
چوی روز ہوئے فرمایا کموں صندوق نیاری
جو کجھ حالت اگے ہیسی اوہا ہن بھی دستے
اوہا بیٹھن اٹھن دِستے دم درود بھی پاؤ
جو جہاد سی نال نفس دے اوہ بھی نالو نالے
بیعت دا بھی زورا کر کے کیتے بیعت ہزاراں
جو کجھ حالت پہلے ہیسی ہن بھی اوہا لگاں
پانی پی کے نک مبارک طرفوں باہر لیاؤ
جے کر نال فقیر کسے دے جھگڑا اچا لگایا
تہاں گلاں تھیں گل نہیں خالی جیہڑی ہے فرماؤ
تاں فرمایا قبلہ عالم سن توں میرے پیارے
اِس مسکین دے موہنیں اگے سامنے آن کھلوے
ہوئی حیاتی اوڑک میری ویلا نیڑے آیا
پھر فیض علی عرض گذاری دسو اوہ دہاڑا
خواجہ صاحب نے کہیا اگوں فیض علی دلدارا
کل پیغمبر نے ولی اللہ دنیا چھوڑ سدھائے
کریں سوال اوکھیرے توں تاں جیہڑے ہے پرپرے
اس سوال دا تھوڑا جیہا کجھ جواب سناواں
اندروں کجھ حیاتی میری کتنی حیاتی رہندی
اس جواب آ دتا مینوں اٹھ دیہاڑے جہ توں
یا آٹھ سال حیاتی تیری دنیا اُتے گذاریں
فیض علی نے روز جمعے دے فجری قصہ پایا
کھول جواب سنایا صابر اٹھ ماہ یا اٹھ سالاں

کل حوالہ کھولو خواجہ فرق نہ رکھو رائی
ایہہ تمیزاں کر کر تھکے ظاہر کرو بیماری
دونی چمک کڈھے پیشانی ایہہ گل خبر نہ کسے
دارو دیہو مریضاں تائیں جھکے لوگ رجاؤ
تدہ بن کس در جاواں صبر کھاوے دل اُبالے
فرصت اگے نظر نہ آئی واقف کر اسراراں
پرتے پانی وک دی طرفوں ہور نہیں کجھ پرکھاں
روٹی چھوڑیاں مدت گذری مرض کتنو سمجھاؤ
یا ہے بادشاہی وچہ رولا یا دن نیڑے آیا
جیوں کر مینوں اگے دسو اج بھی آکھ سناؤ
کوئی فقیر نہیں طاقت رکھدا الہند چڑھے ہدسارے
بادشاہی بھی مدت رہسی سن سن خلقت روئے
نسبت پیر بڑھاون کارن تدھے حکم سنایا
خلقت جاوے پھر مڑ آوے تاں تک کرے سہارا
آدم تھیں اج دن توڑی دسیا کس دہاڑا
موت دہاڑا کسے نہ دسیا ڑ گئے طرف لقائے
ایہہ بیان عیان نہ ہوندا ایہہ جواب اوکھیرے
شخص اک اندر آوے جاوے اس نوں ہیں لاداں
سخت محبت یار ملن دی جندڑی ہجر نہ سہندی
یا اٹھ مہینے ہور گذاریں اس گلوں نہ ڈر توں
ایہہ جواب دتا اس شخصے اگے توں وچاریں
دن چڑھدے نوں دوجے جمعے سفر صابر فرمایا
پاکے پردہ جان چھوڑائی ایہہ گل سر تقیں ٹالاں

صاف جواب دتّا نے ظاہر آیے سمجھن خاصے
دس دیہاڑا ایہہ فرمایا سندی خلقت ساری
بریاں بریاں سب کوئی آکھے ایہہ نیناں دل باچھریاں
ہجر مصیبت آن جگایا ختم ہوئی زندگانی
جاں پھر صابر پیر میرے نے ایہہ فرمان سنایا
ایہہ دیہاڑا آناسی اکدن رونا ہے فضولی
جس مرنے تھیں خلقت ڈردی عاشق خوشیاں کردے
ماہ رمضان دی عیدی دنگوں رکھن نت اڈیکاں
اس فانی تھیں لنگھنا اگے سنیو یار بھراؤ
سن لو اک وصیّت میری میں تساں نوں آکھاں
جاں ایہہ روح قلبوت میرے نوں دنیا چھوڑ سدھایا
مینوں اس صندوقاں اندر پاکے رکھنا بھائی
مولوی سیّد حسن نے کیہا مرسل ہور پیغمبر
پاک نبیؐ تے آل مطہر بھی ہور اصحاب تمامی
آدم تھیں تاں اج دن توڑی ایہہ گل کسنے کیتی
پھر فرمایا صابر چشتی سال اک باہر رکھنا
آسن آکے دیدن پاسن پھر مینوں دفنانا
مولوی صاحب پھر عرض گذاری ایہہ گل نہ فرماؤ
جے کر ایہہ ڈر ہے تساں نوں میت خراب ہو جاسی
ثابت رہسی تیک قیامت جے کر اللہ بھاوے
رکھو مینوں چاہ پرتاؤ جے کجھ گھاٹا آیا
کہ فریاداں مولوی صاحب پیر مبارک نیہے
توں ہیں عاشق ذاتِ الٰہی کون تینوں ترادے

عاماں دا کجھ دخل نہ ایتھے نہ گذرن اس پاسے
لگے دیہن دعائیں صابر ہیں صدقے میں واری
سکھ وسو کلیامی لوکو ہس کھیڈ اس ٹریاں
فیض تمام خدا دا رہسی کل دنیا ہے فانی
کہ فریاداں خلقت رووے لگا درد سوایا
عاشق مرنے نوں خوش جانے جیون حیاتی سولی
وچہ حیاتی سڑ دے بلدے نت سولی پر چڑھدے
آوے موت ملیا ہووے سد سد ماراں چیکاں
ہر دم رکھو اللہ اللہ ایہہ غم مول نہ کھاؤ
سب کوئی ٹر گئے دنیا اتوں اگوں ٹرسن لاکھاں
پڑھ صلوات جنازہ میرا جاں مُڑ منجا چایا
قبراں دے وچہ دفن نہ کرناں کرے سلام خدائی
پڑدے پوشش تمامی ہوئے اس زمیں دے اندر
تے محبوب جیلانی سوہناں چھپ گئے خاص عوامی
ایہہ گل مول قبول نہ کرسن نال دلے دی نیتی
ہر ہر ملکیں طالب میرے ارادہ لوڑ لیسن تکنا
ایہہ ارمان نہ رکھے کوئی قیامت دے دن پاناں
روحی قوّت نال ملو گے اس گلوں ٹل جاؤ
امت امان رکھیسی اللہ بالکل داغ نہ لاسی
پا کٹھیالی کھوٹ نہ چھڈیا خالص نظری آوے
تد کر دیناں دفن اسانوں جو تساں دل چایا
اس ذکر تھیں ساڈا یا حضرت رون اکھیں دل تپے
روشن جگ کرامت تیری وچہ حساب نہ آوے

ہے سوال اساڈا حضرت ایہہ گل نہ فرماؤ
پھر فرمایا قبلہ عالم نے ایہہ دِل نہیں دتیاں ماں
چپ چپیتے رووان لگے حاضر لوگ جو سارے
پھر فیض علی عرض گذاری دین دُنی دیاں کاراں
باہاں ہتھ پا دساڈی حضرت جو سن سی فریاداں
جیونکرا ایتھے منہ کنے سنگ لا کے حال سناویں
گلاں تیریاں ساریاں سُن سانوں بے شک سب سنائیں
کم تساڈے دین ونی دے دوجے ہتھ نہیں پائے
اگوں بھی سب پورے کرساں جو کجھ کم تساڈے
فیض علی اٹھ رووان لگا دھن دھن ربّ دے پیارے
پھر فرمایا قبلہ عالم سیّد فیض علی نوں ٥
سائیں صاحب نوں سدّ لے آئے حاضر آن کھلوتے
فیض علی ایہہ تیرے ذمے کرناں تدھ ضروری
ایسا پیر ہے کامل میرا نظر کرے ہک ذرّہ
ریت تمامی کھنڈ بن جاوے کجھ اٹکا نہ لگے
ایہہ گل بہت ضروری آکھاں اک روپیہ دیناں
توں سید یا کھیڑی ذاتی یا کوئی ہیں ملواناں
نام اللہ دے دیندا جاویں لیلیوں کجھ نہ پیسی
کول سائیں گلاب بھی بیٹھا رو یا کر کے زاری
جس دن دی تدھ سرت سنبھالی تینوں نہیں رُوایا
سائیں گلاب نے عرض گذاری کیکر ہیں نہ روواں
توم میری دے جھیڑے بند جسدے منہ وچ لگن

نام خدا دے اس امر تھیں یا حضرت ہٹ جاؤ
بس ہن امر نہ موڑو میرا بس ہن نہ پرتاناں
گھول گھماواں تے کرلاواں واہ واہ ربّ دے پیارے
دس جائیو سب حال حقیقت کس دے پاس پکارا
ڈھیری میری اُپر آئیو پاسو کل مراداں
تہ غلاف دی اُپر چا کے سارا حال بتا دیں
کل قبطہ کیہہ لیسی آپے مولا مالک سائیں
سنہ صفر تھیں اج دن تیکر اپنے ذمے لائے
انشاءاللہ فکر نہ کر توں ذمے لا اساڈے
اوّل آخر ظاہر باطن سارے کم سنوارے
ایہہ درویش سی بہت پیارا صابر پیر ولی نوں
ہنجوں موتی ویٹن دیدے رو رو ہار پروئے
جس دے در پہ عمر گذاری اوہا پاسی پوری
پہاڑ تمامی سونا ہووِن پل وچہ جان مقرّرہ
روئے زمین دا پانی روغن جو دتیاں تے وگے
جس ہتھ دکھیا ہتھ وچہ پاناں سکھیں نہیں چھپیاں
ذات گند انتے چھوٹا وڈا ایہہ مڑ نہ پرتاناں
رونا کم نہ مردی آکھن نام اللہ دا رہ سی
صابو نام خدا دا پایا نہ رودیں میں واری
اوڑک ویلے رو رو مینوں کیوں توں غم دکھایا
بادشاہی اج لٹن لگی انت اندر کجھ ہوواں
ویکھدیاں ہی غصہ آوے وانگ شیر اند گجن

اکھیں تکن مندا جانن ہر اک نفرت کردے
نال خیال دلیدے سنیو ایہہ عرض جو گذاراں
معظم شاہ دا خاص پیارا جس دا نام حضوری
عرضاں سیتی راجہ جموں ملن سیدنوں آیا
جس دن راجہ جموں والا شاہ دے در تے آیا
اج حضوری نظراں لے جو کجھ مرضی تیری
آیا راجہ روک حضوری پچھے جا ہٹایا
فوراً سو روپیہ راجہ رکھیا پیش حضوری
شاہ صاحب موصوف جو یارو دنیا چھوڑ سدھائے
ہیں تے بچیاں مول نہیں حضرت رو رو کے مرجاسن
تاں فرمایا صاحب سوہنے جے میری منظوری
جے میں ہاں فقیر خدادا سینے چاہڑ کھڑا ساں
جدھر جاسیں نال دے جاساں لگا مول نہ چھوڑاں
جے کر فرق دگا اس اندر تاں آکھیں ٹھگ ٹھگیا
اک وصیت تینوں آکھاں نال جنازے میرے
دساں سخن زبانی تینوں یاد رکھیں اس تائیں
لا لاوالیا دے ونجاریا ونج کری گھر آوے
سائیں گلاب نے عرض گذاری جو فرماؤ کرساں
وچ جنازے عالم ہوسن وڈیاں علماں والے
پڑھن نہ پڑھن جنازہ میرا ہیں ایہہ لوڑ نہ رکھاں
کوئی انکار جنازے ولوں ہرگز مول نہ کرسی
عالماں دا سرتاج ہے عالم سید مہر علیؒ شاہ

برکت تیری میرے اگے حاکم بن گئے بردے
اکھیں نال تماشہ ڈٹھا ساریاں سنگیاں یاراں
منہ مبارک شاہ دے اگے اس دی سی منظوری
رکھ یقین ثبوتی کرکے تاں اوہ اتوں دھایا
معظم شاہ شہنشاہ سائیں ایہہ حکم فرمایا
نہ منے تے اندر نہ آوے ایہہ گل سن لے میری
سو روپیہ رکھدے میرے اگے ایہہ فرمایا
تاں ونج ملیا شاہ صاحب نوں حاجت ہوگئی پوری
اوہ حضوری گڈیاں منگدا ڈٹھا ہر ہر جائے
جو کجھ ناز میرے تسیں منوں کس نوں ہیں مناساں
اگے کاہندے چاہڑ کھڑا یا ہن بھی لاج ضروری
تنگی مول نہ تکسیں بچیا ہر دم خوشی دیکھاساں
جتھے گاسیں اوتھے سن ساں جو آکھیں نہ موڑاں
کرکے وال ولاسے مینوں آپ اگیرے لنگھیا
ساز بجاناں سوہنا گاناں ایہہ ہے ذمے تیرے
جان کندن تھیں پچھے پیارے نال جنازے گائیں
دیس بیگانہ ماپرائی لیکھے نال نباہ وے
ساز بجاساں روساں گاساں سر قدماں پر دھرساں
مت جنازیوں ہٹ کھلوون ایہہ گل کون سنبھالے
راگ والے بازاروں بچیا لال خریدے لکھاں
ہر مذہب دی خلقت دل سی شکر گذار کے پڑھسی
اگے ہو کے اوہ پڑھاسی نال دلے دی چاہ

خواہش میری نوں بند نہ کرنا جتنک قبر نہ پاسو / منجی نال برابر گاسو نالے ساز بجاسو
نال کرامت پیر میرے دی کوئی اُف نہ کرسی / کوئی ذرّہ چھیڑ نہ کرسی جے اڑسی تاں جھڑسی
سائیں گلاب نوں دے تسلّی ایہہ صابر فرمایا / دنیا دین دُہے اندر تینوں رکھے ربّ سوایا
فیض علی نے خلقت نسبت پہلے عرض جو پائی / اس دا حال سناوے عاجز فرق نہ آوے رائی
جاں حضرت نے فیض علی نوں دسّی گل عیانی / اٹھ دناں اٹھ مہینے والی سالاں اٹھ بیانی
خلقت رخصت ہوون لگی کوئی بھنے کوئی چڑھدے / رو رو وچھڑن رخصت ہوون پیر جیں سر دھرے
ٹر گئی خلقت رخصت ہوکے صابر کولوں بھائی / اس میعاد رمز نوں سوچن لگے خبر نہ کائی
خلقت جمعے رخصت ہو گئی اللہ کھیں دکھائے / عاشق میرا رخصت ہوسی مل لئے کل خدائی
صابر خلقت رخصت کردے ٹوران دے دلاسے / ہر اک دا دل کٹیا صابر کو کرسو ہنے ہاسے
جیہڑا رحمت دا چڑھ کے دسیا کیا چنگے کیا مندے / میں جیہا پتھراں اثر نہ ہویا لاکھاں بنگئے بندے
جیہڑا رحمت دے وسنے اندر ذرّہ فرق نہیں آندا / جائیں اُچیاں سکیاں رہیاں نیویں نیر دہاندا
اس سرکار شہنشاہ اگے جو عاجز ہو جیہڑا یا / درجے دسے پہنچایا اُچے تاج صابر سر دھریا
جس نے سر اجیرا کیتا اوہ کورے دا کورا / رحمت والی روٹی نالوں ملیا مول نہ بھورا
کل خلقت نوں رخصت کیتا دیکے دلوں دعائیں / یارب خالق مالک میرے کل دی آس پہنچائیں
مالک نام اک نوکر ہے سی سائیں فیض علی سندا / پہلی عمر ٹھنکاری تکڑا اسگھڑ سیانا بندا
پنجشنبہ نوں پیشی ویلے لوٹنے پکڑ لے آیا / رات جمعے دی اندر دکھیا نجسری باہر کڈھایا
اِک میرے پر چھڈیا جاکے لوگ تماشے آیا / تنوں ٹھنکار لوالہ دکھن ڈیرہ بھی اُٹھ دھایا
ٹر گئے لوگ تماشہ تکن کوئی کول نہ رہیا / بندے ہے تھوڑے پاس صابر دے تاں شہنشاہ کہیا
میں تُساں تھیں رخصت یارو نیت خیر الاؤ / وقت وداع دا ہو گیا نیڑے بخشو تے بخشاؤ
ہتھ اٹھائے مالک اگے تیری ذات کمل لی / جو کوئی اس دروازے آوے اوہ نہ جاوے خالی
یا الٰہی در تیرے تے اک سوال ہے میرا / وچہ حیاتی ہور نہ کیتا کر منظور بھلیرا
جو کوئی میرے ملنے والا یارب مالک میرے / دنیا اندر بھکھ نہ تکے تیرے رحم بہتیرے

مرن ویلے ایمان نصیبا بھریا بھریا جاوے
ایمان والا دیوا روشن دے کے اس چلائیں
ہتھ مبارک منہ پر پھیرے ڈھک ئیے مجلس والے
قاسم علی سی نام اک خادم حجرے اندر پڑھدا
پنجاں اوپر ۴۵ چالی برساں اس نے پالکی چائی
لوہے پیر صابر دے رہیا چھڈیا کل علاقہ
حجرے جس بٹھایا حضرت اس وچہ عمر گذاری
سوہنی داہڑی سوہنا چہرا جنہں کڈھے چمکارے
ٹھپ کلام ربانی جلدی نال میرے اٹھ جاناں
توں شہنشاہ جابر صابر میریاں سن فریاداں
سائیں صاحب نے پچھیا اس نصیں کوں کوئی توں ہونا
سر پر سادی پگڑی سوہنی گل لٹھے دا چولا
نیلیاں کچھاں اول جوانی صورت دا لاثانی
جاں ڈٹھا میں اسدی تائیں آیا ترس ودھیرا
منگ رہے سن میتھیں اگے دعا چھوڑے والی
وچہ مراقبے بیٹھے ہیسن مونڈھیوں پکڑ ہلائے
بادشاہی ایہہ ملک دی منگے کھلا ہوا دروازے
لڑکے والی عرضاں خاطر صابر ہتھ اٹھائے
ہتھ مبارک پیر صابر دے جاں جھولی وچہ ڈٹھے
کر گئے کوچ اس فانی کولوں ٹر گئے طرف بقائے
ہتھ وچوں شہیا نہ کھڑیا ہو گیا ہتھ خالی
اوہ لڑکا پھر نظر نہ آیا ڈھونڈ رہے سن سارے

سخت اندھیری اوکھا رستہ اوکھڑ مول نہ کھاوے
رحمت دے دریاواں وچوں بوند فضل دی پائیں
اپنی اپنی خواہش مطابق کردے عرض احوالے
اوہ بھی سی منظوری والا خاصہ خادم بردہ
سنہ صغر تھیں آخر توڑی ساری عمر لنگھائی
دیکھے زمیاں بھائیاں تائیں واہ واہ انجمن جا کا
راتیں جاگے پہر جھاگے کرے تلاوت پیاری
پندراں ۱۵ سولاں ۱۶ برس دا لڑکا اس دے پاس پکارے
خواجہ دے دروازے جا کر میرا حال سناناں
دیہہ سلطانی کل ملکاں دی جھولی پا مراداں
میں سیداں گھر دا کالی روندا پھردا بھوندا
لک پاجامہ خالص لٹھا سوہناں آلا بھولا
چادر مونڈھے مول نہ کوئی واہ واہ عجب جوانی
ٹھپ قرآن شریف میں ٹریا چل اوہ بانکیا شیرا
نکل گیا دھڑکا دل دا پرت میں سر سنبھالی
ایہہ لڑکا جو در پر کھلا حضرت عرض سنائے
حضرت کیہا دیکھ لیا ہے کیتے ہتھ دروازے
ہتھ مبارک منہ مبارک پھیر دیا گھر آئے
دھاڑ الوٹی رو ون پٹن دیدے نیر پلٹے
لوٹی لوٹی آکھ پکاراں لوٹی کون موڑ آئے
ہتھوں اڈ کے دل وچہ ڈریا اندر نظر جیں بھالی
اس اسرار تھیں واقف مولا ڈٹھا جو عابد سے

کوئی آکھے کر ملک دا مالک تاج تے سلطانی
ملک الموت آکھن کوئی عالم پئے دلیل کردے
اللہ واقف اس امر دا دوجا کوئی نہ جانے
روز جمعہ دے دن چڑھدے نوں پیتا وصل پیالا
پئے گیا غوغا ملکاں اندر چھپیا دیہوں نورانی
اس دن وچ آسمان بھی روندے کر کے شور اکارا
آتش آب ہوا پئی روندے رووے خاک نمانی
لوح قلم بھی عرش سے کرسی جو پیدا کُل شے سمائی
حوراں غلماں دیو جن پریاں رون پکھیرو سارے
کل درخت تے سبزی رووے کیتا شور بہاڑاں
روندے شمس رضوان بہشتی کل محل قصوراں
شہنشاہ ولایت صابر جاں پلنگے تے پایا
بڈھا نمبردار سی بابا نام اسدا درگاہی
اسی برس وچ ہوش دے گذرے پلنگ تے پاس لایا
خفتاں ویلے خبر آ پہنچی صابر واصل ہوئے
رات اندھاری انت غباری رستہ مول نہ دِسے
زور پریا بدل چمکے تاں کجھ راہ پچھاناں
اوہنو اُچڑی چڑھ گئے سال رستہ مول نہ لبھے
سوٹی ٹیکاں ٹیک نہ لگے بن پئی سخت لاچاری
پھر پھر کے مُڑ اُسے جا ہگہ جس راہ چڑھ کے آئے
رَلّے اوپر والے رنج گئے ہو گئے برف مثالاں
تاں حافظ فرما دن لگے سخت اندھیر اگر سیں
میں کیہا ہُن بیٹھن اوکھا سردی سخت ستاوے

قسمت والا ئے گیا چھٹا نہ کوئی خبر نشانی
پکی کوئی نہ پکے ایتھے راز اوکھا وچ پردے
دس نہ چلے کرن تمیزاں عالم سُگھڑ سیانے
غوثاں قطباں ولیاں تائوں ٹورا عجب اُجالا
قطب وکھن وچ لہندے چڑھدے جس دا کوئی نہ ثانی
ایسا برقعہ پاکے رویا نظر نہ آوے تارا
ملک مقرب اور ملائک جان کرن قربانی
کر فریاداں رووے ہر شے رووے کل خدائی
کل حیوان درندے رووَن سورج تے چن تارے
ندیاں کل سمندر رووے کھوہ چشمے تے نہراں
کھولے وال گلے وچ پائے کل بہشتی حوراں
خلقت ہوئی بے ہوشی اندر لگا درد سوایا
لے کے نام الٰہی اس نے سچی قسم اٹھائی
اج پلنگ پر صابر سوہنا سُتا نظری آیا
حافظ صاحب غلام علی سن ٹرپئے اسیں دوئے
دِسے بارش نور پھوہارے پر ایہہ خبر نہ کسے
جیہڑا میاں تھیں لنگھ آگاں رستہ بھُل بھُلاناں
ڈنڈی چار چوفیرے دِسے کیا سچے کیا کھبے
پوہ مہینہ زور پریا لگ گئی کمن واری
اوہ بھی لبھے مول نہ سانوں بچنے تھیں چپ جائے
حافظ صاحب بیٹھ گئے سن میں پیا ڈھونڈاں بھالاں
ٹھڑیاں پیر نہ پچھیں بھائی ترٹ ڈنڈی تھیں سرسیں
اوٹ ملے تاں بیٹھ بھی جائیے جھکھڑ جھولے لادے

ہتھ اٹھائے حافظ صاحب اے صابر سردارا
انھے اُتھے دو ہیں جہانیں رکھیا تقویٰ تیرا
پھر دیاں پھر دیاں اکسی جگہ سوٹی ہیٹھ ٹکائی
آؤ حضرت سوٹی لگی مت اتھوں لبھہ جاسائی
سوٹی دالی جائی جاکے کیتے پیر تلیرے
ٹیکاں سوٹی لبھندے جاواں صاف زمین جاں آئی
دوجی چمک لگی جاں یارو مسجد دی لبھیالی
پکڑ دیوار نوں ہولی ہولی مسجد دیوچہ آئے
حافظ صاحب کیہا سنیوں صابر کرم کمایا
اس اوکھیری جائی اُتے سد کتے دا آدے
قدم تھوڑے جیہے ٹرکے آئے مسجد دلوچہ پہتے
اگلے پینڈے مشکل اندر صابر مدد کریسی
فجری اُٹھ سویرے اُتھوں جا پہتے سرکارے
دہس وڑے ساں خلقت اندر لنگر خانے اگے
صابر کرم کمایا ساڈا ہوگیا اک وسیلہ
جاں اسیں دونویں جھن لگے پلنگ مبارک تائیں
وارو وارہ گرانواں تائیں دیدن فقر کراندے
اتنے پچھے مہر علی شاہ کول صابر دے آئے
دو گھنٹے تک رہی بیہوشی جاں سُرتانو جہ آئے
کرو تیاری پانی نے کر جلدی غسل کراؤ
مہر علی شاہ ایسے روئے ندیاں نیر پلٹے
ہے مشہور جہانی اجکل سید خاص گیلانی
اجکل مہر علی شاہ صاحب ایسی دھوم مچائی

اس غبار اندھیری دچوں کردے پار او تارا
بھلیاں توں رستے پادیں تیرا کرم گھنیرا
سر سوٹیدا لگ گیا تھلے تاں ہیں خبر سنائی
کرم کریسی صابر سوہنا تاں ہن رستہ پاساں
سوٹی ترت لگی اس جائی اوہ بھی پچھے پیرے
چمک لگی تے دستی اندر پہنچ گئے ساں بھائی
دیکھ محراب مسیت پچھاتی ٹھیک ملانے والی
پہنچ اندر شکرانہ پڑھیا صابر کرم کمائے
کھچ طناب زمین دی بھائی مسجد وچہ پہنچایا
سمجھ آدے جے دوہاں کو ہاں کتا پیا بڑاوے
وقت اوکھیرے مدد کرینداں نال یقین دے سوجھے
ہتھو ہتھ برتا کر تکیا اُنھے ہتھی دے بسی
خلقت راہ نہ دیوے سانوں عالی دے دربارے
راہ ملے تاں دید کریئے آپے پر وس نہ لگے
اس دیدار کرایا سانوں کر کے وڈا حیلہ
لب مبارک ہلدی ڈٹھی واقف اللہ سائیں
ہو سلامی روندے پٹ دے پچھے پکڑ ہٹاندے
پہنچ دیاں ہوگئی بے ہوشی عشقے ہوش بھلائے
چُھیا پلنگ جناب عالی دا منہ تھیں ایہہ فرمائے
آکھ جنازہ پچھے مرناں بالکل دیر نہ لاؤ
ایہہ اخبراں مشرف سید سجر صابر دے پھٹے
گنج شکر دی وڈی عنایت صابر دا دل جانی
گو لڑیاں وچہ وسدا سوہنا جانے کل خدائی

لے ملانہ نام کہ ہکاؤندا ہے

عبیدا نام فقیر صابر دا مینوں گل سناوے
گوڑیاں وچہ ہیسی میری آمد ورفت چروکی
پیر صاحب سن ولی اللہ دے حرمین سیر سنگ کرے
خاطر صابر پیر بہادر ہیں ساں کون بیچارہ
عبیدا آکھے عرض کیتی میں یا حضرت فرماؤ
پیر صاحب فرمایا مینوں صابر پتڈی آئے
دو دو پتے دو سیر مصری پیر دتہ نذرانہ
آکھیں بیٹا پیر صاحب دا ایہہ ایہہ عرضاں کردا
بنھ کے ہتھ سلام بھی دینا عاشق صادق تائیں
ایہہ ہمشیرزاد دا بچڑا فاضل ہو کے آیا
کر تحصیل آیا ہند وچوں فقراں نال نہ چھیڑے
لے نذرانہ پیر صاحب نوں ٹریا سنگ رلا کے
شاہو دا ہے تکیے بیٹھے خلقت بہت دوالے
رکھ نذرانہ ملیا یارو ساری گل سُنائی
دتا پھیر سلام صابر نوں جھلیا صابر بھائی
مہر علی کہ شاہ رح پل صابر نوں بیٹھے ہو دو زانو
نال سوداں دے کھلیاں گلاں صابر بیٹھے کردے
نہ پچھیا جے کدھروں آیوں یا توں کجھ پڑھیا
دل میرے وچہ ہوئی حیرانی کراں دلیل او سائے
وڈے پیر دا دوہتا لگے نالے علمے والے
بیٹھیاں بیٹھیاں ہیسی ہوئی وقت نماز دا آیا
گئے مسجد نوں وضو کر کے پیشی پڑھ کر آئے
بیٹھیاں ہویاں ہو گئی دیگر فیر اجازت منگی

وڈے پیر فضل دین صاحب ادہ مینوں سداوے
رشتہ داری بہت پیاری پالے ہر ہر لوکی
کھانے جوڑے نقدی دیون جو انہاں نوں سردے
ہیں عاجز پر شفقت کردے جانن بہت پیارا
حاضر ہاں ہتھ بدھا اگے جو کجھ حکم سناؤ
مہر علی کہ شاہ رح نال لیجا توں ان نوں بھکھیہ پائیے
رکھ نذرانہ میری طرفوں قدماں دے ہتھ لانا
نال خیال دِکھیدے سُن توں صابر ربدیا مردا
ہمت عالی درجہ عالی کل ملکاں دا سائیں
اسیں درویش مسافر بندے پیر صاحب فرمایا
کرکے نظر کرم دی مولا یار چڑھادے بیڑے
سر پر سورج وقت دوپہراں پہنچے پنڈی جا کے
ہر اک دی غم خواری کردے پیر صابر لج پالے
پیر وڈے دے طرفوں عاجز ساری گل سُنائی
کیتی نے پچھ پیر صاحب دی ہور نہ گل ہلائی
حضرت کجھ نہ پچھنا کیتا ایہہ بھی چپ زبانوں
پیر صاحب ول نظر نہ پرتن کجھ خیال نہ دھردے
یا ہن کے کجھ خواہش تیری آکھ سناویں اڑیا
چول چڑا دی جا نگھہ نہیں کیتی اُف وچارے
سیّد خاص گیلانی صابر تکھیا نہ حوالا
پیر صاحب نے منگی اجازت جا پڑھ ایہہ فرمایا
پھر دو زانو بیٹھ گئے سن صابر نہ پرتائے
حق خدا دا ادا کرائیں توں ایہہ عبادت چنگی

دیگہ پڑھ کے پیر آ بیٹھے بابا عادت کر کے
بانگ ہوئی با شام نمازاں پچھ کتھو پڑھے
شام نماز ادا کر آئے آ گئے بابا جی بھائی
بعد نمازوں روٹی آئی صابر نہ پرتایا
میں نہال نوں نال لیا کے سخت مصیبت پائی
روٹی میں لیا کے رکھی پیر صاحب دے اگے
اچراں بانگ مسیتی ول تھیں خفتاں دی آمد آئی
کل ویر وچہر پئے ورتے تاں میں عرض سنائی
ستھے گاہ گاہ مسجد اندر ساری عمر گذاری
جاں پھر صابر ایہہ فرمایا آیا شرم ودھیرا
کیتی جنگی مندی ڈھک پئی دقت کنوں چھپاواں
دونویں بابا اٹھ کے مسجد پہنچے نزت نماز گذاری
نال دعائے حضرت پیش پنجن دے مرو ڑے کھاواں
دکھ کتاب مونہیں دے اگے دکاں پڑنے ہو کے
میری کملی اپنی لوٹی دونویں جوڑ کے دیتا
یا بابا میرے کاری کجھ نہیں سو رہے چپ چپاتا
پیر صاحب جاں اتنی آکھی ایسی خفتگی آئی
رات گذاری بیٹھیاں اتھے باباں نہ جگہہ ہلائی
رات دھیمی تاں آکھن لگے رہو بابا توں اتھے
شاہ چراغ دی مسجد بابا فجر نماز گذاراں
پیر صاحب جد ٹر گئے اتھوں بانگ امام سنائی
ٹر سر دی فضیل مسجد اندر بیٹھیاں سورج چڑھیا
دلوچہ آئی ٹر گئے ہو سن تنگ تے بھکھہ گذاری

آکھ پیر صابر نہ پچھے دل میرا بیا دھڑکے
دل منے تے پڑھ لے جا کے جو دل آئے کریئے
نال ادب دے بیٹھ گئے سن ہو دو زانوں بھائی
کھاسیں یا نہ کھاسیں پیرا غم دونا دل آیا
نہ کجھ پچھیں نہ کجھ بھالیں نہ گل کردے کائی
دو تن لقمے کھا کے ہٹ گئے دل میرا نہ لگے
سی سیالا تکڑی سردی منگی لیف تلائی
تاں صابر فرمایا اگوں پیر سوں بنسن بھائی
اج استوں میں سیج سوالاں مت تیری کیوں ماری
دھرتی دل نہ دیکو مینوں موت نہ آوے پھیرا
اس خفگی دا کدے اگے جا کے حال سناواں
ڈھو لوڑے ہو کے بیٹھے پڑھن کتاب پیارے
مینڈھے ہتھوں ہوئی بےعزتی موت آوے مر جاواں
کرن مطالعہ چپ چپیتے عرض کینی میں رو کے
کجھ دتے تک پیر صاحب جی امی اتھے جا پاؤ
گل نہ جنگی لگے مینوں اینویں وقت گماتا
اکھ نہ لگی دوچہ دلیلاں ساری رات دنگھائی
دکھ کتاب مونہیں دے اگے ساری رات دہائی
تاں میں عرض گذاری حضرت آپ جاؤ گے جتھے
نالے میں سلام بھی کرساں عالی دے در باراں
میں بھی اٹھ کے وضو کیتا پڑھی نماز سی بھائی
پیر صاحب نہ نظری آئے جاں میں ڈیرے وڑیا
عزت والا بندہ ہیسی ہوئی مصیبت بھاری

پئے ایں اوڑک رہ نہ سکیا کر پئے مڑ آساں
جاں پہنائیں خواہ دے روضے اگے پٹے تڑفدے
پگڑی ہور دھسہ ہور دے ہور کتاب بھی رُلے
اتھے کوئی ستار تولالہ شاہ دے در پر آیا
پیر صاحب نوں سُننے کارن تُرت بے تُرتی ہوئی
کتاب دُھسہ تے پگڑی لیکے چادر دے وچ بدھی
پیر صاحب نوں پچھے پاکے آن حضور پہنچایا
ہتھ بدھے تے عرض گذاری جو کجھ راتیں ڈٹھا
ہتھ مبارک پھیرن لگے سر تیں سینے توڑی
کلمہ پڑھیا تے اٹھ بیٹھے صاف صاحب دے اگے
صاحب بیت دیوان حافظ دا پڑھ کے اک سنایا
پیر صاحب نے دوجی واری پڑھ کے کے فرمایا
پھیر فرمایا قبلہ عالم بیت دیوان دا پڑھ کے
دو منزل دے وچ کے پورا کر دے رہے جواباں
اُچی بولی والی نہ سی جے اوہ بولی سناون
تھاپڑ لا کے نور دے صاحب بیٹھ کے کرن بہاراں
نویں تُرکے پہنچ پٹے صاحب پیر وڈے کول آئے
دسّو کل حقیقت جیہڑی ورتی نال تُساں دے
کل حقیقت جو کجھ گذری ساری آکھ سُنائی
پیر تیرے دا ثانی جگ وچ نہ ہویا نہ ہوسی
اکو نام میرا تے اس دا ایس گلوں شرما کے
کتھے جانا سی تدھ آ جے کدھر واگ اٹھائی

شاید شاہ دے روضے ہوون تاں پھر نال ہو جاساں
وانگ بکھیرو کٹھے ہوئے اٹھن ڈہن پھڑکدے
جھگ جاندے منہ مٹھیاں مٹھیں راہ فقر دے کھلے
بوہے بیٹھ مشہدی والے گایا ساز بجایا
فرش پکے پر ڈگ ڈگ یارو ہو گئی چم چٹائی
سانجھ سیانڑ کے تریا اتھوں کوئی چیز نہ چھڈی
کل مجلس نے چرچا کیتا ایہہ کے توں کہ آیا
حال فجر دا حالت والا صاحب نوں کہہ دتا
پنج منٹاں وچ تے سنبھالی دیر لگی سی تھوڑی
تیر نتری تقدیراں والے اوہ جانے جس لگے
پیر صاحب بھی حافظ صاحب دا منہ تسیں بیت الایا
پیر صاحب نے دوجی واری ٹھیک جواب سنایا
پھیر جواب نہ آیا مطلق بیٹھ رہے چپ کر کے
تیری واری دی منزل اندر رہیں سخت حجاباں
جیب نہ ہلے ہونٹھ نہ پھر کے ہنجوں رہیاں بہاون
در تیرے پر خلقت آسی بن بن مثل اڈاراں
مِل کے چُمے پیر مبارک پیر صاحب فرمائے
جو کجھ تکیا نہیں چھپانا گوش گذار اساڈے
پیر وڈے نے میرے اگے تاں ایہہ گل الائی
پالے گا لج نام اپنے دی نفسو نفس جاں روسی
بیڑا بیڑا او کھی جائیں دے سی پار لنگھا کے
کہے ہوش پر پوچھے مڑ جا پہلی جائی

سائیں تاں لو تے فیض علی نوں مہر علی شاہؒ بولے
کر دتیاری رل مل سارے جلدی لحد بناؤ
سیچیاں لاالٰہ والہ جوڑا ایہہ جواب سناندے
حاضر مجلس عرض گذارن جب تک نہ دفنا سو
کل خلقت نے ایہہ ارادہ کیتا دلوں بجانوں
ہو اتفاقی کل خلق اللہ ایہہ صلاح ٹھہرائی
لحد مبارک لنگر خانے اندر چا بنائی
منگ دعائیں پلنگ مبارک اندر لیگئے چاکے
قاضی فضل احمد قطب الی حضرتؒ نوں نہلایا
دے کے غسل کفن پہنایا پلنگ مبارک پائے
باہی پلنگ مبارک سنڈا خلقت نے بھن سٹی
ہو دیوانی گرگر پوندی بے شمار لوکائی
لہندے طرف مکانوں یارو پلنگ مبارک کڈھیا
خلقت اس نہ پکڑے ذرہ تے نہ صفاں بناوے
اوڑک ایہہ تجویز ٹھہرائی خلقت کل بٹھاؤ
کل مخلوق بٹھائی مدبراں سدھیاں صفاں بنایاں
اس جنازے جو کوئی ملیا دوزخ بھاہ نہ سڑسی
جو کجھ اس مجاہد کیتا دنیا اندر آکے
بن بیڑی دے عشق آتش دا جر جو تر کر چڑھیا
سدھا تر کے کنڈھے لگا کر کے سخت دلیری
پڑھ تکبیر جنازہ پڑھیا لکھ ہویاں نہ بسراں
تیتری ۳۳ صفاں جنازے اندر آیاں وچہ شماراں
ایہہ جنازہ ظاہر ہویا باطن ہور جنازہ

بڑے بزرگ سردار وڈیرے اوہ بھی بیٹھے کولے
پوہ مہینہ سردی ڈاہڈی خلقت نہ رولاؤ
تریہی ۳۰ روزاں وچہ نہیں دفناناں شہنشاہ فرماندے
بے شماری خلقت کولوں جندڑی کنج چھوڑاسو
کر دتیاری پڑھو جنازہ ہے منظور اساں نوں
دفنیئے نال جنازہ ہووے ٹوردی کل خدائی
پانی پاکے دیگاں اندر فوراً دیگ تپائی
پلنگ مبارک تلے تلے لنگھ گیا میں آپے
مولوی سید حسن نے یارو پانی اُتوں پایا
چکن والے لاکھاں اُٹھے وچہ حساب نہ آئے
کل خدائی دریا آئی عشق فضل دے پٹی
جیوں پتنگ شمع پر گردے خلقت حال جلائی
پے گیا رولا خلقت اندر کو کن ہٹریا سٹریا
جدھر جاوے پلنگ مبارک ادھر خلقت دھاوے
وڈا ہو کر پربندے بیٹھیاں صفاں بناؤ
مہر علی شاہؒ اگے کھل کے دو گلاں فرمایاں
برکت اس سلطان ولیاں وچہ بہشتاں وڑسی
نہ کیتا نہ کرسی کوئی آکھاں میں سنا کے
جیہڑا وڑیا پاپ ہنیں چڑھیا گلیا بلیا سڑیا
کیر کڈ کن بھانبڑ بھڑکن منزل مار ادکھیری
اگے ہو جنازہ پڑھیا مہر علیؒ شاہؒ پیراں
میل ہو گردے خلقت کھل کے پڑھدی نال پیاراں
منت کسے نے خبر سنائی کر کے ایہہ آوازہ

جاں جوکی پر چڑھیا عاشق حوراں منگل گایا
عنبر تے کستوری وٹناں حوراں کیسر لایا
حوراں گیت دھمونڈے والا گاگا رمعادن
تیری خاطر نت اوڈیکاں رکھاں لیلی نہاراں
سر دیاں داگھاں سُرمہ سُرخی زیور کپڑے لاواں
رکھ اُمید اسیں سب حوراں منگاں نت دعائیں
آیوں آ بہشتیں وڑیوں پڑھیا لکھ شکرانا
ہائے افسوس نگاہ نہ کیتی نہ تکیا کیا ہیراں
جو کجھ عین حصول دے ہیا اس دل کیتی دعائی
پلنگ بہشتی کفن بہشتی حاضر صابر آیا
پلنگ آتار ملائک ہٹے جانماز وچھائی
صف اوّل وچہ کل پیغمبر جو دنیا وچہ آئے
پیچھے کل ملائک کھلے پڑھیا ترت جنازہ
کامل عاشق اسنوں کہندے نہ ہوسی نہ ہویا
پاک نبیؐ سردار جہاناں فاتحہ خیر الایا
عرش جھمکارا اکو غور کریں تاں تکیں
اے پرست جو آکھن یارو کون آمنا کردے
ظاہر جو کجھ اکھیں ڈٹھا اوہ ادھر لاہ نہ چھوڑیں
پڑھ صلوٰۃ جنازہ جاں پھر پلنگ مبارک چایا
سائیں گلاب نے حسب وصیت گایا لوگ روایا
جیہڑے دل سن اگے زخمی پھٹ ملکے ہوگئے لیراں
نال پلنگ دے سوہنیاں رتیاں گاگا عجب سنایا
پلنگ مبارک کول قبر دے کیتا آن اوتارا

حوض کوثر دا پانی لے کے کل ملائک آیا
غوثاں قطباں وٹناں مل کے اوہ باں نال نہالایا
کنج کوارا اوہ دلدارا آیوں یار مناون
حکم کیسے نت صاحب سانوں بار سنگار سنواراں
خاطر تیری صابر سایاں سارے شگن مناداں
یارب عرش فرش دا والی ساڈی جھولی پائیں
پتھر بدلے کل حاضر ہویاں واہ واہ سند جواناں
صابر کوئی پسند نہ کیتی کرکر رہیاں تمیزاں
عین وصال ملا پا ہویا ذات دی ذات سمائی
کیسر چھانٹ کفن پہ جنتی نال تعظیم پہنایا
پاک محمد سردار عالم ہویا امام نماز پڑھائی
دوجی غوث قطباں اوتاداں تے اصحاب کھلائے
منگ دعائیں پاک نبیؐ نے کیتا ایہہ آوازہ
حامی امت میری داہوسی جو رب دوزخ ڈھویا
نوری ملکاں چک پلنگ نوں عرشاں اُپر پہنچایا
دل دی اکھ جے مولا دیوے تاں چمک تک سکیں
عالم سن کہ پڑھن لاحولاں انگلی دندیں پھڑدے
باقی قصہ پلنگے والا اوہ اگیرے نوریں
رنگو رنگ مخلوق جے آئی انت کسے دا پایا
پتھر دل بھی اتھر بکلے راہ چشماں دے آیا
اوہ دل لاعلاج ہویا اندر کٹی امیر فقیراں
کئیاں لکھ ہزاراں لوکاں اس دن مطلب پایا
ابر دلاں ندوسن لگ پئے سٹن نہیں پھوہارا

رعد کلیجہ کڑکے اندروں بجلی اکھ چمکارا
میں عاصی نوں اثر نہ آوے جیوں کر پتھر کورا
عشقے والی بھٹی اندر پتھر کورا پاٹے
بھٹ صابر دے گھٹنہ کیتی پتھر بناۓ سوناں
میں عاصی دے اندر پتھر ستے عشق آواڑہ
بن دروازے تیرے صابر کیہڑے در پر جاواں
چنگے روز ازل تھیں جیہڑے اوہ ہمیشہ چنگے
بس کر رہو رضا پر راضی جو کجھ رب رضائیں
پلنگ مبارک رکھ زمیں پر تاں حضرت نوں چایا
چک صندوق قبر وچ رکھی سی سوار دیہاڑا
قدرت تھیں اک شہرا ہویا کپڑا ست لنگھاؤ
دو دن رات دیہاڑی اندر خلقت رہی لنگھاندی
ہٹی والا جو کجھ منگے کڈھ حوالے کردے
جو کوئی اس دن موتر کپڑا جیسی بکری والا
جس دا بیچن نہیں ارادہ نال طمع دے ویچے
میں عاصی کوئی چھ دن رہ کے تاں پھر واپس آیا
مل قسم تے گیری رنگیا بنھ کے راہی ٹریا
ایہہ درویش وڈا مقبولی صابر دے دروازے
سی گدی دا پہلا جھگڑا سائیں قالو فرماوے
برکت شاہ فضل دی ہوسی تیرے نال مناسباں
شاہنشاہ نے منصب دے کے خاص حضور بٹھایا
حافظ صاحب دے دست ہزارے اک بکڑے اک ڈٹھے
زندہ دیکھے نہیں سی عاجز کر کے ڈاہڈے ڈٹھے

پٹن چونڈے داڑھیاں پٹن کر کر شور کوکارا
کام کرودھ مہب تے لہب ہے ہو ہنکار دا زورا
جائے ملامت آئے سفیدی دیری کجھ نہ لائیے
لکھو اکسیر عشق دا سٹیاں فوراً سونا ہوناں ای
لال محبال نہ رکھے میری منصب پاواں بھارا
روز ازل دے کرم مرڑیے رووا آن کرلاواں
میں مندے نوں چنگا کردے دل میرا ایہہ منگے
وچہ رضائیں صابر سوہنے مل سن بہشت ہوائیں
صابر دا تابوت مبارک وچ صندوق دے پایا
وس جمعے نے قبر سواریں چوتھے روز نتارا
اتر کے وچ قبر مبارک نال صندوق چھوہاؤ
بھاڑا یا نہ ہٹ نکھٹے گٹھ گٹھ خلقت آندی
کوئی نہ آکھے ایہہ نہ دیساں ایہہ نہیں پیسے سر دے
گٹھ گرہ تک بکیا اک جا کیتا نہ پرنالا
گرد نواحیوں آ کے بکیا باہر دیاں لوکاں ویچے
سائیں قالو نفیس تحفہ منگیا ٹکا اہناں بنھایا
صابر دے دروازیوں ملیا سکھ شکرانہ پڑھیا
وڈے ناز سنوتی ڈٹھی ہنے نال نیاز سے
میری بنج نے حافظ صاحب تحت الثریٰ پہنچایا سے
اڈسی آسی بھار سرہنے اسی اد کھڑ لا سیاں
ہار ہر دیٹے وچ منظوری انت کسے نہیں پایا
ڈیڈے ٹر گئے دنیا توں کجھ نہ مانہ آگے
عاشق کرتا ایہہ ذات الٰہی شہد شکر تھیں مٹھے

بہت مہین طبیعت رکھن اصلی شان اچیرا
وقت وداع دے شاہ فضل نے پگ خلافت والی
اپنی طرفوں تینوں دیواں حافظ جی دے پیارے
اگوں جان تیرے کم جانن دیویں سانویں رکھیں
جے کر آپ نہ رکھیں پیارے دیدے فیض علی نوں
تاں پھر صاحبزادہ صاحب ہتھیں آپ بنھاوے
سائیں فیض علی صاحب جس دن دنیا چھوڑ سدھائے
ایہہ درویش حضوری یارو صابر بہت پیارا
شائق سن شکارے کارن رکھن بازنے باشے
ہور جہازی کتے رکھن وڈی قیمت والے
رکھن خوب سلطاناں والی سر پر ظلِ مجبوبی
جو کوئی ویکھے دیکھ نہ سکے ایسا جوش اسی دا
ایہہ دیوان سی پہلا یارو وڈی برکت والا
دادو خان جو خاں دربھیکی کالے خان دا بھائی
ڈیہہ سنے من آٹا روغن شکر ہور آندے شکرانے
سنڈا بہت قد آور وڈا دیکھدیاں ڈر آوے
تاہیں جیہدی دیاں ٹھسے اُتے رنگوں کالا ڈھیرا
قدرت قادر والی ہوئی اکدن اوہ کھل گیا
سنڈا جو خراسے کارن ہے سی اگے والا
سر جوڑے تے سنگ توڑے بھڑ پئے وچ دربارے
کل گراں اکٹھے ہو کے رل مل پے چھوڑا دن
ایسا جنگ انہاں نے کیتا ہو گئی بت وچ ولی
وڈے سائیں فیض علی صاحب فجری گئے شکارے

وچہ جناب الٰہی یارو سی منظور ودھیرا
صاحبزادے صاحب دے ہتھ پائی سی شاہ عالی
مرشد میرے دا توں بچڑا دتے منصب سارے
جے رکھیں تاں حق ہے تیرا اس گلوں نہ جھکیں
ہے منظور ایہہ پہلے دن تھیں حافظ صاحب ولی نوں
سائیں فیض علی صاحب دے سر تاج کستوری پاوے
اوہا پگ خلافت والی میراں دے سر آئے
شادی مول نہ کیتی اس نے ہیسی کنج کنوارا
خاص حضوری تے منظوری رتی گھٹ نہ ماشے
ہر ہر سنت کرن شکاری کیا وچہ ہاڑ سیالے
قد سرو تے شکل عجائب ظاہر باطن خوبی
جسم مبارک چنن گیلی اس چوہدیں دے چن دا
زوروں قوت برکت تولے ہر ہر کم نرالا
سو روپیہ تے اک سنڈا اس نے نذر ٹکائی
سنڈا نال خراس دے ہیسی خاطر لنگر دانے
مالیاں اپر مالی جھوٹا مالی ٹھیک سداوے
توبہ پڑھ کے پچھے ہٹے تکے اسنوں جیہڑا
کھلنے سار نہ کھلیا کدھرے دوجے نوں پے گیا
اوہ بھی اسدے سانویں سی ڈبہ رنگ نرالا
مٹی پٹ پٹ نال کھراں دے ٹوئے پے گئے سارے
جیو جیوں ہارن تیز جاون بالکل ڈنھ نہ پاون
دے تراں ہی سب لوکی سمجھیا زور فضولی
دیگہ دیاں مُڑ آئے پچھیا کیسے شور کراوے

عرض کیتی اک شخص اگوں سنڈیاں نے جنگ پایا
سائیں صاحب ایہہ گل سن کے پہنچ پئے اس جائی
سنڈے بھڑ بھڑ بیٹھے گوڈے کیوں نہیں تدھ چھڑائے
ساری خلقت گھل گھل تھکی سنڈ مول نہ چھٹن
اک دا پوچھل وڈ سائیں اک دا نیپا نکے
لاتراں سنڈے ہٹ کھلے اگے ہو نہ سکن
سچے موتی دونویں بھائی سی لالاندا جوڑا
ایہہ وزیر اعظم سن شاہی جیہڑی کہن زبانی
سائیں صاحب دا نکا اجڑا صابر بہت پیارا
میراں بخش سی غوث دی بخشش شکل مثل سلطاناں
صابر پیر نوں بہت پیارا باجھوں حد شماراں
اول عمر جوانی سوہنی داہڑی مول نہ آئی
جیہدن ایہہ پیارا صابر دنیا چھوڑ سدھایا
جب چڑھ تل اجمیر یقیں ہوئی لاکھاں نال سواری
کل سنہری دیاں پتیاں اُپر دیکھی کل خدائی
جھکھڑ چڑھے تے بارش تھوڑی تے دکن زور د زورا
میاں محمد حسین صاحب نے ایہہ قصہ فرمایا
ایہہ دیواں نشان ادھیرا ثریا طرف لگائے
اج کل اس دیاں دے والد صاحب دہوم مچائی
ایہہ شہزادہ وڈا بہادر کرنا ور تدبیراں
نام فرید بخش صاحب ہے بخشش گنج شکر دی
مائی صاحب جو ہین انہاندے در صابر منظوری
جس دن دے سائیں قالو صاحب حضرت نے پرنائے

جس جائی پر جنگ مچایا تخت زمین اڈایا
سائیں قالو پر خفگی کیتی جوش چھوٹے بھائی
سائیں قالو نے کہیا ڈاہڈے زور لگائے
قالو آ چھڑائیے دونویں سائیں صاحب پھر اٹھن
پکڑن سارے کھیڑے سنڈے جاں پھڑ پچھے چھکے
اک دوجے نوں مارن کارن تا ہنگن بر بر تکن
توت ظاہر باطن رکھن روہ ہنکار نہ بھورا
ثرت کرے تصدیق شہنشاہ صابر غوث زمانی
رحلت ویلے سائیں فیض علی کیتا جند دو لارا
سوہنی چشم رسیلی یاد موتی دند دہا ناں
عین جرم یقیں صفت نہ ہوندی صدقے سو سو واراں
دنیا فانی چھوڑ کے ہو گئے ملک بقا نوں راہی
خبری والے خبر دتی سی والی ہند دا آیا
نال سنیاندے دھرتی پٹی داڑ خاک اڈاری
اکھیں ویکھ یقین لے آندا ٹھیک آمنا بھائی
جاں جنازہ پڑھ کے پرتے زہر جھکھڑ بھورا
سچی گل سنائی سچے ٹھیک آمنا آیا
سائیں محمد سرور صاحب نوں جا یک بنھائی
سوہنی تھڑ کتنا دیشانی بھکھے لوک رجائی
ہے لقمان ایہہ ہر فن اندر عجب کرے تعمیراں
منجی دلاور روٹی دیوے کر خاطر ہر ہر دی
اندر نظر بلندی والی خالص خاص حضوری
کرکے دم پلاون پانی ناغہ مول نہ آئے

روز منقرہ فجری ویلے گھر بابا ندے جاندے — مائی صاحب اگیرے آکے سر قدماں پر لاندے
پھیرن ہتھ سر پر حضرت شفقت کرن دلاسے — جیوں کر نظر نبیؐ سن رکھدے ہر دم زہرا پاسے
مائی صاحب دے دونویں بچڑے صابر بہت پیارے — جیوں کر حسن حسین نبیؐ دے ٹوٹے جگر دلارے
وڈے بخش فریدی ہوئے نکڑے بخش جیلانی — صورت سیرت عقلوں فکروں بخت اندر لاثانی
نال غریباں تے مسکیناں رکھن غور دلاسا — حاتم والی کرن سخاوت رتی گھٹ نہ ماشہ
نکڑے نشان خلافت پا کے ٹر گئے اس جہانوں — گنج کوارے ہو دلارے صفتوں باہر بیانوں
وڈے نوں رب دے حیاتی جیوے جگ جگ تائیں — باپ مائی ہے ننگیاں بھکھیاں کھاکھا کرن دعائیں
بس کر اکیلے صف والے دیاں توں کے صفتاں کریں — ایہہ دریا عمیق ادھیرا بن بیڑی کنج تریں
ہیں مٹی تارو ٹلا پرانہ تاوی تے جب تاں — بیڑے سنگ فضل جے ہووے مانک موتی آناں
تکی سدھر پچھ نہیں بنداجاں تک فضل نہ آوے — عین شین تے قاف ترائے دتے سبق سکھاوے
تاں پھر لذت شعر والی دردوں ہووے پیدا — بن درداں تھیں لذت نہ شیریں ہوندا نہ ہویدا
اے پر لائق درداں جہڑے فضل نہ چھوڑے خالی — گنج معانی مالک صابر دتے بے سوالی
دے کے درد تے مرض ہٹائی دڈیاں لجانوالا — مولا بخش فضل سوہنے دا چالا عجب نرالا

در بیان راجہ الف خان ساکن ددہوچہ وکرامت قبلہ عالم

الف خان اک گکھڑ راجہ رہندا وچہ ددہوچہ — وچہ زمانے اپنے یارو چوکھا اس دا پوچھا
شائق سی اوہ راگ سنن دا مطرب سد گوداے — رمز سر وچے سمجھے چوکھیری سن کے لذت پاوے
بختاں ہار دتی جس ویلے کجھ نہ رہ گیا پلے — بن دولت تھیں کون سناوے دردر پھرداں سلے
تاں پھر اس ستار بنائی آپ بجاوے گاوے — ہر ہر ویلے پیا بجاوے گاوے لذت پاوے
خادم سی اوہ صابر سن دا ہے سی مرد بھلیرا — سیر کرن نوں صابر گئے سن نالے سارا ڈیرا
اوہ بھی نال ڈیرے دے ہیسی وچہ ددہوچھے آئے — سکیاں سدھراں پیر واتگن کر کے عرض سنائے
کوراں ضیافت کر منظوری گھر میرے وچہ چلو — دلوچہ گھنڈ پکیری بدھی راہ صابر دے ملو
ظاہر باطن واقف صابر ست کہے کر سدھراں — ایہہ بے طاقت عاجز بندہ بچیاں رڈیاں تندراں

اگے ہو کے پٹن لگا سر وچہ ماردا ہولاں
کر فریاد سناوے اپنی حالت کیکر پھولاں

غم چوہاتی لگڑی چھاتی نہ تدہ ڈیرا کیتا
میں عاجز دے اندر آکے پانی تدہ نہ پیتا

تاں حضرت فرمایا ہیسی کر یو تُرت اُتارا
اک پیالہ پانی لے آ کر کے صبر سہارا

بھر کے پیالہ پانی والا الف خان لے آیا
کر بسم اللہ صابر سوہنے منہ مبارک لایا

پی کے پانی ایہہ فرمایا ایہہ پیالا تیرا
ست رنگ کھانے کولوں الفا ہیں منظور ودھیرا

اس پیالے دی منظوری داجے کر پھل تد پایا
آکھیں تاں فقیر خدا دے نوں ہیں آپ پلایا

جس ویہڑے وچہ بہہ کے پانی پی چلیا ہیں تیرا
چڑھسن ایتھے رنگ محلاں ایہہ آوازہ میرا

توں تک سیں یا کہ نہ تک سیں کرسن عیش اولاداں
دولت زور اگر کر آسی جو کجھ تدھ مراداں

دیکھو ودھ ہو چھے اندر جو صابر فرمایا
اس گھر دولت آن ترٹی زر نے رولا پایا

رنگ محل تے ہور چوبارے بنگلے گلاں کردے
اس دِن تھیں تا اج دن تو ڑی مکان تے چڑھدے

بس کر گل کوتاہی کیوں تے پچھے قلم ہٹائوں
قصہ بے دفاواں دا لالکھ کے نہ سُنا توں

پتر پوتا اس راجے دا مڑ دربار نہیں آیا
مولا بخشا جس گدا تھیں انہاں شاہ بنایا

ذکر دیگر

وچہ درہیکا دسدا سوہناں قوم گکھڑ اختر اخاں
لال خان نام سداوے باہر صفت اوصافاں

والد صاحب انہاندے ہیسن شیر خان انامی
پیر فضل دین گولڑیاندے اگے بیعت سلامی

پیر صاحب دی طرف خدمت خان وڈا سی آیا
شخص کسے نے شاہ فضل دا قصہ آن ہلایا

قصہ کرنے والا ہیسی عالم کوئی تکڑا
قصہ کیا سی گلہ کر کے پابوس جھگڑا جھیڑا

سُندا نت سرود توالاں پڑھدا نہیں نمازاں
سُن کے لوڑے راہ فقر دا کر کر عجز نیازاں

جاں اس مُلاں اتنی آکھی پیر صاحب فرمایا
بس کر اگوں ہور نہ آکھیں کیا تیرے دل آیا

مجلس میری مرد اللہ دا گلہ کیوں الایا
اٹھ جا ایتھے اٹک نہ ذرہ کیوں تدھ قہر کمایا

پھر فرمایا پیر صاحب نے عاشق مرد ربانی
لہندے چڑھدے قطب دکھن وچہ کوئی نہ اس دا ثانی

بیعت کیندے لائق ادہا سارے وچہ زمانے
نام فقیر اسیلا ڈٹھا اندر ایس زمانے

طالب اسدے غالب دیکھے باقی اپر فقیراں
خان وڈے نے عرض گزاری الیساوی الٰہی
تاں پھر پیر صاحب نے فرمایا کجھ آکھا نہ کر توں
حکم مطابق پیر صاحب دے جا پہنچے سرکارے
وڈے خان تاں لال خان نوں بیعت ترت کرایا
اج کل رہندے وچ درہیکا ایسی دھوم مچائی
کرے سخاوت رات دیہاڑی دے بھکھیاں نوں روٹی
منہ مہتابی رنگ گلابی سوہناں جسم نورانی
جاگے راتیں عین حیاتی پایا راہ ربانا
اتنا پیر بھائیاں نوں جانے باہر حد بیانوں
ہیں عاصی پر اک مقدمہ خولیتاں جا بنایا
منصف پاس مقدمہ ہیسی ترت دسنوں فرمایا
ربّ جھوٹے دا سنگی ناہیں لعنت جھوٹے پر آئی
خاطر صابر پیر دی کر کے ٹر گئے تربواری
دونویں بجھڑے خوشیاں مانن دیکھے ربّ نوں دے
وچ پتال ڈبے سچیاں سچیاں سچاں ربّ پہنچایاں
بیوفائی ہیں ہٹیں ہوئی مڑ نہ گیا درہیکے
دل وچ شوق محبت آوے دیکھ لواں اک واری
بس کر لاج دالے نوں لا جاں صابر مرض گما سی
خان صاحب نے ذکر سنایا ہیں عاصی دے اگے
خان وڈے دیاں بھائیاں رل مل حصہ ونڈا پایا
اک حبیبی اک زمین دی آئی وچ درہیکاں حصہ

گئے اس دے غالب اپر شیراں نال نظراں
حکم کردتاں لال خانے نوں لیجا واں اس جائی
جلدی پاس حضور انور دے ترت شتابی کھڑ توں
کل حوالے کیتوے اپنے عالی دے دربارے
صابر سوہنے لال خان نوں خالی ہتھیں لعل بنایا
گھیبی کھاڑی ساری اندر ہو کے سخی دہائی
ننگیاں تائیں کپڑے دیوے گھر نوں لا کے لوٹی
سوہنی داہڑی چاندی تاراں عفت کرے سبحانی
خاناں تے فقراں والاں اندر صفتاں کرے زمانہ
ہیں صابر دے کتے اپر شفقت دلوں بجانوں
سنگ صابر دے درد اجہان کے نال میرا اٹھ دہایا
حق کرناں ناحق کرنا منصف ربّ بنایا
اوڑک سانچ کو آنچ نہ لگسی نکسی سب خدائی
رکھے مولا شاد ہمیشہ تاں وچ عمراں ساری
دہر زمانہ قہر زمانہ نہ انہاں نوں ہوئے
انشاء اللہ قیامت توڑی رہسن سبز سوایاں
اے پر ہیں جیہے کئی ہزاراں ہیں وچ کہڑے گنیں
مرضاں مار مکایا مینوں لگی سخت بیماری
حق یقین امید دلیدی عاصی نوں گل لاسی
صابر پیر ہے پیر پیراں دا جیوں سمندر دگے
نا ہر دل اک گاؤں اساڈے حصے دلوچہ آیا
کوٹ سلامت خانیوالا چھوڑ نکماں قصہ

بہت گرانواں تک گل ناہیں ایہہ مقسوم پیشانی
ایہہ جو پنڈ بروالا نوالا خان دے حصے آیا
بند و بست قانونی اندر ہوگئی شرط ادلی
بند و بست جاں ثانی آیا افسر کہیں اردونی
جاں ایہہ خوش آوازہ انہاں لوکاں دے کن آیا
خان وڈے نوں غم جو ہویا ہوگیا کم اولا
جے کر ایہہ تقسیم نہ ہوندی سارے ورثے ہوندے
اپنا اپنا وادھا گھاٹا جیوں جیوں حصے آیا
سی زمین جو اس گراں دی لائق فائق چوکھیری
خان وڈے دے حصے اندر ہور گراں جو آئے
اس گراں دی بہت پیدائش سر سبز لاں آوے
قدرت قادر مالک والی حنان مقدمہ پایا
چوکھی دیر مقدمہ رہیا اوڑک ہار اٹھائی
کورٹ اندر و نجھ پاس جج دے کیتی حال دوہائی
دے اپیل تاریخ جو لے لئی اس وکیل سیانے
اصلی ایس مقدمے اندر فرہ نہیں گنجائش
جو جو شرط قانونی ہوئی اسنوں نہیں گماندے
جاں تاریخ برابر ہوگئی ہوئی نامنظور ی
خان وڈا جا گھر آ پہنچے بہت حیرانی ہوئی
اتنی تنگی تے حیرانی شرکے جان دکھائی
تاں پھر خان وڈے نے کیہا گھر سر رب نہ آئے
حصے وچہ بھرانواں دتا اوہ ٹپے عیشاں کردے

رب جس نوں وڈیاوے مالک کر نظراں رحمانی
بہتی مدت اس گراں دا غلہ پیا ونڈایا
پہلے ایہہ گل ہیسی خفیہ ظاہر وانہ چلی
پیسہ مِل سی غلہ ناہیں ایہہ ہے شرط قانونی
غلہ نصف دینے کاران صاف جواب سنایا
ہوا ئیاں بجھ انہاں سر سٹیا جو کجھ کرسی اللہ
پیندے خرچے کل تکلیفاں نالے سیہدے روندے
کوئی دوجہ ننگ سر نہ رکھے خان مقدمہ پایا
ویہہ [20] کھوہ ہے تے تو لپاڑ سیر ہے لس بہتیری
اوہ تمام باراتی زمیاں بارش فصل اٹھائے
مار سالے سال بھی پیشی ہوگئی اندر نہ سماوے
بیت سر بھیڑ ولیاں بیڑاں پیسہ بہت اڑایا
گئے لاہور پلیڈر کر کے ترت اپیل لکھائی
گرد عدالت اپنی حالت ساری آکھ سنائی
اے پرناامیدی دا لقطے کرے بیانے
مالک دے رنگ وکھرے صاحب جس دی صفت ستائش
مالک نہیں بے مالک کردے دوئی ہور بناندے
سر پہ سخت ندامت آئی بھج گئی شان غروری
ناں کجھ کھادا نہ کجھ پیتا ناں پیر عرض سنائی
جو لکھیا سو مِل سی سانوں اپنا وقت نبا ہو
اس غم ڈاہڈا لگایا سینے جس لگے اوہ جانے
دولت مٹی عزت سٹی اس غم اندر مردے

نال زنانی جھگڑا ہووے جے عورت جت جاوے
ایہہ چکی ہے سینے میرے ہر دم دیلے دلاوا
تاں پھر عرض دوبارے کیتی اک جا عرضی والی
دے دیو سو روپیہ مینوں میں فوراً ٹر جاواں
خان پچھے اوہ کیہڑی جا ہگہ جتھے عرضی پا سکیں
تاں کیہا اے قبلہ میرے جو کجھ آپ دی مرضی
بہت شتابی خان وڈا اگن میری جھولی پاوے
بنھ روپیہ گھر تھیں ٹریا پہنچ پیا کلیامے
غرض دلوچہ عرضی کرن دی میں لبھی گیا سنگھوری
کر فریاداں عرض سنائی تو ہیں طاقت والا
سو روپیہ کڈھ کے کولوں پیش کیتا نذرانہ
پنج گراں حصے وچہ آئے والد میرے تائیں
بندوبست اس تانی اندر پنجاں تھیں اک ہٹیا
بندوبست قانونی اندر اس پر دہ بہاڑا چڑھیا
تانی بندوبست جے آیا مال دیاں سرداراں
اتنی مدت اس گراں دا نمبلہ ڈنڈو ڈنڈ لبیا
دعوی کر کے پیسے لائے پر کجھ نہیں بنایا
نقلاں گھن اپیل بھی کیتی کوٹوں خارج ہوئی
تاں شہنشاہ قبلہ عالم ایہہ مینوں فرمایا
دوجے دن فرمایا صابر تائیں نبی سر دردے
وچہ کچہری پاک نبی دی حاضر عرضی پائی
نال تصدیق کرایا تیرا مالک خاص بنایا

اِس مردے نوں توت بھلیری زندگی مول نہ بھاوے
میں تے بیچ مول نہ بچیا سینے تپیا آوا
جیکر اک کھوہ عرضی کریئے کدے نہ مڑسی خالی
برکت پیراں جنت بہادر جت مقدمہ آداں
بس پیا ہٹ نہ پیسے پنڑا ناحق کھچو تائیں
وچہ کچہری صابر پیارے پاداں گا میں عرضی
جتناں منگیں اتنا دلیساں جے رب فتح دلاوے
حضرت گئے سنگھوری اگے بیٹھے نال آرامے
نال ادب دے پیر مبارک چمے زورا زوری
نظر کرم دی کر دے مولا سن لوکل حوالا
ایہہ منظور کر دیا مولا مشکل کر دے آساں
عہد سکھاں انگریزاں والے کھا ہدا بن کے سائیں
خان خزانہ خالی کیتا اے پر کجھ نہ کھٹیا
اس دے ہاڑیدی خبر نہ لگی نہ سنیا نہ پڑھیا
دس فرادے منکر کیتے کر کے گوش گذاراں
رعیت دے انکار کرن تھیں تا ونج دعوی کیتا
ایہہ غم ساوں بہت ستاوے دل سولی منہ آیا
بن در تیرے کجھ نہ سمجھے وس نہ چلے کائی
نجری کل جواب سنا ساں جو کجھ نظری آیا
کیتی عرض میں تیری خاطر انور اطہر دے
اج اتیں اس اُلیٰ دی تھیں ونج کے شل کڈھائی
پاک محمد صلی اللہ نے جس دا عالی پایا

نظر ثانی اک واری کر توں مول وکھیاں نہ کرنا ‌ آپے حکم آجاسی تینوں نہ جھکنا نہ ڈرنا
حسب الحکم حضور انور دے ثانی پھیر گذاری ‌ کوٹ اندر جس زچ پگاڑی اسے پھیر سنواری
گھر وچہ حکم لاہوروں آیا اے پڑھ لاوے ‌ خان ہے مالک تسیں مزارع کر کے دسچ سنبھالے
کامل ولی مکمل صابر جس نے منتھن پکڑا یا ‌ دین تے دنیا ظاہر باطن سارا مطلب پایا
ایہہ قصہ مشہور کھاڑ وچہ جو کجھ حال سنایا ‌ مولا بخشا پیر صابر دا انت کسے نہیں پایا

ذکرِ دیگر

معظم شاہ جلہار یوالے پیتا وصل پیالا ‌ رائیکے میرے اس دن ہیسی صابر ٹوپی والا
خفتاں ویلے صابر کیہا جلدی کرو تیاری ‌ فوراً مینوں گھر پہنچاؤ بنی مصیبت بھاری
اس شہر دی ساری خلقت کول صابر رے روٹی ‌ یک رہی روٹی کھاوے ڈیرا کے گستاخی ہوئی
بس دوبارہ نہ پرتاؤ جو کوئی طالب میرا ‌ ہیں کجھ آکھ نہ سکاں بھائی بنیا وقت اوکھیرا
جھکھڑ دا تے بدل اس دن دوجی رات اندھیرا ‌ روٹی ڈیرے مول نہ کھاندی دلوچہ فکر گھنیرا
رات دہمی تے کھینگر آئے اٹھے کرن اتارا ‌ سارا ڈیرہ بول کھلوتا بھکھا مرے وچارا
اک بھکھے اک منزل وڈی نیجا پوہ مہینہ ‌ چوتھے رات نے پنجواں بارش چھپوں نکر کمیناں
تاں پھر صابر کھینگر اندر رو رو حال سنایا ‌ جگری پیار ادلدا محرم دنیا چھوڑ سدھایا
جیکر تھوڑی دیر اگیرے خبر مینوں لگ جاندی ‌ تاں تے بیمار جگر میرے پہ ہرگز موت نہ آندی
کیتی سٹ فقیر جابر نے ایسی سٹ چلائی ‌ چھ گھنٹے وچہ واصل ہوگئے ایسی تیغ چلائی
اے پر جس نے چوٹ چلائی پہنچ بخارے سیپیا ‌ بکڑن مار نہ ہویا اگے ایسے جا ہنگال رکھیا
تاں فرمایا قبلہ عالم کھول دیہو منہ میری ‌ نہیں بچیاں نہیں بچپاں کسے کیتی ہمت بتیری
اک گھنٹہ تک مالش کیتی منہ مبارک کھلی ‌ بوکی پوٹے چپ کھاوے تے ہوگئے ٹوٹے نرولی
ہوگیا جدجا گہ دگرائیں صابر راتیں آئے ‌ رات درات اندھیری بارش اندر ہی اٹھ دھائے
غلام علی کشمیری آیا اس نے خبر سنائی ‌ لوٹی لوٹی کردا آیا ٹٹی گئی خدائی

معظم شاہ جلہاری دے ایہیں پیسالا پیتا
پچھلی نخفتاں اندر وڑکے کرن لگے فریاداں
پٹ کواڑ فقیراں اندر وڑکے ڈیکھن سارے
جس نے دست اندازی کیتی اسنوں اللہ مارے
کہ دیدار مشرف ہودی واہ واہ شیر الٰہی
جو سوالی در تے آیا مول نہ مڑیا خالی
کئی ہزاراں قاتل چھٹے شاہ نے پئے چھڑائے
اج ایہہ ہوسی پرسوں ایہہ کجھ ہوسی روز فلانے
کھانا لانسڑاں کجھ نہ کاری توں مل پین شراباں
جیکہ کھاناں کھادن حضرت بلیاں نال کھاون
ظاہر صورت جھل دللی باطن بہت سیانے
وچہ جلال دے آکہہ کہندے کہ لوکو اسیں رہندے
جس رسول کریمؐ نہیں ڈیکھے ڈیکھو صابر تائیں
جس نے شاہ علی نہیں ڈٹھے جوہن مظہر عجائب
تکو آکے تخت دے اتے بیٹھا عدل کمانواں
بیٹھے ہاں اسیں اکسے جائی وتھ نہیں اک ذرّہ
شاہ صاحب دی دہشت ڈاہڈی تکن وچہ نہ آوے
شیر خدا دا تخت ہنڈاوے خلقت فیض پہنچاوے
دتّا نام فقیر سی نانگا حسنا دم صابر سندا
جس دن حضرت دنیا اتوں رخصت ہون کنارے
وقت نماشیں پین لگا وچہ دربار کھلو گے
پیے رووے داڑھی پٹے گرپا اک منارہ
لوگ اکٹھے ہوکے پچھن اگوں کجھ نہ دسّے

چنگیاں بھلیاں اندر وڑکے قفل کنڈ نیوں کیتا
مار گئے مار گئے کوک ستاون کوں پہنچے امداداں
ہودہ کلام پکاہدن ناہیں مر گیپ اس مارے
شہنشاہ سی فیض دہندہ پادن فیض وچارے
۱۳
تیر ہویں سن ہجری اندر سوہنے دھوم مچائی
اوتر لکھاں ستر کیتے واہ واہ شان کمالی
ایسا سی محبوب الٰہی اگے خبر سنائے
مژگاں چشماں تیر کمانے مارن تیر نشانے
یا پھر پاکٹوری اندر لا لا کھان کباباں
گھتن ہتھ نے انگلیاں چٹن بلیاں کھامکادن
کہ پردہ گھر یار دے اڑے کرن گلے ملوانے
جس خدا نہ ڈٹھا دیکھو حافظ صاحب نوں کہندے
ہے کلیام تشریف دے اندر عرب عجم دا سائیں
باب علم دے یار نبیؐ دے واقف ظاہر غائب
انہیں لوگ پریرے ٹورن ظاہر آکھو سناواں
اکا سر اسرار اساڈا جانوں دلوں مقررہ
جونکے ڈر لگے ڈاہڈا اکل جبّہ کتب جاوے
اپنے وچہ زمانے سوہنا بالا دست کہاوے
درجے تے منظوری والا خاص حضوری بندا
سائیں دتّے نے خبر سنائی مسجد دو منارے
ایسے رات ادھی نوں سیّد ٹر گیا رخصت ہوکے
دوجے نوں رب رکھے سلامت کھلا ہویا پیارہ
رووے اکھیوں نیر پلٹے مینہ جیوں ساون وسّے

حجرہ صابر پیر نو تیکا اسنوں دتا ہو یا
بڑی محبت نال خداندے اس ایہہ رول بنایا
بھکھیاں گدھیاں تک نہ سکن ہول نہ ملدا چارہ
باہر نکل گدھیاں جا کر کنکاں دیوچ پیٹاں
بکرن سارا اس چندرے شخصے جلیاں جھٹ کٹ چھڈیاں
ہو لاچارا وہ دردی گدھیاں پرت مکان تے آئیاں
خون چلن تھیں جیہڑا آدے جیہڑا تول تکے
وچہ مونہہ دے جیب لشانہ بالکل نظر نہ آوے
یا خواجہ ایہہ میری عرضی سن کر کرو عدالت
بولے قبلہ عالم اس نوں کر نقصان پرائے
سائیں دتے نے عرض گذاری جے توں عدل نہ کریسیں
دیہہ تنبیہہ یا دیہہ اجازت اگوں جو کجھ ہوسی
تاں مولا فرماون لگے جو کجھ تیری مرضی
وچہ دروازے صابر دیجی تاں اس حکم سنایا
جیہاں جس نے کٹیاں ہیسن رہندا وچہ کلیاں ماں
استھیں تے پچھے گوجر خانے بیگ دتا شاہ عالی
گوجر خان جمیعت رہیا لوک بہتیرا آوے
اوڑک اُسے شہر دے اندر اس وفات سی پائی
شاہ صاحب دے روز وصل دے اسے آکھ سنایا
ایہہ مناریاں مسجد والیاں پر دیکو تمثیلاں
فجری اٹھ کے سُنیا لوکاں معظم شاہ سدھائے
تاں لوکاں ایہہ مزار بچھاتی صابر صاحب جیاتی
اک دن صابر پیر صاحب نے کٹیا لحم پٹے تھیں

گدھیاں دو دسن رکھیاں ہویاں خدمت کر کر مویا
اک دن بادشاہ ہتی دتے رب رحمت وچہ آیا
یو کھڑیاں کڈھ باہر کھدیڑن کدھر کرن گذارہ
دیکھ لیاں سن خصم کنک دے جھٹ اُسنے بنھ لیاں
لنگے جیلیاں کھیتر وچوں دھر باہر کڈھیاں
خونی نہراں منہ تھیں جاری دیکھی حالت سایاں
سائیں دتہ جلد منہ کھلاوے تاں وچ مرض پرکھے
سائیں صاحب تاں پاس صابر دے جا کر عرض سناوے
اس دا بوٹا وڈھ چھڈ جس نے کیتی ایڈ خجالت
میرے کولوں ایہہ عدالت مول نہ کیتی جائے
تاں ہیں اسنوں ضرب چلاساں توں الٹا مرجیسیں
ہیں جو داغ لگاساں اسنوں کوئی نہ اسنوں دھوسی
کرلے آپ عدالت اپنی واپس لے لے عرضی
کٹن والیا بوٹا تیرا مڈھوں کٹ اوڈایا
مک چک گیا درود اُسیدا ایہہ ہے خبر تماماں
دتا شرف مشرف تائیں کر وطناں دا والی
اس فقیر حقیقی کولوں خلقت فیض اٹھاوے
گوجر خانوں طرف دکھن دے لوکاں قبر بنائی
اک منارہ گرہ یا مسجد دو جا دون سوایا
کوئی نہ سجھے ایہہ سجھارت کر کر رہے دلیلاں
چھوڑ اس دنیا فانی تائیں ٹر گئے ملک بقائے
معظم شاہ جلہاری والا گیا ہجر چڑھاتی
ہو لاچار بیمار ہو بیٹھے دردی پٹ پٹے تھیں

شاہ صاحب ایہہ قصہ سن کے چھپن صابر نوں آئے
ذبح کرا کے دیہن فقیراں جلدی ایہہ پکاؤ
ہانڈی پا کے ترت پکایا پا برتن لے آیا
عادت ہے سی شاہ صاحب دی جس پاسے اٹھ جاندے
موہنڈی والی چوڑ پٹی پر صابر پاس آ بیٹھے
شاہ صاحب نے نال صابر دے آن لڑائی جوڑی
جیوں جیوں آکھاں بس کر بس کر تیویں تیویں ہوئیں اگیرے
جسم اپنے پر چھری چلاویں ہر دم سیل نہاراں
صابر دا سر دکھ پیے پر ماس ہڈی تھیں لاہن
موہنڈی والی چوڑ پٹی پر باقی لم سلمی
خرقہ ذراں سی پنج چھ ٹس تک ایہہ شاہ زور اٹھاوے
رکھن جوڑ ایک موہنڈے اپے رہندی پٹے دھر کن
لے کے خرقہ گذر نا جھولی کرے شروع صفائی
سائیں صاحب جے اڑ کے ٹھٹھے دل خفگی وچ آیا
جدھر جانویں جھل ہی نا لے رہا نہ وچ سٹ چھوڑیں
تہقہہ کر کے ہسے اگوں بول جواب سنایا
ایہہ الفاظ بے ادبی والے میرے کول نہ کہنال
تاں سائیں تا لو شاہ صاحب نوں باہاں کر اٹھاوے
خفگی موں نہ کیتی شاہ نے ترت سائیں سنگ آ گئے
بیٹھ گئے نے کھیڈن لگے کوڈیاں پٹے سن
کوڈیاں والا ہتھ جے چھنڈیا پانی پیے بھوہارے
سائیں صاحب نے ہتھ مبارک شاہ دا پکڑ ٹھہرایا
پھر سائیں نے عرض گذاری سچی گل نہ باہو

ککڑ بھی اک نال لے آندا آکر ذبح کرائے
جاں پکے تاں پا برتن وچ میرے پاس لے آؤ
اوہ برتن جو گوشت والا شاہ دے پاس ٹکایا
چوڑ تکڑ کے موہنڈے رکھن اور پچھے لڑ کا مندرے
کٹ گیا باہی دی خاطر صابر پٹری پر لیٹے
جو کوئی رگ ٹھسے پر آہی نال چھری کٹ چھوڑی
دولت والا مول نہ وچ لوڑے ہو ہو اگھیرے
مرنے پر چت چایا دیکھا مریں خالی ٹرلیاں
اپنے ہتھ مبارک سندھ نہ صابر دے پا دن
سائیں قالو نوں اڈا لگا ڈگ پیے ہتھیں ہیں
لداں ڈھینگر نالی جھٹمن جان دھرو گان پادے
فصلاں بوٹیاں والے لوکی داہڑا بوٹی کو کن
فصل دانے جٹ جکیا بوٹا رہے نہ کائی
سائیں صاحب نے غصہ ہو کے شاہ نوں سخن سنایا
ٹھڈا لگا منہ سر بھنیا کے کجھ کیتا لوڑیں
جھلاں کھوہ تے ایہہ فقیراں سجھ ہڈیپا آیا
اج توڑی تدھ مت نہ آئی پاس فقیراں بہناں
آو حضرت چوبٹ کھیڈاں اوہ گل معاف کراوے
صابر کولوں ہو پرے چوبٹ جا بچھائے
دس [١٠] آون تے ویہہ [٢٠] گھر ٹرے کوئی حساب نہ رکھن
سائیں صاحب دے موہنہیں اتے وانگ تریلا سارے
موہنڈے توڑی بازو سج گئے کہن پسینہ آیا
کھیڈ نہ کھیڈاں ہتھ نہ چھوڑا بھانویں زور لگا سو

شاہ فرمایا رڑھدا ہندا جہلم روہڑ یا جاندا
غوطے کھا کے ڈوہنگے ڈبیاں تاں باہاں ہنجگئی ساری
وڈیاں توتاں والا سید ہیسی قطب زمانی
شاہ صاحب دے دل وچ آئی میں مکان بناواں
سد کے مالک زمیاں والے شاہ نے حکم سنایا
عرض کیتی زمینداراں رل کے کتنے مرلے منگو
عرض کرن اوہ زمیاں والے اتنا قدر نہیں اساڈا
جزیہ کر کے شاہ فرمایا تسیں دے سو ویں لیساں
صاف جواب سنایا انہاں زور کریں تے کھسیں
سوچ لیا پھر شاہ صاحب نے ایہہ انکاری ہوئے
اے حضوری وچ گھلیا سے صابر نوں سد آنڑیں
گیا حضوری عرض سنائی صابر دے دربارے
ہو اسوار گئے جلہاری آ گئے لوگ تمامی
تختوں اتر زمین دے اُپر شاہ پٹے ہتھ گھمادن
لائق تخت بیٹھن دے توہیں میں زمین پر بہساں
شاہ فرمایا گوڈریاں نوں ٹھپ اکٹھا رکھو
حسب الحکم فقیراں یارو گوڈریاں ٹھپ رکھیاں
پیر صاحب نوں گوڈریاں پر چا کے جا بٹھادن
بدھے ہتھ تے عرض گذاری کرو عدالت میری
کل گرائیں حاضر بیٹھے صابر نے فرمایا
ایہہ دھرتی پیدا کیتی وارث کون بنایا
جس دے حق نوں لولاک لما دا شان اللہ فرمایا
جائی والا مالک اٹھیا ہتھ بنھ عرض گذاری

سو روپیہ من نذرانہ مینوں پیا مناندا
باہوں پکڑ لگایا بندے اوہ دریا تہاری
قطباں وچ سردار سدادے واہ محبوب ربانی
دیہہ زمین ایہہ زمیاں والے خصماں نوں سد داواں
دیہو زمین مکان بناواں لوڑ وہلا کیا
شاہ فرمایا دو کنالیں دے دیہو مول نہ سنگھو
پنج مرلے تک دے مکاں گے جے دل لگے تساڈا
ایسے جگہ مکان بناساں ایسے جگہ رہساں
ہو فقیر کریں حق تلفی پیا کرامت دسیں
کر فرمان حضوری لوڑے ہتھ بدھے نے روئے
مینوں جا قبر دی ناہیں تو پیا موجاں مانڑیں
شاہ فرمایا سد شہنشاہ بگڑے کاج سنوارے
شاہ صاحب بھی اٹھ گھلو تے دہن صابر کلیامی
تخت اُپر چڑھ کرو عدالت حالت ایہہ سناون
جہاں نال تساڈا جھگڑا انہاں نوں سد کہساں
اوپر بٹھا دیہو یا میرے نوں پھیر عدالت ٹکو
تخت کولوں کر اچی جاگہ بیٹھ صابر دس اکھیاں
شاہ صاحب پھیر عرض اپنی نوں صابر پاس سناون
حق میرا تاں دیندے مینوں جو کجھ مرضی تیری
دے دیہو حق بے شک سید دا صابر ایہہ فرمایا
رب بنائی وارث اس دا پاک محمد آیا
جواب سوال دا آپے مجلس دے وچ سنایا
دو کنالیں خاص ملیا اوہ حاصل زمین ہے ساری

پھر صابر فرمایا اگوں تسیں دسیو میں لیساں

اِک دوجی میں کر کے اٹھ ساں یا امنہ ہوسی

جاں ایہہ حاکم حکم سُنایا دھرتی کنب کھلوتی

اصلی ملک زمین می جیہدے اس نے عرض گذاری

بخشش منگاں بخش خطایاں فضل تیرا درکاری

جتنی میری ہے ملکیت جیکر دیے دیہو ساری

صابر نام اللہ دا منگے دل نئیں جوش ہٹایا

تاں فرمایا قبلہ عالم تدھ کیتی بھلیائی

آکھ دُعا کڈھا یا ایرا تے ترکھان لگائے

شاہ صاحب پھر عرض گذاری مجھے میرا کیہڑا

شاہ ولایت نوں جے دیویں انہوں بیعت کرتوں

جے کر چشتی بیعت نہ کرسیں میں گدی نہ دیساں

شاہ ولایت پیر صابر نے کیتا بیعت اٹھائیں

پھر فرمایا شاہ ولی اللہ کرو سجدہ سارے

سجے ہتھ کن سی پھڑیا کھبے کھبا پھڑیا

معہ فقیراں سجدہ کیتا صابر دے ہاں اگے

سید اصل حسینی ہو کے ایہہ کے بے پرواہیاں

شاہ فرمایا میں نہیں کیتا اکل انہاں دسالاں

ایہہ صابر جس رب وڈیایا ایسے اگے سلامی

منگ دعائیں وداع ہوئے من آنجہ اک بکرا

خالہ جی دا گھار نہ سمجھو کیوں خالی اٹھ دلیساں

یا پھر بیڑا اچھا کرساں تک ترک خلقت روسی

کتنی خلقت پیریں لگی کیا چھوٹی کیا موٹی

نام اللہ دے رکھو صابر نوں عاشق رب باری

سد ترکھاں رکھاؤ وڈا بچے وستی ساری

اُف نہ کرساں تیرے اگے جو مرضی ہیں داری

اوہ دریا جو روہڑن لگا رحمت نیر وہایا

اللہ اس جلہاری مالی رکھے خلق و سائی

پھیر دچار چوگردے کندھاں چشتی شاہ فرمائے

صابر نے فرمایا اگوں شاہ ولایت جہیڑا

آکھن صابر پیر دلی نوں تاں سر پگڑی دھر توں

بیعت کر کے پگ بنھاؤ تاں میں راضی ہوساں

پگ بنھائی گدی بابت کیتا مالک سائیں

ایہہ پر کون پچھے کر سو پکڑن کن وچارے

پھڑ بیٹھے کن آپ وی اٹھے دینہ سجدے جھڑیا

صابر توبہ توبہ کر کے ایہہ فرماون لگے

سجدہ اپنے مالک اگے بہت آیا نہ آیاں

بیٹھے آکھے سدھے پکڑن تاں میں آپ سنبھالاں

ہندو مسلم کل خدائی کیا خاصہ کیا عامی

حافظ نور نوں دے دیہو نالے روشن دیہو گھر دا

رخصت ہو کے خواجہ صاحب آ پہنچے دربارے

مولا بخشا نور نبی دا چمکے ماد او لارے

دیگر

میاں جوہد اک بھائی سن ہیر سائیں وچہ ڈھلیالاں
تنتی پڑی کمائی سی اُنہاں ہیسی مرد حضوری
میاں لہمد نے ماہی اگے اک دن گل الائی
رد ڑا سخت تے جیٹھ مہینہ کوٹھے منجیاں ڈاہیاں
سحر ہوئی تے آئی اندھیری کٹکے فلک اُڈاری
دو لڑکے نابالغ میرے کوٹھے اُپر ستے
دوہاں ایہہ دسیاں آون ونج کے ہتھ اُتاراں
پڑھ اشراق میں گھر جا وڑیا پچھیا عورت تائیں
نی بی بولی اوہ کوٹھے تے ستا نہیں جگایا
جاں میں چڑھیا کوٹھے اُتے لڑکا پیا براوے
دے کلاوے تلے لاہیا منجی اوپر پایا
ست گھنٹے میں انتھوں ٹریا گیارہ گیا دربارے
میں ونج پڑی پواندی بیٹھا پیر مبارک چُمے
تاں حضور نے کیہا مینوں فرصت مینوں ناہیں
حسب الحکم میں جا جلہاری سید اگے ردیا
شاہ صاحب نے عرض تقیں اگے مینوں سی فرمایا
میں حجام کھلینڈراں کھانوان بینڈے کرکر ڈوڑاں
کر کر گلے اُتے ادلا ہمے تخت اتوں لہہ آئے
نال صلاح مراتو نیں پچھے نالے روح پرتیں
جے کر چھپیں چھوڑ نہ جاساں لوڑاگے دھر لاساں
تیرے بیرے ہڈیاں کٹ کے آتش وچہ جلاساں

راتیں جاگن آہے بیرے تھا گھن فقراں والیاں چالاں
جو سوالی در پر جاوے حاجت ہوندی پوری
سونا گھن پچھے میں جاندا ہیساں مسجد بھائی
تھوڑی دیر مسیتی بہندا داگاں عشق اٹھایاں
شجر تو وڑے دیدے لورے جیلی دا تھاری
میں ٹر آیا مسجد اندر اوہ رہے کوٹھے اُتے
اُٹھنا حکم نہیں پر مینوں فجری لسیاں ساراں
ہک انز کر کھیڈرے ڈیٹھا دوجا ہے کتھائیں
چڑھ کے آپ جگاؤ اسنوں دُھپاں نوں راپایا
جھگ منہ دے گئے مُٹھیں ولے اکھ بھی نہ جھمکا دے
مائی اس دی رو دن لگی میں صابر دل دھایا
اگے صابر بیر پڑی پر لیٹے جنڈری سارے
کل حقیقت پچھلی کیتی ویکھدیاں غم گئے
لوہے معظم شاہ دے جاکر اس نوں عرض سنائیں
جو کچھ گذری پچھلی حالت ساری کیتی گویا
آپ پڑی پر چڑھ کے ستاہیں طرف دوڑایا
اوہ کوہ قاف اندر دتہ وڑیا میں اسنوں کنج موڑاں
اک حتھر اٹھایا ہتھ وچہ منہ تقیں ایہہ فرمائے
ہے کوہ قاف چھپے پر بینڈا کس طریقے چھپیں
جد تمام تیرے نوں ماراں زندہ چھوڑ نہ جاساں
ایسی کرساں کسنے کیتی کل کوہ قاف ستاساں

گھر گھر پٹناں پا کے دلیاں اپنی چیز بھی مڑ ماں — چنگے مندے بھلے بُرے بدے سر چڑھ ساں نہ اڑساں

اتنی کر کے پھر مڑ بیٹھے تخت مبارک اُدتے — وچ اوہدے مڑ وچ پچھے سنہرے کم نگھتے

شاہ صاحب نوں مل کے ٹریا کر کے ادب تعظیماں — دل نوں ٹھیک تسلی دِتی کہہ کے کرم کریماں

پھر حضور صابر دے آ کر جو کچھ شاہ فرمایا — سارا ذکر کوہ قافاں دا لا بنھ کے ہتھ سنایا

صابر پیر شہنشاہ نوں مژدہ ایہہ سنایا — پتر تیرے نوں شاہ صاحب نے زور کر کے چھوڑایا

واپس مڑ دے وچ مل بچھڑے نوں کھیڈدے موجاں مانے — وڈیاں زوراں والا سیّد رکھے تاج شہانے

مہمد آکھے گھر میں پہتا لڑکا اگوں ملیا — چک لیا تے چھاتی لایا رد یا ملیا گلیا

موڑ دتا میں صابر سوہتے تلے شاہ جلہاری والے — لنگھیا دیو اندھیری اندر کھڑیا روح منہ کالے

جھٹ پٹ پہنچ گیا کلیار دے رب سبب بنایا — وچہ اندھیری لال گنوایا جوڑ دے موڑ ملایا

دل اندر میں گویا ٹیتی جیوں نبیؐ فرمایا — حق علی کرم دے اندر یار و ظاہر رب دکھایا

لحمک لحمی جسمک جسمی دیک دی بولے — اودھا بھیت ڈٹھا میں اتھے عقل وزن کر تولے

اوکھا بھیت چھپا انہد اتھے میں کے سمجھ پچھاناں — اک عاشق محبوب میں دوجے رکھن شان شہانہ

اک آدم دے کاہنے اپر چڑھ کے کرن سواری — دوجے مانن تخت رنگیلا بیٹھے وچہ جلہاری

اتھے راز اوکھیرا دستے موڑ نہ ہو اگیرے — لاکھاں غرق ہوئے اس اندر وچہ دریا ڈونگھیرے

شاہ کلیامی شاہ جلہاری راز اکو اک حبّہ — مولا بخشا مہمد بچیا ترت مٹایا غصّہ

رجوع بہ قصّہ

کھا گھنگر بھتیں رودی ڈیرا فوراً اٹھ سدھایا — آ پہنچے جلہاری اندر دید شہید دا پایا

جاں صابر نے درشن پائے ترت بے ہوشی آئی — ہائے اف نہ کر کے بولے خفیہ جان جلائی

صابر پیر بے ہوشی اندر والی کرن تیاری — غسل کرایا کفن پہنایا رودے خلقت ساری

پلنگ مبارک چا کے کھڑیا پڑھیا جنازہ — مذہب شیعہ وچہ پنج تکبیراں پڑھیاں آکھ آوازہ

صابر پیر نے رہے رقص وچہ چہ کی ہوش سنبھالی — کیا دیکھن جے خلقت ساری ٹر گئی کل حویلی خالی

تاں صابر فرمایا یارو پلنگ مبارک کتھے
جو جنازہ شیعاں پڑھیا اوہ تے مول نہ ہویا
صابر سُنّیاں نوں فرمایا شاہ نوں پھیر نہلاؤ
حکم مطابق کر بسم اللہ سُنّیاں پھیر نہلائے
مشک معطر عطر پھلیلاں سٹن پئے چھکارے
خاص جنازے والی جاگھہ کیتا پلنگ اوتارا
پڑھ جنازہ منجی موڑی وِچ مکاں پہنچائی
بے جل مچھی وانگوں تڑفن ستی یار پیوشاکی
صابر نوں اجے حالت ہیسی اوہ صندوق اٹھاون
دو دو ہتھ انگل کندھ قبر دی اندر نظری آوے
صندوق مبارک کرن پچھیرے پھیر کٹن نوں لگے
چک صندوق نوں دوجی واری پھیر قبر پر کھڑیا
پھیر صندوق مبارک تِکھے کیتی دوجی واری
کر کے زور کھٹائی کیتی چھ چھ انگل دندا
پھیر صندوق لے آئے جا کر قبراں اپڑ ٹکائی
پھیر ہٹا کے تیجی واری کیتے زور دہگانے
رکھ صندوق نوں منہ قبر پر ہتھاں نال دباون
اک دوجے دل ویکھن لگے ایہہ کوئی راز ادھیرا
کوئی متفکر ہٹ کھلوتے کوئی فریاداں کردے
جاں صابر نے سرت سنبھالی دکھاں حال سنایا
یار میرے نوں بن ملنے تھیں ٹور دکر کہ زورا

پڑھن جنازہ لے گئے شاہ نوں مڑ کے آسن اتھے
پھیر نہلاون کفن پہناون سُنّی آن کے گویا
نال ادب دے یار میرے نوں سوہنا کفن پہناؤ
نال اتفاق اکٹھے ہو کے دوجا کفن پہنائے
صابر پیر بھی پاسے پاسے پلنگے نال پیارے
پڑھیا نال جنازہ صابر کر کے صبر سہارا
منجیوں لاہ صندوقے پائے عشق صابر نوں آئی
تن مبارک والے کپڑے کیتے ٹاکی ٹاکی
دندے قبر مبارک کھڑے لاہوق ہیٹھ دباون
سوٹی سی تیر صندوق ڈیڑی اُتھے نہ مٹاوے
چپہ چپہ دندے کپے صاف کیتی جیوں اگے
اگے نالوں بہت زیادہ دندا قبر دا اڑیا
کٹن لگے ٹکڑے ٹکڑے کر کے زور زوراری
مٹی پٹ کے باہر دگائی قبر مبارک سندا
اوہا لیکھا پہلے والا نہ صندوق سمائی
گھٹ گھٹ مٹی ڈھیر لگائے باہر حد بیانے
پھیر بھی اوہا اگلی حالت تاں غمناک ہو جاون
ہوش آدے تے ڈِٹن صابر نوں ہو گئے کم بھیڑا
کڑی پٹن کوئی رووں کھلوتے غش کھا کھا کوئی مردے
یار یاراں نوں مل کے ٹُردے شہنشاہ فرمایا
ایہہ وچھوڑ کانی مارے سخت لگا دل جھورا

پکڑ وجا مندوقا تائیں اندر قبر ٹکاؤ ہن سید سلطان ولی نوں نال ادب دفناؤ
کر بسم اللہ پکڑا اٹھائی اوہ صندوق شاہ عالی گٹھ گٹھ وتھ قبر دیاں کندہاں چارے طرفاں خالی
کیتی سخت حیرانی لوکاں کر فریاداں رودن پیر صابر دیاں سوہنیاں اکھیاں موتی ہار پرودن
واہ نصیبا اس مٹی دا جیہڑی اس قبر دی روز ازل تھیں نور ہے نازل برسے رحم ابر دی
کر کے دفن دعائیں منگیاں خلقت رخصت ہوئی نام اللہ دا باقی رہسی ہور نہ رہسی کوئی
پاک حقیقی صادق عاشق نہیں مردے نہیں مردے مولا بخشا پاس مولا دے جیہڑے سر نوں وہردے

ذکر دیگر

عرس مبارک گنج شکر دے گئے خواجہ کلیامی ہو اسوار شہنشاہ ٹریا ڈیرا نال تمامی
گنج شکر دے در تے پہنچے کھلیا باب بہشتی عاصی پان خلاصی لکھاں پور لنگھا دے چشتی
کھل گیا در جنت والا صابر پیر بھی گذرے گذر بہشتی واپس آئے اپنے والے حجرے
آ خلق اللہ گذرن لگی صابر بھی پئے تکن اپنے آپ شہنشاہ عالم قدرت ویکھ کے ہسن
ہسن والا راز فقیراں چھپیا کے پرتایا لے پر صابر سوہنے چشتی اگوں ایہہ فرمایا
بیٹھیاں ہویاں اینویں کیوں ہاسہ تینوں آیا پھیر فقیراں عرض گذاری لوڑ نہ راز چھپایا
یا حضور مزید قصے نہیں واقف کر دو سانو گنج شکر ول منہ نساڈا دسو مول نہ ٹالو
تاں حضور انور نے کیہا گنج شکر ہے عالی وڈیاں روراں والا سوہنا باغ فقر دا والی
خواجہ خضر نوں ویکھے دھکے تھلیوں ہیٹھ اتارے حد میری تھیں باہر نکل جا ایسے طعنے مارے
پچھیا فقراں حضرت کولوں کیوں ایہہ دھکے مارن ایہہ دروازہ رحمت والا سب نوں پئے گذارن
تاں فرمایا قبلہ عالم وچ دریا دے بیڑہ آ گیا واتہاری اگے لگا ڈبن ڈونگھیرا
اک مرید سی گنج شکر دا اس بیڑے وچ چڑھیا مدد منگی اس پیر اپنے تھیں جاں اوہ بیڑا اڑیا
تاں پھر گنج شکر نے یارو خواجہ خضر دے تائیں کیہا کہ امداد توں اسدی بیڑا بنے لائیں
خضر جواب کیتا سی اگوں جو کجھ حکم خدائی نہیں مجال میں گردن موڑاں جو کجھ توڑوں آئی
جیکر حکم کرے اوہ مولا جس دا ایں ملازم اک پل دیر نہ لاواں بھائی کرناایں پر لازم

تیری خواہش نوں پورا کر کے سر جھڑکاں رکھاں
مالک بے پرواہ کہاوے مارے اگے مکھاں

بن حکموں مجال کسیدی ذرّہ سخن الاوے
اوہ ڈوبے توں تاں فریدا خواجہ خضر سناوے

لاتحرک وچہ قدس حدیثاں اللہ نے فرمایا
توں اس بیڑے تائیں بھائی لوڑیں تے لایا

تاں پھر دیکے کتف مبارک بیڑا اپنے لایا
زخم موہنڈھے دے اُپر ہویا لگا درد سوایا

گنج شکر شاہ فرد عالم نے کر کے زور اکلا
اک مرید دے بدلے ہویا سب دا کم سوّلا

جس پر راضی گنج شکر ہے اس پر راضی اللہ
قلم مبارک گنج شکر سی تنگ کرے جو جھلّا

اس خفگی تھیں گنجشکر نے خضر نوں مار ہٹایا
خواجہ خضر رسولؐ اللہ دے اگے حال سنایا

یا حضرت اج گنج شکر نے روبرو تساڈے
دیکے مار ہٹایا مینوں آپ دے کے ارادے

پاک محمد صلّی اللہ نے ایہہ فرمان سنایا
اے فرید خضر دے تائیں کیوں تدھ مار ہٹایا

گنج شکر نے عرض گذاری حالت بیڑے والی
میرا اس سوال نہیں منیا ایہہ بھی مڑسی خالی

تاں فرمان نبیؐ نے کیتا خواجہ خضر دے تائیں
گذرن دیوے یا نہ دیوے میں کجھ آکھاں ناہیں

لاجواب خضر ہویا ٹریا ایسا شان کمالی
بہت پیارا پاک نبیؐ نوں مڑ نہ گل پرتالی

ناامید خضر مڑ ٹریا عرضی خارج ہوئی
جل تھل اندر گنج شکر ہے ثانی اس نہ کوئی

پاک پتن وچہ ہندیں وچہ پورب پچھم سارا
اُمّت نبیؐ دا حامی ہویا تاں ایہہ لگے پیارا

ہر ہر سال گناہی بندے لکھاں نوں بخشاوے
مولا بخشا تسان فریدی وچہ حساب نہ آوے

ذکرِ دیگر

ہاڑ مہینے میلہ لگا گرمی سخت ستاوے
بہت ہجوم خلق دا ہویا پانی ہتھ نہ آوے

میں عاصی بھی میلے اُتے پہنچیا کر کے شکرانہ
خلقت وچہ حساب نہ آوے آ گیا کُل زمانہ

کھوہ نکھیٹے ملے نہ پانی تاں دلِ گیر وچ آیا
ایسا پیر کمال ولی ہے عالی اسدا پایا

روئے زمین دی خلقت سندے در تے ڈٹی ہوئی
بن پانی دے سڑ سڑ لسدے ٹھہر نہ سکے کوئی

پانی والی جائی رہندے لوگ اس وچہ ہوندے
ایہہ تکلیف جو پانی والی اس تھلیں تہ رنج ہوندے

ایہہ دلیل آئی دل میرے تاں صابر فرمایا
چڑھی ممولا سی اک پیادے اس نے گھار بنایا

ڈنڈے خاص سمندر والے ٹاہلی والا جڑ جالا
گھونسلے دی ترکیب بتاواں ایسی وجہ بناوے
اسں دے اندر کرے بسیرا مشکل کر کے گذارو
اترے ٹھاٹھ سمندر والی تاں اس وچ آوے
اک درویش ڈنڈے پر پھردا کول ٹاہلی دے آیا
توں سن چڑی ممولیا بھائی کی دل تیرے آیا
خشکی جنگل ہور بتیرا ہور گھار بنا دیں
عمر کیتی دکھیاری ساری کیا تدھ ہو گئی جھولی
بولیا اگوں چڑی ممولا سن درویش الٰہی
لکھت مقرر روز ازل تھیں سر میرے پر جانی
تاں پھر گھونسلا ہور بناواں ہو جا گراں بسیرا
لکھت میرے نوں پرت بھائی جے طاقت ناہیں تینوں
اس فقیر اگوں فرمایا ازلی لکھت نہ پرتے
جاں صابر ایہہ قصہ یاد یا تشریح سمجھایا
اس خیال دے بدلے یاد صابر نے فرمایا

گھونسلا اس بنایا اتھے کر کے خوب سنبھالا
منہ تنگ تے اگوں کھلا کر مضبوط دکھاوے
ڈوبے ٹھاٹھ پابندی اسنوں غوطہ کھائے بیچارہ
پھر پانی جاں کر دے ادلا بیٹھا غوطے کھاوے
اکھیں دیکھ تماشا اس نے ایہہ فرمان سنایا
اس دریا طوفان دے ڈنڈے کیوں تدھ گھار بنایا
اس طوفان اندھیری کولوں انیوں جان بچاویں
ایسی سخت مصیبت جالیں دسدی ایہہ فضولی
سختی سر پر سدھیری سہندا ناہیں کسے نے جائی
جبکہ قوت ہے تسانوں موڑ دو قلم ربانی
سکھ آرام پاواں دن راتیں آکھاں شکر ودھیرا
دیکھ پیا پھر کم ربانے دیویں دوس کی مینوں
غم خوشیاں یا سکھ مصیبت ہر دے سر پر ورتے
دل وچہ جو خیال کیتا سی اوہ سمجھ وچہ آیا
صاف جواب سی مولا بخشا دل تیرے جو آیا

ذکرِ دیگر

وچہ دربار معلیٰ صابر عالی حاضر ہو یا
شہنشاہ نے پچھیا تسیں کیوں رو ویں کر زاری
اس نے عرض کیتی یا قبلہ حال ہیں آکھ سناواں
صابر پیر شہنشاہ بولے اس وقت جو باسیں
مرد فلانے والی عورت کر کے عرض سناوے
ذرہ دیر نہ کیتی صابر فوراً ہتھ اٹھائے

مجلس عام خلق سی بیٹھی اک سنگی آ زد یا
ظاہر غرض چڑادی کر دے کیا مصیبت بھاری
جو کجھ مطلب میرا حضرت اسیو لیے یاداں ہے
کجھ اٹکا نہ لگسی مولے جو منگ سیں سو پاسیں
جے مقبول عرض ہے میری اوہ عورت ہتھ لاوے
منگ دعا شہنشاہ عالی مکھ تھیں ایہہ فرمائے

خاص جناب الٰہیوں تینوں عزت اَج دوائی
نیم مُلّاں میں کولوں بیٹھا دل وچہ غیرت آئی
پرتے طرف عاجز دے حضرت ذکر سوہنا فرماندے
غوث صاحب ملتانی دیون لنگر نت مدامی
جیہڑی لانگری خاص پکاون پہلے اوہ پکاون
عام لنگر جو تھے پکے خلقت سد بٹھاندے
اک دن خاص لنگر بیا پکّے آیا اک سوالی
لنگر پکانے والے کیہا پکی نہیں سوالی
ایہہ روٹی ہے نت خاصاں بیٹھے اسیں پکاندے
خاصاں تھیں جا سمجھو تینوں آکھیا اوہ سوالی
چاول گوشت روٹی جو کجھ پکدا لنگر خانے
ہو حیران پکانیوالا کرے رپورٹ شتابی
غوث صاحب فرماون انہوں جلدی اسنوں موڑو
لوڑن لگے شہر تمامی مل گیا مستانہ
آ بٹھایا بیٹھک اندر آن کے اوہ سوالی
نال نظر اندر رونی دیکھن صاحب غوث زمانی
کرکے سوچ تے آکھن اسنوں کھانا کوہ پکاؤ
جے اس گوشت کتّے دا کھاندا ایہنوں خبر پہنچاؤ
حسب الحکم اس لنگر والے کتّا ذبح کرایا
کھا گیا اوہ گوشت روٹی برتن کیتے خالی
پھر فرمایا غوث صاحب نے پچھو پھر دوبارے
ایلچیاں نے جاکے پچھیا کجھ شراب لے آئیے
جاکے اگے غوث صاحب دے ہتھ بنھ عرض گذاری

چھوڑ دیوے گا خاوند اسنوں کرکے صاف صفائی
حق پر آیا کھسّن یارو ہو مقبول الٰہی!
بہاؤالحق ملتانی والا کرکے ذکر سناندے
لے پر دو قسم دا لنگر خاصہ اک عامی
ہر دو وقتی اوّل اوّل خاصاں طعام کھلاون
جنگا مندا جیہڑا آوے سچ طعام کھلاندے
بھکھا ہاں میں دے دیو روٹی جو ہے خاصاں والی
جاکر بیٹھو اجے نہیں پکی روٹی عاماں والی
باجھ حکم دے ایہہ روٹی وچہ عاماں نہیں ورتاندے
کجا لنگر کہندا کہندا واپس مڑیا خالی
آتش تیش نہ دیوے ہرگز رہ گئے اس امانے
قصّہ کُل سوالی والا کردا گوش جنابی
موڑ لیاؤ کرکے حیلہ ہرگز مول نہ چھوڑو
لے آئے کر منت محتاجی چل توں سد جواناں
غوث صاحب نوں خبر پہنچاندے حکم کرو اے عالی
حال فقیر دا مول نہ ملیا نہ کوئی پتہ نشانی
گوشت کتّے دا نال روٹی دے اس دے پیش لگاؤ
جیکر ایہہ نہ کھاندا اس نے تاں بھی خبر سناؤ
روٹی گوشت برتن پاکے پیش فقیر لگایا
خبر پہنچاوے غوث صاحب نوں گوشت روٹی والی
جیکر طلب شراب دی ہووے فوراً لاواں پیارے
کھا کباب شراب ضروری نوش کرن نوں چاہیئے
کہے فقیر شراب لے آؤ دیر نہ کرو پیاری

ہن جو حکم ہووے یا حضرت اوہ بجا لے آواں
کرن اجازت جلدی آنوں بوتل اک پلاؤ
گیا غلام مے خانے اندر بوتل اک لے آیا
بوتل نے فقیر صاحب نے ایسی چھیک لگائی
غوث صاحب نوں پھر جا دسیا حال شرابے والا
حکم کرو تاں خاطر تیری ہور سامان بناواں
دسیا کرکے بولیا اگوں اوہ فقیر ربانی
ترت منگا کے کنجری تائیں پاس فقیرے آندے
اندر لنگیا کنجری تائیں جاں ہم بستر ہویا
حاجت اپنی پوری کرکے کنجری واپس کردے
ہو حیران کریندے گلاں کوئی سمجھ نہ آوے
جیکر جادوگر ایہہ ہووے ایسی چوٹ چلاواں
ایہہ تشخیص کرن دی خاطر کیتا سارا حیلہ
سنگ شراب زناہ ترائے خاص حرام بولائے
تریاں چیزاں تھیں مول نہ ٹلیا کھا ہلا پیتا گتا
لنگھ بند کیتا اس پیراجے کر جادو کرکے
جیکر کامل اکمل ہوسی ست نہ کرسی کاری
غوث صاحب سن وچ دلیلاں نانگے شخص دوڑایا
دو اسپاں نوں زین لگاؤ جلدی کرو تیاری
ہو اسوار نے پار چڑھاؤ بیٹوں اس دریاؤں
ایہہ سنیہا سن کے یارو غوث صاحب فرمایا
اصطبل وچ اول دے جو دو گھوڑے آہے

بوتل اک شراب لیا کے آکھو جھٹ پلاواں
جیکر ہووے ٹٹے دی بوتل پھر آ خبر سناؤ
دیوے آن فقیر دے تائیں جس دا عالی پایا
اکدم پی گیا اوہ بوتل خالی کر کھڑائی
ہو متفکر پھیر فرمایا پچھو ہور حوالا
ترت گیا اس پچھیا جاکے عورت کوئی لیاواں
کھا کباب شراب جو پیتا کافی ہے نہ ماناں
ہتھ کنجری دا پکڑ کے خادم ہتھ فقیر دے پاندے
ہو حیران تمامی سنگی ہسے کردے گویا
گل حوالا غوث صاحب دے اگے بردے کردے
سوچ کرن دلیلاں دل وچ بھیت اسدا ہتھ آوے
سارے لوک تماشہ ویکھن کیکر گلاں بناواں
بھیت تسے وچ مول نہ آیا بنیا نہ وسیلہ
وچ قرآن شریف انور دے اللہ حکم سنائے
کجھ پرواہ نہ سمجھی اس نے کیا کریئے ہن متا
وچ دیہاڑی ٹکے تارے مرجاوے سڑ سڑ کے
گذر ریا دیلا ہتھ نہ آوے الٹی ہوگئی خواری
اس فقیر دی طرفوں قاصد ایہہ پیغام پہنچایا
اک پیدل دوجے یتیم ہو کریساں خوب سواری
گھوڑے وانگ سندیاں ہووِن چلن تیز ہواواں
جلدی جلدی یاد زینیاں لوڑ وکھلایا
زینیاں ترت پہنا کر انہاں واگاں پکڑ لے آہے

کردے خیر فقیر دے تائیں اپنی کر دنیاری — پاکے زیناں حاضر کیتے چڑھ کہ کرو سواری
بہاؤالحق بھی اک پر چڑھیا دوجا آپ فقیر — غوث صاحب سن اگے اگے جاوڑے وچہ نیر
جاں پانی وچہ گھوڑا وڑیا لد کیتی اس بھائی — غوث صاحب نوں کہے مستانہ کرکے حال دہائی
لد کیتی ہے گھوڑے تیرے بحر پلید کیتا سو — ہور پیشاب بھی وچہ دریاوے ایہہ کی قہر کیتا سو
غوث صاحب فرمایا اگوں بحر پلید نہیں ہوندا — چھپڑ ڈھس کھوہ دا پانی جاں اس وچ کجھ پوندا
ناں اں تے ہوندا تنگ ضروری ایتھے شک نہ آؤں — دریا مول پلید نہ ہوندے پاک انہاں نوں جانوں
لکھ پیتی وچہ انہاں دے ٹل ٹل کے نت آوے — کل نجاست سب دنیا دی انہاں وچ سماوے
رہندے پاک پلیداں تائیں ہر دم پاک کریندے — سخت نجاست دہوندے تن تھیں پلو چہ پاک کڈھیندے
نیر فقیر الایا اگوں توں سن غوث پیارے — ذات فقیر اس بحر تھیں ہیتی مارے ٹھاٹھا دلارے
نال شراب کباب تے کنجری ایہہ کمے اوگن کرہ سی — لکھاں من پلیدی بھائی وانگ کھٹھاندے سڑسی
شہنشاہ جاں ذکر سنایا تاں دل ہوئی تسلی — کن پکڑ کے توبہ کیتی ہوئی دلیل اولی
معافی منگاں ہر ہر ویلے نال فضل دے تاریں — مولا بخش گناہی تائیں دیدن دے کے ماریں

بیانِ دیگر

اک دھوبی سی زاہد بھارا راتیں نفل گذارے — شوق محبت اللہ والی ہر دم نام چتارے
سارا دن پھر کپڑے دہوندے بیٹھیاں رات گذارے — کرے عبادت رب اپنے دی اللہ ہو پکارے
اک درویش رفیق سی اُسدا اوہ ملن نوں آیا — زاہد شکر ہزاراں کیتے اوہناں نال بیٹھایا
باہر طاقت تھیں روٹی دتی سوہنا پلنگ بچھایا — خوب بچھونا سٹ پلنگ پر نال تعظیم بیٹھایا
کتنی دیری مجلس کرکے کجھ آرام سی پایا — زاہد نے اٹھ وضو کیتا ترت مصلا ڈاہیا
ہو مشغول عبادت اندر کرہ جا یاد الٰہی — پچھے اوہ بھی اٹھیا یارو اس نے کھیل وکھائی
زاہد دے گھر کھوتی ہیسی اسے صحن کھلوتی — خاطر کپڑے دہوندے کارن رکھی ہوئی اس موٹی
اٹھ فقیر اس نال کھوتی دے کیتی وطی پیارے — فارغ ہوکے اس کم کولوں کندھ نوں برچھی مارے
اس دیوار تھیں اسی ویلے پانی ہو گیا جاری — کرکے غسل ٹھکورا اوہو بند کرے اوہ باری
پانی سک گیا پھر اتھوں قطرہ اک نہ آوے — مڑ ملنگے پر چڑھ کر سُتا سخت گہر ہو کے لاوے

نال اکھیں دے بیٹھیاں ڈٹھا ناہد ایہہ تماشہ
قاضی اگے ذکر سناوے رتی گھٹے نہ ماشہ

قاضی صاحب حالت سن کے ایہہ فتویٰ فرماوے
غوثی درجہ ہے گا اسدا عیب نہ تیڑے آوے

ایہہ گناہ اس تقی ہو جاوے طاقت ناہیں فرشتے
کفنے ہتھ قلم گھر جاوے لکھ نہ سکے سر رشتے

پھر ہیں تو تائب ہو کے بگڑے کن دو بارے
پھر دلیل نہ ایسی کیتی ایہہ معافی ہو بیارے

کامل ولی مکمل والی کنج دھر کوئی چھپائے
مولا بخشا توں کے سمجھیں رہ گئے سگھڑ سیانے

دیگر

وچ تحصیل فتح جنگ والی حاکم سی اک بھائی
سی تحصیل دا مالک افسر بیٹھا حکم چلائی

اوہ ہندو سی میاں تی عمراں در صابر دے آیا
عرض سنائی صابر تائیں فوراً مطلب پایا

عرض کرے یا قبلہ عالم جو کم عاجز لائق ہا
حکم حضور دا سر پر منساں نال وسیلاں فائق

وچہ مجلس اس سخن سنایا سنیا خاصاں عاماں
دنیا دار جو غرضاں والے رکھی ہڈک تماماں

چھڈ سٹ حکم حضور دے لیگئے پاس اس تحصیلدار دے
چم اکھیں نال سر پر رکھیں بگڑے کم سنوارے

اک سوالی آ در صابر عرض کرے تے روے
حضرت ہیں پر سخت مصیبت نظر کرم جے ہووے

خط حکم دا طرف حاکم دے دیہو عنایت کرکے
چھٹ جاواں ہیں قیدی کو لوں عرض کراں ہم مرکے

سن سوال حضور انور نے فوراً خط لکھایا
اپنی مہر لگا کر خط پر ہتھ سائل پکڑایا

اس نے عرض کیتی یا قبلہ ہیں تے ہتھ نہ لاواں
لیجاواں پر پہنچ نہیں میری کیکر خط پہنچاواں

اپنا قاصد بھیجو حضرت جیہڑا خط پہنچاوے
ہیں عاجز دا مطلب حضرت آپ بہم لیاوے

وڈے بھائی صابر صاحب دے میاں نور احمد جانو
نور احمد دے بیٹے میاں غلام حسین پچھانو

میاں غلام حسین دے بیٹے محمد حسین پیارے
ایہہ مذکور سنایا انہاں بیٹھیاں وچہ دربارے

حاضر مجلس دا اصحاب بیٹھا سانیں بھائی
ترے روپئے خرچ گڈ یدا ملیا تنہا شاہی

خط پکڑا انوں تے فرماون لیجا ایہہ تحصیلاں
حاکم دے ہتھ خط چا دیویں حاجت نہیں دلیلاں

گھاہ ہویا تاں گھار جاویں یا کچہری جاویں
جھک جھکا کے کرنا پیار حاکم دے ہتھ پاویں

تاں میں عرض کیتی یا حضرت سنگی سنگ رلاؤ
جا سیاں حکم اٹھاسیاں سر پر تاکید سو جھاؤ

کر فرمان رلاون سنگی پہنچے چل تحصیلاں
پیش مقدمہ حاکم اگے لگے کرن دلیلاں

کر برخاست کچہری آوے تاں ایہہ خط پہنچاواں
پھر دلیل دلیو جہا آئی کیوں ہن ٹپے سدگاواں

لکھے حکم شہنشاہ آئے ایہو سنے کوں دوارا
میرا اُپر بی خط جا وسریا کیتا نہ سہارا

ساز کر عقل حاکم نے چھپایا چم کر واپس سر دھردا
اگے جو کجھ لکھت صابر بخشی دل یار دے آئی
اوہ لکھے حضرت نے چم دل تے واہ واہ ربا دیا کرا
نال تاکید سر پر بخشی حکم اکھیاں پر لائی

چھوڑ عدالت گراں آئے عدلی ایہہ گل رب نہ بھاوے
جھیڑا جاوے لکھت لکھا کر دوڑ میرے دل آوے

ہن فرمان ہیں مول نہ من سیاں سائیں موڑ لیجا توں
اوہ آکھے میں مندا ناہیں میری عرض سنا توں

لے کے خط میں واپس ہویا بول پیادہ سنگی
توں اولاد شہنشاہ ہو کے کوئی دعا نہ منگی

تاں پھر فکر کرو دلبری ایہہ کجھ سخن سنایا
اج اجو کے روز تے حاکم جے دربار آیا

تاں سمجھیں جے حکم شہنشاہ مندیوں ہیں بر بیٹا
اج صابر نے کرسی اتوں تلے سیوں سٹیا

اٹھویں روز توں روسیں پٹیں منگسیں پیا معافی
گذر گیا ویلا ہتھ نہ آسی عذر نہ ہوسی کافی

ایہہ گل کہہ کے ٹر گئے اتھوں جاں اوہ واپس آئے
پیش شہنشاہ اپنے اس دے سارے سخن سنائے

تاں فرمایا پھیر قبلہ عالم جو کجھ کہہ توں آیا
سخت زوال ہوسی اس اُپر بلکہ دون سوایا

بے نوکر کردتا اس نوں اللہ میرے پیارے
بینگ تروڑی ہیرتی ڈھٹھا جھیڑی چپ ہی اولادے

حاصل مطلب ہوئے نوکر اٹھویں روز اوہ آیا
گل منہ گھاہ پکڑ کے شور کوکارا پایا

ساری مجلس حاضر بیٹھی روندیاں دیکھ اس روے
بخشیں قصور شہنشاہ اس دا اس پر بخشش ہووے

تاں فرمایا قبلہ عالم اس احاطے نہ ہوسی
ہور ہی احاطے اندر جا کے غم لیندا دھوسی

بادشاہاں نوں تختوں سٹے پکڑ بٹھاوے گھاہیاں
مولا بخش صابر سوہنے کھیڈاں عجب دکھائیاں

دیگر

محمد حسن صاحبزادہ صاحب ایہہ بھی ذکر سناوے
مرض جذام دی ہو گئی مینوں خطرہ گھبراوے

والد صاحب دے جد حضور دے نال بنیویں آئے
حاضر خدمت ہو کے میرے ہتھ نے پیر دکھائے

یا چاچا صاحب دے آیاں ساریاں مرضاں جاون ۔ پتر میرا ہویا جذامی رو رو حال سناون
سن کے عرضی شاہنشاہ نے ایہہ فرمان سنایا ۔ گیا نکھٹ جذام دا داروں اجے ہور نہ بنایا
چھوڑ جا میرے پاس توں اسنوں داروں میں ساں ۔ کجھ دن اپنے پاس بٹھا کے داروں میں کھلاساں
چھوڑ کے مینوں والد صاحب آپ گئے اٹھ گھر نوں ۔ واہ واہ شان شاہنشاہ تیرا آکھاں دہن فقر نوں
چڑھ کر پڑی صاحب اتے تھوڑی دیر گذارن ۔ حیات بخش تھیں پانی منگن مینوں فیر پکارن
دتا پانی حیات بخش نے نوش صابر فرمایا ۔ کجھ کر اسے وچ چھوڑنی پانی مینوں چا پکڑایا
پی لے پانی اس کردے تھیں ایہہ پر کجھ نہ چھوڑیں ۔ اکو جھکے لگا کر پی جا قطرے قدر نہ موڑیں
حکم مطابق پتیا پانی کر دا کیتا خالی ۔ دو دن ہور پلاون پانی اسے طور شاہ عالی
پیچھے روز کیہلانے مینوں پانی خوب پلا کے ۔ دسوں جمعرات توں اپنا مینوں کنڈیوں کرنا لاہ کے
حکم مطابق شاہنشاہ دے کنڈیوں کرتا چایا ۔ کر کے نظر کرم دی صابر ایہہ مینوں فرمایا
والد تیرا اینویں روندے تینوں مرض نہ کائی ۔ جیکر علت مرض دی ہوندی دیندے تاں دوائی
اگے اس تھیں چار اندام ہیسی پانی جاری ۔ ٹک گیا مڑ نظر نہ آیا ہویا کرم غفاری
اس تھیں پچھے اک دن تھوڑی دیکھی مرض نہ کائی ۔ چھد گئے زخم سکا سب پانی جسے ہوئی صفائی
سائل نوں جاں کہتے بابت صابر فرمایا ۔ مولا بخشا اک نظر تھیں اس دا کوہڑ ونجایا

بیان دیگر

ہے دربار وں چڑھدی طرف ڈھوک بابا ورنگاہی ۔ بکا نام اودا ناں جوں کوہڑ مرض اس آہی
چڑھے پڑی پر صابر بکا بیٹھا آن جو بیتیا ۔ ہاڑ جھنیہ دھپ جلاوے اس ارادہ کیتا
اج دیہاڑی دھپاں اپر ایہہ کے چپ گذاراں ۔ مت صابر کر نظر کرم دی کڈھے کل آزاراں
پڑی دے پیراں والے پاسے بیٹھ رہیا اوہ بھائی ۔ جاں اٹھ بیٹھے قبلہ عالم ایہہ فوراً فرمائی
اج کوئی کپڑا صانے سنا میرے کول لے آوے ۔ بھیڑی مرض جذامی کولوں ترت خلاصی پاوے
اٹھ کھلا اوہ سائل جلدی ریزہ ترت لے آیا ۔ کر تعظیم اوہ کپڑا یار و پیش حضور ٹکایا
تن گز کپڑا شاہنشاہ نے پاڑ لیا اس نالوں ۔ حکم دتا ونج نہا کھوہے پہ مرض گئی ہر والوں

حکم مطابق سائل جا کر کھوہے سا پر نہاوے
اس عرملیں مرضاں کو یوں تربت خلاصی پاوے
ثابت ہوئے اندام تمامی مولے مرض دنجائی
مولا بخشا نہ کوئی ہوسی ایسا ولی الٰہی

کرامتِ دیگر

چٹہ ہدی طرفا ہے دربار دوں نام گوہڑہ اک موٹرہ
حگ نام نے نسب آدا ناں ہو گیا اوہ کوہڑا
آکرہ عرض کیتی جگنجھا نے نظر کرم دی ہووے
بال عیال تھیں ہویا علیحدہ ہنجوں بھر بھر رووے
توہیں شاہ ولایت صاحب آیا ہیں سوالی
سنگیاں دے در سائل آکے کدی نہ مڑیا خالی
رحمت نظر ہووے اک جیکر فیر رلاں اک داری
عالی فیض کمالی وچوں رحمت قطرہ کاری
حضرت کیہا آکھ مجے نوں داروں لیکر کھانویں
رکھ پرہیز بھی پچھے اس تھیں امر بجا لے آنویں
بدھے ہتھ تے اٹھ کھلوتا دارو مول نہ کھاساں
فضل دیاں دریاواں وچوں رحمت بخرا پاساں
تاں اوہ بحرِ رحیمی والا جوش الیسے وچہ آیا
شفقت نال بلا کے اسنوں اپنے پاس بٹھایا
گھر تھیں جا کر لے آ کپڑا اک اچھاڑ تلائی
مڑ کے تک تماشہ آکے اللہ کیا دکھائی
ترت گیا اُٹھ لیون کپڑا دیزہ اک لے آیا
رکھ دتا اوہ پیش شہنشاہ تاں صاحب فرمایا
حاضر مجلس سارے سنگی رل مل ہتھ اٹھاؤ
آکھو ذاتِ الٰہی اگے اسدی جان چھڑاؤ
پھر فرمایا اپنا جُبہ میرے نال لگا توں
کھوہ میرے پر نہا لے جلدی پانی خوب وگا توں
خون آلودہ زخمی جُبہ ملیا اس بنا کے
پارس نے کہ دتا سونا لوہا نسل ملا کے
نہاتا کوہڑ گماتا یل وچہ مڑیا کپڑے لا کے
وچہ پچھان نہ آوے یار وجاں مڑ آیا نہا کے
جیوں بدلی تھیں باہر نکلے چودہویں چن نورانی
مولا بخشا پیر میرا جگ وچہ کوئی نہ ثانی

کرامتِ دیگر

میاں محمد حسن جو پوتا شہنشاہ کہلاوے
عاجز اگے کرے حکایت سوہنا ذکر سناوے
والد صاحب میرے نوں بھائی درد شکم وچہ ہویا
پنجہ دن رات دیہاڑی کوکن ہیں مویا میں مویا
چھیویں روز معلی دے در پر نیں عرض ہویا
عرض کراں پر گل نہ نکلے ہنجو بھر بھر رویا

بچھ گراں درویشاں کولوں کیوں ایہہ لڑکا رووے
کیا مصیبت اس پر آئی ظاہر کیوں نہ ہووے

میاں غلام حسین بھتیجے جو حضور انور دے
چھیواں روز ہے درد شکم وچ پئے فرماوا الحمد

اس دا بچپنا مشکل آکھن جیہڑے ویکھے آون
منجی ملا نہ جھلے اسنوں رووں غوغا یادن

صاحب پیر بھجا کے انہوں کھٹڑی تھا پڑ لایا
صحت ہو جاسی باپ تیرا ہن اسدا درد گوایا

لے پر گھوڑی اپنی نوں دیہہ دانہ چار چوتھایاں
اجے نہ کھاسی صحت ہو جاسی رب کرسی بھلیاں

حسب الحکم ہیں جلدی دانہ جا چڑھایا
صحت کیتی رب باپ ہیر نوں صاحب کرم کمایا

نہ کوئی ہویا نہ کوئی ہوسی آکھاں سچ ایمانی
مولا بخش زبان صابر دی ہیسی قلم ربانی

کرامت دیگر!

عالی دربار حاضر مجلس بیٹھا ساڈا ہیں بھائی
پوہ مہینہ ہوا پوری سردی دا ہوم مچائی

وقت بادشاہ کرے گا زوردار دوپہراں آیا
سائیں شیر علی نوں بادشاہ شہنشاہ فرمایا

اک فقیر خدا دا بھائی ملن حضرت نوں آیا
پاک الکھ جمال اوہ ہے نابینا دسنہ اس بھلایا

جاؤ ہسنوں پکڑے آدمت کوئی اد کھڑ کھلاوے
کسو ہماری الدیتہ ادکھا نظری آوے

اوہ معندہ ناواقف راہوں پیا ڈگو ڈولے کھاوے
عشق کے شہر تک تماد وچہ لکس دے مت گرم کھرجاوے

حکم مطابق گئے دو بندے پکڑ فقیر لے آئے
ننگ منگا وانگ لٹن دے عرضیں کیتیں ہرائے

اک گنہ کپڑا اد پرانا سدے آہا نوا پرانا
دڑ کے اندر پاس شہنشاہ قدمیں سیس لگانا

پچھیا قبلہ عالم استغیں کیکر دن گذارے
بہتی تد ملیاں گذری اکن توں تیر پیارے

یعنی ٹرن پھران نفیں آری تدے ایہہ سیفر اٹھایا
اس فقیر قلندر اگوں ایہہ جواب سنایا

حضب تساڈی غالب ہوئی اسی آن پہنچایا
اس نابینے عاجز اتے مولے کرم کمایا

پھر فرمایا قبلہ عالم سردی سخت ستاوے
پانی بخ تساڈے بیلو وگدا نظری آوے

حجرے اندر جاکے بیٹھو ہے تولیف تلائی
اوہ درویش جواب کرے بیندا رمز نکرنہ کائی

القصہ اوہ پکڑ فقیراں حجرے اندر کھڑیا
بیٹھ گیا اوہ پھوہڑے اتے جاں حجرے وچ وڑیا

ڈٹھا عجب تماشہ اسدا عاجز اکھیں ہندا
تھیو پونجھ پسینہ ستے اوہ خدا دا بندہ

ہو گئی چرچا مجلس اندر سردی سخت ستاوے
وسے بادش دا پور یدی بیٹھا بوہے اگے
نہ چولا نہ سر پر ٹوپی نہ ہی لک پا جامہ
ایہہ درویش آیا کس جا یوں اسدا حال سناؤ
تاں فرمایا قبلہ عالم بحر چناب کنارے
جس ویلے میں اوّل عمراں تد مے ٹر کے جاداں
بہت عزیز دلیدا میرا ہے ایہہ یار پرانا
جنگل دیوچہ جگی اسدی اتھے کرے گذارہ
جس دن دا ایس چل نہیں سکدا ایتھر ملیا بھائی
اسنوں جو پسینہ آوے اس دا حال کی آکھاں
گرمی دوزخ والی اُپر سردی اثر نہ کردی
زمحریر دوزخ دے اپر تاں ایہہ نظر رکھیندا
سورج گرمی اثر نہ کردی سردی دوزخ ٹھارے
غور کرو تے سوچو بھائی صابر پیر دا پایا

پوہ مہینہ ننگ منگا کنج پسینہ آوے
گنڈی اپر گز اک پلاوا سینے نوں لگے
اگے پیر صابر دے جا کہ کیتی عرض غلاماں
اس سردی دیوچہ پوس پسینہ ایہہ گل بھی فرماؤ
لگھاندی ہے جگی اسدی اس وچہ عمر گذارے
یار چنا بولدے اسدے بیتے روز لنگھانواں
گذر بہشتی پاک پٹن تھیں جاں حاضر ہووے آماں
واپس آکر پاس میں اسدے کجھ دن کرا سہارا
اس محبت کارن اس نے ایہہ تکلیف اٹھائی
ہاوئے اپر نظر رکھیندا دسن بدل پے ناکھاں
اس تا بش تھیں ایس پسینہ جان نہ ہووس وردی
گرمی سخت بوڑیدی ہووے تاں ایہہ کار کریندا
ایسا ایہہ کمال ولی ہے کرو الکم نیاوے
مولا بخش ڈٹھا مستانہ سجدے کردا آیا

کرامت دیگر

حافظ صاحب دے میلے اُپر کل مرید جو سارے
خلقت بہت اکٹھی ہوئی عالم فاضل آئے
حافظ صاحب جو مورت والے اوہ بھی بیٹھے پڑھدے
ڈھوک دہاب دے مولوی صاحب عالم سن لاثانی
عورت بچے خلقت تکے تریاں ڈھولا جاون
حلال توڑ شرع دیاں بھائی بدعت شرک پھیلائی
شرکت رسماں کرن پسندہ دوڑ دوڑ کے آون

مورت دے جو سنگی میرے حاضر سن دربارے
ختم قرآن شریف دا یارو پڑھن صابر نے لائے
کر کے ختم سنگت سنگ بیٹھے ہس ہس گلاں کردے
پڑھ کے نص حدیث کہندے تے ایہہ ہے امر ربانی
پڑھدے نہیں نمازاں یارو مسلمان کہلاون
اس زمانے دے ملوانے دکھن بدعت دیجائی
کرن سجود قبر دے اگے دین ایمان گواون

ست کے شرع محمدؐ دا الا بھیڑیاں شرک رسوماں
مال اکٹھا کرکے یارو آن دیون اس جائی
قاضی مفتی عالم فاضل حافظ پئے کہلاندے
حاصل مطلب مولوی صاحب کیتے سخن اوباہلے
اتنی دیری درئیں درئیں نوبت نال وجے گھڑیال
کرن طواف سلام خواجہ دا فاتحہ خیر الاندے
سائیں وڈے نوں دیہن اجازت فوراً کھنڈ ورتاؤ
سائیں فیض علی امر مطابق کھنڈ لگے ورتاون
اسم انہاں دا احمد حسن سی وڈے اکابر بندے
پہلے کھنڈ زیادہ دیہو اس عالم دے تائیں
سائیں صاحب تاں عرض گذاری پیر صابر دے اگے
صابر پیر تے جاں ویکھن نظر انہاں نوں پاون
ونڈ کے کھنڈ تے منگ دعائیں اپنی جاگہ آئے
باز دگوڈے نے منہ متھا ہوگئے جیم چٹائی
مولوی صاحب دی بات نہ پچھے نہ کوئی یار نہ بیلی
دو تن گھنٹے گذرن پچھے کوئی شخص جے آیا
یا حضرت او عالم جیہڑے دہابی سی ڈھوکا والے
تن انہاں دا زخمی ہویا خون بدن تھیں جاری
جے فرماؤ کر کے شفقت چک اسنوں لے آواں
دھپ اندر مر جاسی عاجز چھاویں آن لٹاؤ
حسب الحکم جناب عالی دے چک دو مرد لے آئے
تاں صابر متھ پھیرن لگے کل کدورت کڈھی

ساناں دے سنگ سنی سوداں پیسے دیون ڈوماں
نکس کرین شریعت کولوں پڑھ کے عمر گنوائی
ہون مخالف نص حدیثوں کولوں جوڑ بناندے
لاجواب تمامی عالم چل نہ سکن چالے
جائی کھنڈ کریندے نعرہ آ گئے پیر کمال
حافظ صاحب دے سوہنے اگے دیکھو کھیل دکھاندے
اوّل پڑھنے والیاں تائیں سر نوں پلے پاؤ
مور تسوالے حافظ صاحب ہتھ بنھ عرض سناون
خاص مرید حضور دے سخن لگے نے مندے
دے دشنام ہزاراں طعنے تول سنے پیر سائیں
ایہہ ملاں جو ڈھوکا والا جیب اسدی مودھ وگے
کر پھیڑ کار تے پچھے وجہ لگے تڑپنے ہوش ہو جاون
فرش پکے مولوی صاحب پچھے ہڈ پھٹائے
ہاڑ مہینہ دھپ دا زورا بے ہون جان جلائی
تڑفن کٹھے انگ کبوتر وڈی دھپ حویلی
ہتھ بدھے اس عرض گذاری صابر نوں سمجھایا
مر جاون گے یا شاہ عالی جے نہ آپ سنبھالے
ڈگدیاں ڈگدیاں اڈ گئے کپڑے لگی عشق کٹاری
دتا حکم شہنشاہ عالی نے آجے دم پاواں
منہ پیر دے اگے بھائی لیا کے لساں پاؤ
منہ مبارک اگے آن کے مولوی صاحب لٹائے
وچہ کچہری پاک نبیؐ دے باہاں انہاں دی چھڈی

ہوش آئی تے طالب ہوئے بُھل گئیاں تدبیراں
عشق کلیجہ اُنہیں پھٹیا جیوں درزی دیاں لیراں

باقی عمراں وچہ نمازاں جے بے ہوشی آوے
قیام رکوع سجود یا قعدہ اتھے ہی بھل جاوے

پچھے جو مقتدی ہوون پھیر سلام اوہ جاندے
ایسے حالت رہن کھلوتے دو ترے دن لنگھاوندے

بعضے دِن وچہ ہوش دے ہوندے پورا پڑھن نمازاں
ہو امام قرأت پڑھدے نال بلند آوازاں

ایسا صاحب سخی سمندر سب کجھ پیٹ سماوے
گھن ملامت مولا بخشا نور سینے وچہ پاوے

کرامت دیگر

ڈھوک دو ہاب دے رہنے والا گھر عاجز دے آیا
کیتا ایہہ بیان اس قصہ عاجز لکھ وکھایا

گھر میرے اوہ سنگی آیا کیتا رات گذارہ
تو ہم اہم سب دسیا مینوں بھل گیا اوہ سارا

کہیا اس نے طرف کھوٹے میری رشتہ داری
کم کسے دی خاطر ٹریا مٹھی غرض پیاری

رستے وچہ دربار صاحب دے مل کے فیض اٹھایا
پچھیا شاہنشاہ میرے نے کیہڑے کم توں آیا

عرض کیتی اے قبلہ عالم طرف کھوٹے جاساں
اتھے رشتہ داری میری کجھ دن رہ کے آساں

رخصت ہو کے شہنشاہ تھیں میں اُتھے جاوڑیا
ہیں ملیا کیتا جا کے کجھ دن اتھے اڈیا

رخصت ویلے ٹبر میرے نوں دیون بہت سوغاتاں
لکڑی پنڈ سنجاون مینوں کر کے شفقت باتاں

دہو بھاریاں گڈا بنھ کے سر پر بھار اٹھایاں
وچہ کلیام تشریف دے یار و دن ڈھلنے ہیں آیا

صاحب پیر پڑی پہ بیٹھن بیٹھ رہیا چپ کر کے
چھپر مبارک تلے بھائی اور پنڈ کرنی دھر کے

نن بھاریاں لیاں فقیراں باقی اہن امانی
پہنچی وقت پڑی پر اٹھے صاحب وقت زمانی

تاں میں مل کے رخصت منگی کر دعائیں جاساں
پاس میرے کجھ بوجھ بھی ہیگا سر پہ جا پہنچاساں

پچھیا صاحب پیر نے مینوں کیسا بوجھ لے آیا
ہیں بھاریاں یا شاہ عالم عاجز آکھ سنایا

تاں فرمایا قبلہ عالم دے دے اک بھاری
وچہ حویلی پیر میرے دی پھیرن گے کرکاری

چنگی پختہ دیکھ بھاری پیش حضور ٹکائی
خوش ہو کے فرماون لگے بہت پسندہ آئی

پیر اج ایتھے ہو جمعیت فجر دیلے ٹر جاناں
کیا طاقت سی آکھا موڑاں جو صاحب فرماناں

دیگر بانگ ملی جس ویلے شاہنشاہ فرمایا
ٹرپو وقت بہتیرا دتے تھاپڑ لشپت لگایا

سخت حیرانی وچ آئی دو کوہ پینڈا جاساں
سورج نزت غروب ہوجاسی اڈے اوکھڑ کھاساں

رستے وچ نہیں واقف میرا وقت ٹریں آنکایا
ہتھن کوں دیندے اجازت ٹرنے نوں فرمایا

آخر امر ہیں چا کے گٹھڑی اٹھ ٹریا راہ پھڑ کے
اٹھ کوہ پینڈا ٹر کے آیا اسی طرح دن بھر کے

نیڑے پہنچ گراں اپنے دے دیگر پڑھ لئی بھائی
تھوڑی دیری دستی وڑیا شام ہوگئی قضائی

پڑھی نماز قضا کر نیتی موڑ فرض ہیں تماماں
مولوی صاحب نوں ذکر سنایا خبر نہ کیتی عاماں

مولوی صاحب نے فرمایا اج بیت اللہ جاندا
اہیا وقت دیگر دا رہندا نہ ٹھکدا نہ ماندا

جس نظر وچ صابر تینوں ٹور دتا سی بھائی
اسی وقت اندر جا پجدا اندر بیت خلائی

جاں تو دستی اندر وڑیا بدل گیا اوہ دیلا
مولا بخشا صابر ثانی کوئی نہ خاص اکیلا

کرامت دیگر

کرن روایت ماڑی والے میاں محمد حسین
مکھ ماہی دا کعبہ جانن ست بیٹھے کل چین

بھائی محمد عمر جو رہندا اڈنے وچ مقامی
سی خلیفہ سرور عالم شاہ فضل کلیامی

صابر پیر گئے سن ڈنے ہور کسے دے خانے
کر کے خوشیاں دہیں ضیافت چنگے لوک سیانے

بی بی سائیں عطر دی آکھے ڈاہڈی سدھر کردے
لیکے ڈیرا صابر سوہنا روٹی آکر کھاوے

ہر ویلے دل میرا منگے تھیں آپ پکاواں
عاجز خانے وچہ بٹھا کے ادباں نال کھلاواں

سائیں عطر اگوں فرماندے سن اے نیک تساڈے
کر سامان پکان روٹی دا جے دل تیرا چاہے

عرض کیتی پھر بی بی صاحب اندر کجھ نہ رکھاں
انہوں کیوں ہے دستر دیوا تگن ہتھ پاواں پٹے لکھاں

پھر فرمایا سائیں صاحب نے مرغا ذبح کراساں
ہے قد آور موٹا بھارا ایہہ پکا کھلاساں

لے پر دس کوٹی آٹا دانہ کیکجھ گھار اساڈے
دو دچو ہادانے کنک اندر ہے یار رکھی وچ بھانڈے

دے کے ایہہ جواب بی بی نے پھر مڑ عرض گذاری
پنج سیر آٹا تنے اک مرغا کون کھاوے ہیں واری

نال صابر دے ستر بندے ہور ملاماں والے
ایہہ کد پوری آوے صاحب سکی سدھر مہالے

جاؤ جا ہدارا آٹا جا کے کنک لے آؤ
بی بی صاحب دے کہنے اُتے پھڑ دے موہڑا سارا
چھڈ چادر وچہ بنھ لے آندے بی بی دے ہتھ پاون
اگلے پچھلے سارے دانے پیسن سندا پائے
جا کے روٹی ہوڑن جلدی فوراً گھر نوں آئے
جلدی بجلدی کرو تیاری دیلے نال پکاؤ
تیار رہوئی جاں روٹی ہانڈی بی بی صاحب بلایا
گئے سن نزت بلاون کارن جا کر عرضی کردے
اسی وقت اک مرد مٹھیرا آ کر ہویا سلامی
سائیں عطر نے عرض گذاری صابر کرو تیاری
حکم سنایا شاہنشاہ نے ایہہ مہمان لے جاتوں
تاں اس شخص نے عرض کیتی اک مرغے پر جانا
حضرت صابر پھر فرمایا جا کر کھانا نال کھاؤ
امر صابر دا موڑ نہ سکے ٹرپئے با مجبوری
کھا طعام پڑہن شکرانہ رج بھر کھاون کھانا
چلو حضرت کھاؤ روٹی ہویا وقت تھوڑیرا ہے
حکم دتا پھر شاہنشاہ نے چلو سارا ڈیرا
ٹرپئے جاوڑے وچہ ویہڑے بی بی گھول گھماوے
شکر اللہ میں عاجز دے گھر روٹی کھاون آیوں
حاصل غرض فرش پر بیٹھے اوہ جو مرد مٹھیرا
اس نے عرض کیتی یا حضرت لنگر کھا لکایا
ترت جواب صابر نے دتا بہہ کے تک تماشہ

اپنا سوتر سنجا کر کے روٹی تاں پکاؤ
صرف ایسی دو چوہا دانے کر کے قرض اودہارا
جلد تیار آٹا کر بی بی مڑ مڑ پئے سمجھاون
دو تن کوڑیاں نال خوشی دے فوراً پیس ہکائے
بکرا ککڑ نوں ذبح کرا کے بی بی دے ہتھ پائے
ہوندے سورج کھانون روٹی رات اینویں مت پاؤ
سائیں صاحب نانے لیکے لوٹیاں عمدہ فرش بچھایا
حال میرے تھیں واقف حضرت لیچلو کل بردے
ہور مرد سنگ اُسدے چالی وچہ شمار تمامی
سورج ہوندیاں کھا ہدی جاوے ہوندی رات اغیاری
ہو ہمراہ بٹھا کر اندر پہلے طعام کھلاتوں
پکا خاص تساڈی نیتی نہ کھانا نہ کھانا
ہرگز مول نہ کرناں بھائی اپنا مُن پرچاؤ
سائیں عطر نے روٹی رکھی کر دے حاجت پوری
سائیں عطر آ پاس صابر دے ہتھ بنھ عرض سنانا
اوہ مہمان لکھوا کے آیا پے سی رات اندھیرا
ہور مسافر بھی اٹھ چلیو ناواقف ہے جیہڑا
اس ویلے دی سک چروکی کیہڑا ویلا آوے
برکت تیری نور مثالا قدم مبارک پائیوں
جس نے روٹی اگے کھادی پچھے آیا ڈیرا
کیا کھاسی ہن ڈیرا حضرت روٹی کھاون آیا
روٹی کھا کر حال سنا سال رتی گھٹ نہ ماشہ

ہٹ بیٹھا اوہ امر مطابق ڈیرا روٹی کھاوے
چا ہلیاں پہلے اٹھیاں پچھے یارو کھانا کھایا
وچ کنڈ بوراں لاون پاون وچہ ڈبے وتاون
کھاون ٹالے کھا بیٹھے تاں حضرت فرمایا
لاہ کے ڈیکھن اس شخصے نوں حضرت کول بلاون
حکم دتا ہن اُجہ ککڑ دے گن لے سیر بیاہے
ہو حیران کہے تاں توبہ دیدیو ایہہ معانی

لاون روٹی بہت بہتیرا گھاٹا کجھ نہ آوے
اک ککڑ تے دس سیر آٹا بھر جھولیں ورتایا
بہے ورتا دے تے گھر والا نال خوشی دے کھاون
ہانڈی پاس میں سیر لے آؤ سائیں عطر لے آیا
وچہ ترامی گوشت سارا ہانڈی تھیں پرتاون
ساوے اُجہ ککڑ دے پورے وچہ ترامی سارے
مولا بخشا شان الٰہی ہر دم رہندے عانی

کرامت دیگر

کرے روایت راوی یارو وچہ پھلینے رہندے
وڈے قد آور وڈے بہادر حسب نسب تھیں اُچے
پالکی چکی شاہنشاہ دی سٹھاں برساں توڑی
کیتا ذکر انہاں نے یارو گنج شکر دے میلے
اس راتیں پھر قبلہ عالم ٹھہر ٹھہر منگاون
پالکی وچہ بٹھا کے صابر چک چلے سالسارے
جاندیاں جاندیاں بوجھ اساڈے گاٹے ایسا آیا
کرکے سخت تراں تنے دا چلے کجھ اگیرے
آخر کار صابر تھیں پچھیا ایہہ کجھ حال سناؤ
تھوڑی دیر تے پچھے پھر بالکل بوجھ نہ رہیا عالی
ایہہ بیتی پینڈا اوکھا پیرا اس وچہ دسن جاندے
اگے عمر بتیری حضرت اس رستے پر آئے
اج راتیں متولی میری طبع علیل جو آہی
چشتی اہل بہشتی مینوں سارے پچھن آئے

اسم بابا متولی اسدا نور اس سینے یارو
وڈے خان اصیل کہاندے قوم اپنی وچہ اوچے
دیہہ ۲۰ پنجی ۲۵ کوہ پینڈا کیتا گھر دن نہیں مروڑی
رات رہے اک جائیگہ جا کے پہنچے ذرا کو ویلے
فجری وقت فقیراں تائیں ترت شتاب جگاون
قدرت کمیل اللہ دی ویکھی خود میں آپ بیچارے
وچہ زمین دے دہس کھلوتے قدم نہ جاوے چایا
ہو گیا لو یک حیرانی آئی سوٹھے کرن بتیرے
قدم تھوڑی رہے مرمر چاوے ایسا پیا دباؤ
گرکے کرم دسالو صابر نہیں اسرار تھیں خالی
کئی خاص زمین آجاندی سو کیہ قدم اٹھاندے
ایہہ تماشا مولا ڈٹھا تاں صابر فرمائے
گندی اوکھیری میری آئے پشت پناہی
پیر میراں بغداد والے جیلینے قریب سوائے

ہن سب مینتھیں رخصت ہوئے پہلی حالت آئی ۔ بے شمک چپو ہو نکھیڑے غم نہ رکھو رائی
واہ واہ تساں تے قرب صابر دا اعلیٰ ناؤں اعلیٰ ۔ مولا بخشا کرم کریسی صابر سہرا ہیا نوالا

کرامت دیگر

اس حقیقت دا بھی راوی ہے بابا متولی ۔ جس نوں ہتھیں پیر صابر دے تیغ عشق دی چلی
کرے روایت گنجشکر دے جانواں ہر سر سالاں ۔ جاں گجرات دے نیڑے جانواں جکھڑ مارے چھالاں
ایسی غضب اندھیری آوے جس پردے نے جانے ۔ ستیاں گلاں دیو چہ بھائی نہ کوئی قدر چھپانے
چوہاں کوہاں تک سخت اندھیری باہر حد بیانوں ۔ جاں اس حد ول گذر کھلو دا ودہے امن جہانوں
ایسی حالت ہر ہر سالاں ہووے نالی اساڈے ۔ عرض کیتی اے قبلہ عالم رہندے سنگ تساڈے
جاں گجرات دے نیڑے آواں ایسا بنے تماشہ ۔ سورج ہوندیاں رات ہو جاوے نظر نہ آوے ماشہ
واقف کر دیہو اس امر تھیں اے صابر شاہ عالی ۔ دس دیہو دل ٹھہر کھلوویے گل اندھیری والی
تاں فرمایا قبلہ عالم کھول دساں گل ساری ۔ جنگو تساڈا ہے بکھیڑا دے مصیبت بھاری
ملے پہ اسدی دیکھ بے ہوشی گل نہ ہیں ہرتاول ۔ جیوا دیوے اوہ سخت اندھیری جاں اس حد وچہ آواں
ایہہ اسدی کم فہمی ہے دے تے بے سمجھی بھاری ۔ چند لگے نے انگھے نالیں نال وچہ عمراں ساری
اینویں کوڑ نکمیاں گلاں ذرہ ہیش نہ جاوے ۔ دوست رکھے ایک دیو تائیں اسنوں تھاپڑ لاوے
اوہ عاجز پہ دیسی آوے میری خبر نہ رکھے ۔ سمجھ مسافر معافی دیواں تاں جانے ہتھ چکھے
رکھے جیکر خبر اوہ میری کن بکٹے کے آدے ۔ بے خبراں نوں ضرب کرن دا دل میرا نہ چاہووے
سائیں کرم تے عرض گذاری امر مینوں کے ہووے ۔ دیکھاں ہیں مستانے تائیں اینویں کیوں شتابے
صابر پیر ولی فرمایا نہ جا کیا کم تیرا ۔ اوہ ناسمجھ بیہوشی ہمیشہ قدر نہ جانے ہیرا
پھر دو بارے عرض کیتو نے دیکھن نوں دل چاہندا ۔ دو سنگی سنگ ہور بھی ٹور ترت ہیں مڑکے آندا
کرن اجازت سرور عالم پر جلدی مڑ آناں ۔ پاس جنگو شاہ گئے ترائے دوروں پیا دمکاناں
مڑ جاؤ مڑ جاؤ آکھے دوروں پیا بلادے ۔ دوجے دوئے کھلو گئے ہٹ کے سائیں کرم اٹھ ہاوے
نیڑے گئے تے لیکر سوٹا سائیں کرم نوں مارے ۔ سائیں کرم پر جنگو شاہ دا پورا کم سنوارے

گھن لڑائی آپس اندر پھر دونویں ہٹ جاندے
آملے جاں صابر تائیں پچھن صابر سائیں
سائیں کرم نے عرض کیتی دو ردل سد سنادے
کجھ ٹھکانہ کیتا اس نے مار گیا سی سوٹے
اوڑک ہٹ کھلے امیں دونو اوہ بیٹھائیں آیا
گذر ساڈی تھیں باہر رہسی ٹھڈا مار اٹھایا
اگوں نہ اندھیری آسی تے نہ ہتھ اٹھاسی
چھوڑ مکان اسی دن یارو جھنگو شاہ نہ گیا
صابر بھائے یا اٹھائے مالک دوہاں جہاناں

ترائے سنگی رل کے واپس شاہ ہفتاہ آندے
کہ کر آیوں دس اسانوں سارا حال سناتیں
ایہہ [illegible] دونویں ہٹ کھلوتے مینوں [illegible]
ہیں بھی نفرت مول نہ کیتی ہو ہٹی مینڈی چوڑی
تاں حضرت فرمایا کرماں اتھوں اج اٹھایا
بارھاں کوہ اس رستے کولوں کر کے پرے ہٹایا
جو کہ بیٹھا ساری عمراں اس کولوں پچھیا سی
بارھاں کوہ تھیں باہر جا کے کجھ ٹکانہ رہیا
عاشق صادق مولا بخشا خاصہ غوث زمانہ

کرامت دیگر

میاں صاحب ماڑی والے کرن روایت بھائی
خدم بوسی جد حاصل کیتی صابر کے استارہ
پھر بھی مینوں سمجھ نہ آئی عرض کیتی اے عالی
تاں فرمایا قبلہ عالم تنا کر داس [illegible] جا توں
حکم مطابق فوراً اٹھ کر شاکر دے میں گیا
پیسے میرے پاس خود آہے جو منگیا دے آیا
حکم مطابق قبلہ عالم دا نے آندے جا کے
تاں پھر پیر میرے فرمایا ست چڑیاں دے اگے
دلوں [illegible] کیتی میں بھائی ایہہ کوئی راز انوکھا
تاں فرمایا پیر میرے نے اک چڑا مر گیا
اگے دونویں چوگ چگاندے رل مل کے زیادہ
دوتن [illegible] گئے اسنوں اکو چگ [illegible]

صابر دے دربار ہیں آیا جس دی شاہ شہنشاہی
سمجھ میری وچ مول نہ آیا کر کے پھیر دوبارہ
سمجھ میری وچ آوے ناہیں گل اشارے والی
نام میرے دو چھٹانکیاں باجرہ جلدے آ توں
چار چوتھائیاں اسدے کولوں باجرہ لے لیا
دانے جس [illegible] اندر پیش حضور ٹکایا
اگوں حکم جو ہووے کریئے دلوں بجانوں لا کے
کر بسم اللہ امر بجایا جو صابر خوش لگے
ہولیں ہولیں چھن لگا دفت گنداں چو کھا
پچھے اس دے بہت ایاناں ٹبر اسدا رہیا
اج تقدیرا چوگ نکھٹی جو کجھ رب ارادہ
آپ بھکھی [illegible] بچڑے [illegible] نے کر دے

جاں ہیں دیکھی ایسی حالت خوف دل وچہ آیا تینوں تاں اتساو کیتا ندہ ایہہ بھلا کمایا
رج رہی تاں رجکے تینوں ایہہ دعائیں دیسی سن کر اس دی مالک میرا نیرا بھلا کریسی
صابر پیر قدیمی بھائی ترسن کرن مسکیناں مولا بخشا دنیا اندر تُدہ جا نہیں دسیناں

کرامت دیگر

میاں محمد حسین صاحب جو ہیسن ماڑی والے خاص خلیفے خواجہ صاحب عشق صابر دے جالے
نظر تصور ہر ہر ویلے کردے پیر پرستی بیٹھ گئے وچ صابر سوہنے تیک حیاتی ہستی
قید محبت پیر دی ہو کے سٹیا کل علاقہ تارک حرص ہوائیں کولوں واہ عشقا پاکا
ذکر کریندے پیر اپنے والے صابر ہیں واری اڑیا جھڑیا بھار سر بدے ماری قہر کٹاری
حیدر خان عاجز دا بھائی اسنوں ایہہ سناندے ایہہ عاصی نوں دسی اس نے میاں صاحب فرماندے
اک دن وچہ دربار ہیں آیا صابر حکم سناوے ریل پشاور والی راول پنڈی جسدم آوے
سائیں حیات بخش صاحب نوں صابر نے فرمایا عرض کرن تے دسن سائیں جاں اوہ ویلا آیا
اٹھ کر حضرت ہو گئے اندر دروازہ مڑوایا بوہا بند کرا کے حضرت گھنٹے بعد کھولایا
باہر آئے تاں پچھیا لوکاں چھپن چھپوت ایہہ کیہا مڑ مڑ پچھن چھوڑن ناہیں دسو حال اجیہا
تاں شاہنشاہ عالم بولے ریل پشاور والی دو درویش سوار ہوئے رکھن رتبے عالی
اک چشتی اک قادریاں تھیں رکھن ننگ پرانا سبز سفر دا کرکے آئے گڈی پر گھر جانا
جو درویش سی قادری گھر تھیں اُسنے آکھ سنایا سٹ کرسیاں کلیاں تائیں جوش دل وچہ آیا
منع کیتا اس چشتی دوجے نہ کر چھیڑ دیگا نے اس دے نال جو اڑیا جھڑیا جان دتی انجانے
سیف تیری سٹ کٹ نہ کرسی انہویں بھرم گنوا ہیں جا پر طاقت صابر والی پھیر پچھے پچھتانویں
اسدی چھیڑ چھلن دا بھائی کوئی نہ دسے مینوں اوہ ہے نائب سرور عالم آکھ سناواں تینوں
چھپیا لکیا لنگھ چل ایتھوں لے چل جان بچا کے ایہہ تقرار کریندیاں پہنچے راول پنڈی آکے
رکبر کرے اوہ زور اپنے پر نرت چا تیغ چلاوے مار نران کرے سٹ مینوں پر کجھ پیش نہ جاوے
جان بچا کے جھنڈ لگائی ایسی لگی کاری چلدی گڈی باہر دگایا چل گئی جان بیاری

تلے پل سوائیں والے کوٹھا بکھی پھڑ کے	جا کے دیکھو اس پتے پر جاؤ گڈی پر چڑھ کے
اس نوں جا کے دفن کراؤ کفن بے جانا نالے	میت خراب نہ ہووے اسدا صابر آپ سنبھالے
لے کے کفن گئے مُڑ بندے اگے اوہ مر گیا	دے کے غسل کفن دفنایا رستے دیوچہ رہیا
لوہنبڑ نال شیر اند اٹھ کے بیٹھا جوڑ لڑائی	مولا بخشا عاجز اٹھ کے مفتی جان کوہائی

کرامت دیگر !

اک دن وچہ حضور دے عاصی پہنچ کے ہر یا سلامی	صابر نے دروازے بیٹھے کرنی خاصے کوئی حامی
اس مجلس تھیں اک شخص نے ہتھ بنھ عرض گذاری	نال خیال دلیندے ستیو ہیں صدقے ہیں داری
یا حضرت اس کابل اُتے لاکھاں چڑھ کر آئے	کھا شکست پچھے مُڑ نسن مڑ نہ مکھ دکھائے
سخت ولایت سخت ہی والی ناسے واگاں والے	اُٹھوں پار چڑھ سن نہیں دیندا ایسے کرن سنبھالے
اج دن توڑی تخت نہ ہویا کابل جتوں کہندے	کرن خیال نہ دھیان اوتھے ترت پچھے ہٹ بہندے
یورپیناں دی داگ پکڑ کے کابل جا کے مارو	اوکھی کار ایہہ دسے مینوں جیکر سچ نتارو
سنہ صغر تھیں کابل اتے غالب کوئی نہ ہویا	جو چڑھیا اوہ اوکھڑ کھا کے منہ دی موتے مویا
ہوشیار حضور انور نے سیس مبارک چایا	نال جلال دے سُرخی مکھ پر فوراً ایہہ فرمایا
اگے کوئی فقیر نہ ملیا کابل دیاں فقیراں	ماریا ہتھ فقیر کسے نے پہاڑ کر دیسی لیراں
ذرہ پاس ہلا دن سیتی کابل فتح ہو جاسی	دلی ولایت واگاں والا تابت چھنڈ نہ کھاسی
اوہ امیر جو کابل والے قیدی کر کے لیاسی	ایتھے ہو کے کرے گا شاہی جیہڑا ایہہ مٹھاسی
ایسا جابر صابر تو کو ایہہ طاقت ہے کینوں	مولا بخشا دکھ ثبوتی تار دیوے گا تینوں

کرامت دیگر

مہدو خان جھانڑا نوالہ کملیے پر نا یا	ایہہ جیہا ان آوان قریشی شاہ قطب دا جایا
اوّل قدیمی دی سرداری ہیسی بہت پرانی	عہد سکھاں وچہ آگئی ضعفی دشمن دست جانی

ایہہ زوال جو رزقے والا جس ویلے سر آوے
سبیس دے لال سنگ نہت لڑائیاں پیدی ہونی آئی
اوہ کلیامی خان اُچیرے تک بسم اللہ پڑھ کے
سارا بوجھ اٹھایا سر دے پر شفقت نال بٹھایا
اس زمانے صابر سائیں مان جنگل گھر آئے
منگیاں منہ مراداں دیوے جو سائل در آوے
مہدو خان پوہڑ ہے جدے موہڑے رہ کے کرن گذارہ
مہدو خان سُنی مشہوری فیض فقیر دا جاری
یا حضرت ایہہ عرضی میری سنیو نال خیالاں
دشمن رہن نہ دیون مینوں تنگ کرن ہر ویلے
نظر کرم دی کرکے مولا میری آس پُچاؤ
کر منظور سوال شہنشاہ ایہہ جواب سُنایا
جس ویلے اوہ پہنچے بھائی سکھ تبدیل ہو جاسن
باراں برساں پچھے یارو ہویا ایہہ ظہورا
سکھ گئے انگریز جاں آئے نال صابر فرمائے
خاص جناب اللہ دے تیری کر دتی سرداری
کامل پیر مرید خالص نوں بخشے فیض ہزاراں
خان علی مرداں پوتا اسدا وڈا طالع والا
ساری قوم انہاں جھاندی صابر بہت پیاری
بابا مہدو خان مرحوم اک دن خبر سناوے
سنے آیا کوئی لگا لا یا اُس نوں ٹھنڈاری
فضل تعالیٰ دا کم اساڈا ایں نابینا ہویا

اپنا منگی ہور قریبی دھکا مار گراوے
اوڑک نیٹھے گھر در سٹے سابہوریاں دل ہائی
گھول گھماون صدقے جاون کوئی عذر نہ کردے
کہناں جن دا نہ اگھاٹا سارا بھار اٹھایا
پا کے دم جزامیاں تائیں بھاندے ترت زلائے
ڈھل نہ لگے مطلب پاکے فوراً گھر ٹر جاوے
شاہی دور تھیں لہندی طرف ہے اوہ قصبہ بھارا
اس نے بھی در صابر جاکے اپنی عرض گذاری
آن جبل نے جا وطن چھڑایا بیٹھا مار زوالاں
راجڑ تے مندا لے والے تکن نہ ویہن مریلے
جھاڑاں دی سرداری دیکے مینوں گھار بٹھاؤ
ٹوپی والا بن جا در تھیں آیا یارو آیا
نال اجازت میری مہدو اوہ سردار بناسن
جو کچھ شاہنشاہ فرمایا ہو گیا سبے پورا
پہنچ مہدو گھر اپنے جلدی ہو گئے گم سوائے
شاد اولاد تمامی تیری روز حشر تک ساری
لٹ خزانہ وچہ جہاناں بیٹھا کرے بہاراں
دین دُنی وچہ قائم دائم رکھے رب تعالیٰ
مولا بخشا صابر سائیں کر کے شفقت تاری
اک نابینا سی پائندہ پاس پیر دے اوہ آوے
آوے آکے عرض سناوے کر کر گریہ زاری
کم کار نہ ہوئے مولے ٹبر بھکھا ہویا

میں عاجز نوں نال لے چلو یا چا خط لکھاؤ
لکھ دتا میں کاغذ اسنوں آپ نہ فرصت دکھاں
لیکے کاغذ لنگ ٹنڈاری لے ٹریا سرکاریں
دیرے تے دروازہ کاغذ دیسن پڑھیا جاں شاہ عالی
اگے اک جذامی بیٹھا اسنے عرض گذاری
شیشی سلفا دی صاحب لے کے پڑی بنائی
آمے شیشی وچوں حضرت دوجی پڑی بنا دتی
مخفتاں ویلے دو سلائیاں دوہاں اکھیں وچہ پائیں
دوجے روز اوہ رخصت ہو کے گھر اپنے وچہ آیا
حاصل مطلب ان چڑھدے نوں نظر دتہ چمکارا
نظر ہوئی جاں اس شخصے دیہہ وچہ چمت ہویا
جس داروں تھیں مندھیرہ ہویا
دتا ایہہ جواب بانندے داروں
خالی دفے تھیں لیجا کاغذ پاس صاحب کلیامی
تینوں بھی دے دلیسی داروں گھر آ کے تدھ پاناں
انہوں اٹھ کے اوہلا دہوبہ پاس میرے جاں آیا
اس ظلانے کا سیلنے نوں فیر دتے رب دیدے
جیکر پاس اسدا رہیں کہیہ دیہو اک مرضی
تاں میں آکھیا اس دے تائیں تھوڑا گئیں سہارا
بیٹھا پاس میرے اک لڑکا اس نوں میں دوڑایا
میں کیہا تاں اسدے تائیں دنیا غرض پیاری
اندھا سیں تاں دا دیہاڑ مڑ مڑ جیہڑے پا دیں

لے جا نوں وڈا مادر صاحب بڈے ہتھ میرے وچہ پاؤ
دنیا دار حرص وچہ پھسیا کم ہزاراں لکھاں
پتر اسدا کے اوہ دوئیں پینے روز سواریں
میں عاجز نوں چھپیا صاحب دین دنی دے والی
داروں کرد عنایت مینوں جو ہو دیے میں کاری
اس مریض جذامی تائیں شاہنشاہ پکڑائی
اس نابینے جہاناں والیدے صاحب ہتھ پادن
رکھ پرہیز نہیں کوئی بالکل جدوں چاہے ہو کھائیں
پہنچن سارا سیرے رتیں وچہ دارو اکھیں پایا
رات گئی تے سورج چڑھیا نظر آیا جگ سارا
سوہر نابینا دھوبہ اتھے اس دے کول جا ردیا
دیہہ توں ہوگ تیری بھلیائی
تھیں داروں آنناہی ہتھ آیا
نال عنایت دارو دے سن کھڑ دی خلق تمامی
تن ویلے جد پاسیں داروں ہوئی فضل ربانال
کہن لگا سردار اساڈے داروں تدھ دلایا
داروں لے کے دے اسی دے کولوں آیا اس امید لے
ٹر جاواں میں آپ کرے ایہہ ہے تیری مرضی
من صلاح میری گھر جاندا دہوبہ اوہ بیچارا
سدلے آیا فندے تائیں لڑکا ترت لے آیا
مڑکے منہ نہ دسیا توں نے ہو گئی نظر نیازی
چوتھا دن توں مڑ کے آئیوں میرے پاس نہ آئیوں

رکھ گئیوں نے کجھ مڑ آئیوں داروں کی لے آیا
اس بانفنِ دے کیہا مینوں بخشّ خطا بے میری
اُہدروں آیا داروں پایا تن دن شاہ فرمایا
تاں میں آکھ دتا سی اُسنوں داروں لے آ تکاں
اُٹھ کے ترت گیا اوہ گھر نوں داروں جھٹ لے آیا
تاں اُسنوں میں کیہا ایہہ سمجھا سملفار لے آیوں
اوہ لے آ دوائی جیہڑی اکھیاں وچ تدھ پائی
پھر کیہا اُس اے سردارا ایہا داروں پایا
تاں کیہا میں اسد تنائیں نال تینوں لے جاساں
حاصل مطلب پا کے کاٹھی نال اُسنوں لے ٹریا
لے کے پڑی حضور انور نے سٹی ویٹ زمینے
سملفار دی شیشی مہدو اُس ڈیلے ہتھ آئی
وقت عجب منظوری والا جان دوائی پائی
عجب تماشے ڈٹھے بچیا بابا ایہہ سنا دے

اس جناب شہنشاہ والا نہ سلام پہنچایا
لے پڑ میں رہیا نہ بیٹھا کر کے ایڈ دلیری
ڈر دا باہر نہ آیا صاحب اس نے ایہہ سنایا
جس تھیں نظر ہوئی تن دن وچہ فیض کیتا تیں لکھاں
کھول پڑی جیس ڈیلے ویکھی سملفار پایا
ایہہ دوائی اک سلائی پھٹے آنڈراں پیلوں
جس دے پایاں رب سچے نے بخش دی روشنائی
صابر پیر نے ہتھیں اپنے ہتھ میرے پکڑایا
جا کر قبلہ عالم تائیں دارو ایہہ دکھا ساں
پہنچدیاں ہی دارو دسیا عقل فکر سب اُڑیا
چند ہزاراں اس دارو تھیں روشن ہون نابینے
بنھ پڑی اس دارو والی ہتھ اسدے وچہ پائی
جیہڑا پایا نداتر سوچا کھا ہوندی نظر سوائی
مولا بخشا ہر اک سائل مطلب اپنا پاوے

شادی کا قِصّہ!

کریاں رب دا ہویا ایسا صابر صاحب دی شادی
دے کے صاف جواب صابر نے ملے جنگل اوجاڑاں
کتنی مدت پچھے شاہ عالم آئے وچہ کلیاں ماں
صابر صاحب دے والد صاحب نوں سخت تنگی دل آئی
توں نے سیدہی گیلانی نالے صاحب زماناں
پُتر میرا بہت مدت تھیں شادی تھیں انکاری

ماں بیوی جوڑی نال خوشی دے کارن پیتر آبادی
عاشق صادق صابر شیّا پھر کے وچہ پہاڑاں
راز حقیقی تھیں ناواقف نہ سی خبر عواماں
جہدی شاہ کلیاں تائیں جا کے آکھن بھائی
میری عرض سنو کن دھر کے سید سندر جواناں
بہت مدت کوئی سار نہ سانوں کتھے عمر گذاری

آیا پاس حافظ صاحب دے وچہ کلیام آداناں
ناناں نال ہیں پالیا بچیا اک واری گھر آناں
منتاں من کے مائی جائیوں پالیوں سینے لا کے
پالیا سی نال خوشی دے مکھن دودھ کھلا کے
رب کیسے گل منے تساڈی جے کر نال لے آؤ
شاہ صاحب فرمایا اگوں ہر صورت لے آساں
دے دیری سید صاحب گھر کولوں ٹر آئے
خواجہ پیر نے گریہ کر کے اگوں ایہہ فرمایا
پوتا شاہ بغداد دا ہیں توں صاحب شان کہاویں
تاں میں نال خوشی دے شاہ جی نال تساڈے جاساں
جے کر ایہہ گل ہو نہ سکے کرو خیال نہ میرا
مائی باپ میرے خوش ہوون اندھ دوہاں جہاناں
شاہ صاحب نے پھر فرمایا میں تے نال لے جاساں
علم عالم دنیاں دیدہ عقلی بات بتاویں
خواجہ صاحب نے پھر فرمایا آتنا مغز کیوں ماریں
شاہ صاحب تھیں بول ادا لا نکلی بانوں آیا
آکھے اس مسافر لگیں مائیو دی گل سٹیں
جاں شکایت شاہ نے کیتی حافظ صاحب والی
سن سید توں سید کہانویں ہیں ہاں امت رسولی
اٹھ کھلے نعلیں مبارک ڈریا شاہ دیواناں
ہتھ بدھے اٹھ معافی منگن بخش قصور جو میرا
بول ادا لابے شک کیتا کیا پرواہ دریا واں
میں بے خبر ساں حال تیرے تھیں توں ہیں مرد حضوری

قدم رنجہ فرما کے اُتھے خُوب تساں سمجھاناں
دیکھاں سہرا مکھ تیرے تے دینی دیکھاں گاناں
بنہ سینے تدوں سکدہ نہ دسیا مرساں موہرا کھا کے
نقش نورانی سوہنی صورت دیویں دیدن آ کے
ساری عمر ہوساں احسانی جے شادی کراؤ
جو کجھ این مناسی مینوں نال خوشی من جاساں
آ کے پاس شہنشاہ صابر قصہ کل سمجھائے
میں تھیں کار نہ ہوندی دنیا مشقے مار دنجایا
لکھت میرے نوں لوح محفوظ اُتے کے ہور لکھاویں
جیہڑا بوجھ سر پر دلیسو خوشیاں نال اٹھا ساں
جھیڑ رحمت دا چڑھ کے وسیا اتھے راز اکھیرا
دُوراں ہتھ خصم دے شاہ جی جو مالک دا بھاناں
شادی جو رہسی سر تیرے تے گنگ کوڈی پاساں
چھوڑ چالاکی اٹھ کھل اگے مت کوئی او کھڑ کھاویں
ٹھوسے اپر تھم کھلا کے سکے محل اسارین
حضرت حافظ صاحب سخی نوں درزی نام بلایا
پر تیں سخن میرا توں جے اس کولوں کیا کھٹیں
آیا جلوہ صابر تائیں بول کھلوتے عالی
بھیج پولا یا میرا آیا تک برکت مقبولی
چہرہ صابر چمک کھلوتا جیوں بجلی آسماناں
الس امر دی خبر نہ رکھاں تیرا شان وڈیرا
سنگ سٹن تھیں تنگ نہ ہوندے کجھ سخن سناواں
اس کچہری سر در عالم تھیں ہے میری دُوری

تاں سرکار مثلی دا لا اٹھیا جوشش جلالی
نسل محبوب الٰہی تھیں توں جیکر شاہ ز مونہہ کھے
اس ویلے نعلین صابر دے پرت زمین پر آ
واپس گھار گیا جاں سیّد پہنچ جواب سناوے
کراماداں شاہ بغدادی میری جان بچائی
اے استاد صاحب تسی میری ایہہ گل نہ بلانا ں
ایسا فیر سوال نہ منساں جب تک عمر حیاتی
عالی ہے دربار صابر دا حاجت نہیں بیاناں

ایہہ زبان مبارک کولوں امر کیتا شاہ عالی
ایسے بولی آوے کولوں ساری عمراں روندا
مڑیا سیّد جان بچا کے لکھ لکھ شکرالا کے
ماری تاری وچہ سمندر جتھے ہتھ نہ آوے
اوہ جس منزل پہنچیا جا کے موہدی نہ رسائی
پکی سمجھو دل وچہ صاحب اس نہیں مڑ کے آنا
قسم کیتی اس کاراں کولوں جاں تک ہوگی ہواتی
مولا بخشا صابر سائیں ہیسی فرد زماناں

کرامتے دیگو

صابر سوہناں چھوٹی عمراں پلنگ مبارک چڑھ کے
ایہہ اوہ بیت پڑھن جو صابر عاجز آکھ سناوے
دین اساں نوں درد رانجھے دا روز ازل تھیں آیا
سو بدیاں تے لکھ لکھ طعنے میرے سر تے چھیڑ آیا
بولے بیت صابر جس ویلے والد گھار نہ آہے
اگے صابر بیت ایہہ پڑھدے کردے گریہ زاری
والد صاحب نے میہ دیکھی ایہہ حقیقت بھائی
مائی باپ صابر دے دونویں بیٹھ کے گوہیاں کردے
اس عمر وچہ اتنا رونا پڑھنے بیت حقانی
پھیر فرمایا والد صاحب اسد احسن پشیمانی
جس دن دا ایہہ اس گھر جمیا ہوسی یا چکالا
نینوں لگی ربّ دتی صفائی روشن قلب ہے میرا
جیب تک شادی نہیں کیتی بگے تیر نشانہ

پڑھدے بیت رانجھیٹے والا پاسے پیڑے پڑکے
پڑھنے سنے لکھے دال ہر کوئی اُجرت پاوے
بھارا بھار محبت دا لا سر پر چا اٹھایا
آڑے نظر کرم دی سکے میرا دیہوں دیہوں نہیں سوایا
گئے ہوئے سُن نماز پڑھن نوں جاں مڑ کے گھر آئے
عمر عضو دی بالکل تھوڑی اٹھ برساں کسا ساری
جو کجھ ویکھ گئے سُن باہر ساری آکھ سنائی
اس بچڑے نے عشق کمانا پھیریا عشق بیدردے
بال ایاناں کجھ نہ جانے ہو گیا قت ثانی
ویکھیہ شمس شہر ماہے دی بی خاصا نور ربانی
جاسی اس دا وہ زمانہ اوہ ہے نبی پیارا
بال عیاں دے پھاسن کارن ہو یا نقص بتیرا
مت زلیخا نہ دوجہ جادے سناں وچہ آسماناں

جس دن دی میں شادی کیتی اُتلے دو آسماناں
مول نہ جاوے نظر اساڈی جو کجھ رب دا بھاناں

پہلے پنج آسمان زمیں وچ سب کجھ نظری آوے
ایہہ گل سن کے صابر سوہناں گنڈ دلیوں چا پاوے

شادی تھیں نقصان جو اتنا مول نہ کرسا کوئی شادی
دان جیسا تے عشق کماں کر کے جند بربادی

ادہا گنڈ دلیوں چا بدہی عاشق چا پکیری
شادی چھوڑ کے ہتھ کھلوتے پکڑی کار اکھیری

مادر زادہ ولی نے یارو ایسا سانگ بنایا
عاشق صادق سچے سائیں بیعت ہتھ جا پایا

نہ کوئی ہوسی نہ کوئی ہویا عاشقِ حق رباناں
مولا بخشا صابر ثانی اندر دوہیں جہاناں

کرامتِ دیگر

سائیں غلام علی گھڑیالی یارو ایہہ سنائی
چھوٹی کوٹھی اٹھ ہتھ ساری حقے پیرے آئی

سی غریبی تے بھکھ جنہوں لنگر کراں گذارا
تبلہ عالم دیوں روٹی جانن بہت پیارا

مدت بہتیری دو دو ویلے بندے لنگر پکا کھاون
کپڑے دی بھی کرن عنایت دونویں ہتھ ہنڈاون

خوش خوش ویلے شہنشاہ نے اک دن ایہہ فرمایا
کوٹھی اپنی دیدے جنہوں سن کے حکم بجایا

ہتھ بدھے تے عرض گذاری میں کجھ عذر نہ کرساں
جے سر ہے درکار شہنشاہ پیش حضور دے دھر ساں

کوٹھی اوسی نال کھانے دے کے ڈھل نہ لائی
خالی کیتی حکم مطابق ہر شے چا اٹھائی

سا ہو سیا مدت وچ کھانے جا مہینہ رہیا
مہینے وچ ہی شریک اسانوں مشکل بنی اجیہا

روٹی کھا کے کوٹھی دے کے مثل پیا دس جہیاں
اجکل نیں فقیراں کر کے ایہا اجڑ ڈھلیاں

آکھے شرم شریکاں کولوں گل نہ مول الاواں
جو جو ستنے اندر آوے گوش حضور پہنچاواں

اک دن سرور عالم لبرے سُن توں برخوردارا
طعنے دیون والے تکن جو کجھ ہوگ پسارا

بدلے کچے کوٹھے تینوں پختہ محل دلوائے
پکیا نوچہ آبادی تکیں ایہہ صابر فرمائے

عرض کیتی جے کجھ کوٹھا ٹھیک اشارہ ہوندا
چھٹ جاندا محتاجی کولوں ہر سر لوبھے ہوندا

لائق پکیاں محل مکاناں عاجز میں بیچارا
روٹی روح کے پل دی ناہیں سن صابر سردارا

پڑھ کے بیت شہنشاہ میرے اسی وقت سنایا
کامل دلی محل سوہنے عالی جس دا پایا

تجلی در آئینہ دل کنی
صفائی بتدریج حاصل کنی

پڑھ کے بیت مینوں سمجھاون ایں عاجز دے تائیں — دکھ یقین کریں ول محکم بس ہن مدد نہ پائیں
چودہ ایکڑ زمین اک دن ہتھ تیرے وچ آسی — بن قیمت کر کرم الٰہی دا در کھیل وکھاسی
بھر مڑ عرض کیتی میں مولا اک مرلہ نہیں میرا — بچے کوٹھے ایڈ زمیناں دیکھاں حکم جو تیرا
میں کنگال کنال نہ رکھاں روٹی مول نہ لبھے — کجھ اندر وچ نظر نہ آوے دیکھاں کتھے لبھے
پھر فرمان سنایا صابر جو کجھ میں فرمایا — ایس امر دے ہونے کولوں خود فرق جے آیا
تاں فقیر نہ آکھیں مینوں ٹھگ دا نام بولادیں — کر ٹھگی ٹھگ کوٹھی ٹھگی ایہہ گل آکھ سنادیں
تاں میں عاصی گریہ کر کے پیراں تے ہتھ لاواں — اے شاہا ایسا بول نہ بولو جیباں زرت کماواں
ایہہ کوٹھی منظور جے ہووے لکھ لکھ شکر گزاراں — سر تن زر کر دولت سب کجھ صابر تیں تھیں واراں
اسی سال پچھے اج صابر ہویا آن ظہور دا — جو فرمان شہنشاہ کیتا ہو گیا کل پورا
ایسا کامل ولی الٰہی جگ وچ نظر نہ آوے — مولا بخش کرے شفقت سب دی آس پجاوے

کرامت دیگر

میں عاجز نوں ذکر سنایا سنگی دلدے جانی — نال محبت دساں سارا اس دا پتہ نشانی
کھینگر نام گراں انہاں دا کھینگر قوم کہاندے — نسل اولاد شاہاں شاہی دفتر وچ لکھاندے
دیرہ پیٹھوار جھٹے دے نیڑے کھینگر مٹرک کنارے — طرف قطب دے نصر اللہ کولوں رہندے ایہہ پیارے
چنگی قوم تے چنگے ماپے چنگے دونویں بھائی — خان جہان دا دوجا ویرا دیکھی قلب صفائی
احمد دے سینے خلق محمدی صابر سوہنے پایا — غصہ کرنے مول نہ دیکھے چشتی کرم کمایا
میریاں اکھیں تاں جے دیکھو اس شخص دا پایا — صدقے جاواں صابر کولوں جس درویش بنایا
مینوں اس اجازت دتی تاں کتاب بنانی — نہیں تاں عقل علم نہیں خالی میں مسکین گدائی
راجولی ہے چھوٹا اس تھیں پیر صاحب دا بردا — گولڑیا نوچیہ جا کے ہر دم عشق بہاراں کردا
ایہہ اشراف زادے دو بھائی وڈے متقی میرے — جہان دا دخان سیج ایماناں تے رہندے دل دے نیڑے
اک دن بیٹھیاں دولت خانے انہاں ذکر سنایا — سن توں بھائی ذکر سناواں جو سنن وچ آیا
مولوی عبد الحکیم اک عالم مسکن شہر نوشہرہ — پوتے کاکا صاحب کہاندے مانن گدی سہرا

کاکا صاحب نقشبندی اُسن وچہ مشہور زماناں
لوگ مریدُ سن اس ملک ہے اس خاطر اوہ آوندے
کامل عارف زاہد دسن پڑھدا انہیں نمازاں
اس وچہ جو چا مول نہ ہوسی نہ کوئی پڑھا دے
آخر کار ترائے بعد جسے وچہ حضور جا پہنچے
مولوی صاحب نے عرض گذاری خلقت کل ہٹاؤ
بولے صابر مولوی صاحب اسیں دونویں اٹھ جا بیٹھے
ہو کنارے پچھن لگے ظاہر ترک نمازاں
ایہہ جواب دیتا شاہ عالی توں اولاد فقیراں
سن لو ایہہ پیر تیں ایہہ وجود جو میرا
دو جا ہور وجود بنا کے پنجے پڑھاں نمازاں
موڑ قضا نمازاں پنجے پڑھلا اسم میں خراتی
مولوی صاحب فاضل آہے پڑھن حدیث رسولی
پھر فرماون مولوی صاحب سخت ہوئی حیرانی
جاں پھر واپس کھیڈ گر آئے پچھن لوک تمامی
جہان واد غال اصلی پچھیں کامل مرشد تیرا
فرد زمان ڈٹھا میں جا کے خاصہ مرد حضوری
عالی شان سرکار ہے صابر صفت نہ کیتی جاوے
جس طرح دے ہوون اوتویں دیہن جواباں
جو سوالی در تے آوے ڈھل نہ لاوے عالی

اس سبب اس ملک وچہ ہوندا اوندا آناں
صفت صابر کلیامی سن کے دلوں پتا پکاندے
دو سنگی ہمراہ ہو میرے پچھاں نال نیازاں
مولوی صاحب بھی شہرت والا اس گلوں شرما دے
پہنچن صابر سوال کرن نوں مولوی صاحب سوچے
سنو سوال میرا یا حضرت ٹھیک جواب سناؤ
دلیاں نہیں تکلیف تو کاں نہیں کیا جاتا کیا جاتا
ایہا اک سوال اساڈا ناں ادب نیازاں
نالے ہیں توں عالم فاضل پیر پائیں وچہ پیراں
نہ عبادت لائق سجھاں مالک حق اوکھیرا
رب اپنے دی کراں عبادت نال اداب نیازاں
وچہ شمار ہزار اٹھاراں ختم کراں ہر راتی
ایس طریقے جائز تر حقی حکم نبی مقبولی
اکبر غوث ڈٹھا نال اکھیاں دنیاں وچہ لاثانی
کے کجھ کہیں نمازاں سن کے صابر کلیامی
جو جواب دتا اس عاشق ویہا علم اوکھیرا
عین کمال حال الٰہی اک لحظہ نہیں دوری
دنیا سب اودھا خاں کر دی وچہ حساب نہ آوے
مسائل دی کر دین تسلی باجھ شمار حساباں
مولا بخشا ترت پچھاوے جو کجھ عرض سوالی

کرامت دیگر

کیتا ذکر ایہہ عاجز اگے غلام علی گھڑیالی
ملکاں اُپر تنگی آئی غلّہ ملے اوکھیرا
بھانڈار ب دے کجھ دن گذرے طعام نہ ہووے پورا
اگے آنا آٹا ہانڈی روز بروزی پکے
اوہا خرچ آٹا سی اوہا پورا مول نہ ہووے
اوڑک رل مل ساریاں سنگیاں صابر پاس سنائی
نی بندہ اسیں تن پا آٹا کرکے وزن پکا ٹیے
تاں حضرت نے سائیں ہتّ نوں جو لنگر ورتاوے
یا حضرت میں کجھ نہ جاناں کیہڑی آکھ سناواں
اوہا آٹا اوہا مسافر اوہا سارا ڈیرا
ایہہ مخفی اسرار نہ جاناں کون طعام لیجاوے
خواجہ صاحب نے فرمایا جس ڈیلے ورتانویں ،
پکڑیں ہتھ نہ چھوڑیں ہرگز جتنا سو زور لگاوے
جاں روٹی ورتاون لگے ٹھیک نظر کر تکیا
پکڑن سار تمامی حصّہ سارا ظاہر ہویا
بال بچّہ ہے بہتا میرا تاں لنگروں پر آواں
غصّہ خفگی کرکے اسنوں صابر پاس لے آئے
صابر پیر نے کیہا اسنوں حصّہ داری کرکے
مار کلاوہ لوچداین سب طعام لے جاویں
ہتھ بنھ عرض گذارن لگی اگلی دیہو معافی
صابر پیر جناب سی عالی معافی دے چھڑائی
استھیں پچھے پھیر نہ آئی نہ طعام ہی گھٹڑیا

قوم آدان تے عمر رسیدہ خصیوں مول نہ خالی
۱۳۵
پینتی سیر پکا داں آٹا ہووے ٹھیک بتیرا
ڈیرا اتے مسافر بھکھے باہر سنن تھیں دورا
بھکھا مول نہ رہندا کوئی جو آوے سو چکھے
سارا ڈیرا بول کھلوتا بھکھ نہ جھلن ہووے
یا حضرت ہن بھکھ ستاوے کرو علاج دوائی
استھیں باقی رہے نہ بھولا کے گل آکھ سنائیے
بھکھ کنوں تنگ آیا ڈیرا کون طعام لے جاوے
ایہہ کوئی راز نساں نوں معلم ہیں کم عقل کے جاناں
ہرگز طعام نہ پورا ہووے بنیا گم اوکھیرا
کھاون تھیں ایہہ ٹکڑا نہ سی پیا کوئی زور لگاوے
سچے کھتّے ہر دو طرفاں سارے نظر پھراویں
روٹیاں والے کھار لوچہ ہتھ جیس طرفوں کوئی پاوے
ہتھ آیا اک کٹنی طرفوں سائیں ہتّ نے پھیا
حال اپنا اس ظاہر کیتا خاوند میرا مویا
اس سنخی دے لنگر وچوں بھکے بال رجاوال
یا حضرت ایہہ جٹنی آکے کل طعام لے جاوے
بال نکھے توں ڈھیاں ہیں نوں نے روٹیاں کھڑکے
پچھے بھکھے مرن مسافر ایڈا ظلم کماویں
اگوں مول نہ آواں حضرت جو کھایا اوہ کافی
جا محتاج نہ ہوئیں رزقوں اللہ رزق پہنچائی
ازلی رزق دلایا حضرت جٹنی نوں رنگ چڑھیا

شاہنشاہ نے بخش قصوراں ایسی پھیر رجائی
دنیا دین دوہیں دے تے حاجت نہ رہی کائی
عاصیاں تے تقصیراں اُپر صابر رحم لیاوے
مولا بخشا کار رحیمی شاہنشاہ کماوے

کرامت دیگر

گنج شکر دے میلے صابر قدم رنجہ فرمایا
پہنچے پاک پتن دے اندر عالی جد پایا
پوری ہوئی میعاد میلے دی ٹُر پئے رخصت ہوکے
لدھے انور گنج شکر دے کرن مصافحہ رو کے
یا مسعود اجودنی چشتی دین دنی دے والی
ہر سائل نوں دے مراداں کوئی نہ جاوے خالی
مطلب دل دے منگ دعائیں ٹُر پئے صابر سائیں
فرد زمانی تے لاثانی دوجا ہمسر ناہیں
رستے اندر کرن نصیحت سُن تالو کن دھر کے
گر جہلم دا ٹکٹ لینا یاد اللہ نوں کر کے
جہلم ٹکٹ مول نہ لیناں تسے نہ اُتھے آنا ایں
یاد رکھیں گل پیارے میرے منوں نہ وساریں
سائیں دا کم ہر دردی ہے سی جہلم جاناں
ٹکٹ لیا نے جہلم سندا جو کجھ رب دا بھاناں
ہو اسوار گڈی پر چڑھ کے واپس جلدی آئے
جہلم آ کے آن کھلوتے تاں صابر فرمائے
میں تینوں سمجھایا ہیسی جہلم ٹکٹ نہ لیناں
پوری خواہش کریں توں اپنی مول نہ سنیں کہناں
گل اسباب اتار گڈی تھیں بستر خوب وچھایا
نال تعظیماں صابر سوہناں کر تسلیم بٹھایا
بیٹھن سار حکم فرمایا سُن تالو دلدارا
اکلا مول نہ چھوڑیں مینوں مشکل ہویا چارا
اس تھیں پچھے ہوئی خاموشی لگے پڑھن کلاماں
سائیں صاحب بھی ہوئے متفکر ایپر خبر نہ عاماں
اترن سار ایہہ ڈیرا سارا کر دتے سیر بازاراں
صابر دی بیماری سندا رکھن مول نہ ساراں
صابر صبر شکر وچ بیٹھے اُف زبان نہ کر دی
اندر سانگ ضرب جہی اوڑ کے شکم مبارک دردی
خبر ہوئی جاں یاراں سنگیاں یاد آئے دوڑ تمامی
شہرت شہر جہلم وچ ہوئی کیا خاصاں کیا عامی
ڈیرا سارا کر کے کارا ویلا ہتھ نہ آوے
صابر سوہناں جپ چپاتا گل نہ مول الاوے
بیٹھے بستر کرن وظائف کوئی جواب نہ کر دے
طالب ہور مرید تمامی سارے رو رو مردے
جیوں لا پھل نوری مُنہ مبارک ایسی زردی آئی
بیٹھے دم دعائیاں لیون کرن کلام نہ کائی

ہور بیماری نظر نہ آوے اک چُپ دوجی زردی
بیٹھیاں بیٹھیاں دیگر ہوئی تاں صاحب فرمایا
اِس مرضاں تھیں فوت نہ میری ہووے موتاں مرساں
فیض علی نوں کہن تمامی پچھ توں اوہ حضرت کولوں
صاحب شان سخی فرمایا پچھیاں کیہڑی کاری
پھر شیف نے عرضی کیتی ایہہ تے حال سناؤ
تاں حضور انور دے یادو شیہاں ہنجوں آیاں
ہوا سوار چوخانے اندر سیر کراں ہر جائی
راز خفی اس گل دے اندر اے پیا کھ سناداں
جاں جہلم ہیں پہنچاں بھائی تاں حضرت مڑ جاوان
داتا صاحب لاہوری یار د شہر لاہور پچھاندے
پاک پتن تھیں واپس لیاون گنج شکر شاہ عالی
داتا صاحب دے ہتھ مبارک بانہہ میری اک پکڑاولن
داتا صاحب اسر پہ ہو کے عالم وچھ پچھاندے
حافظ صاحب سر پہ ہو کے وچھ کلیام تے آندے
اج تقدیر الٰہی ہوئی حافظ صاحب نہ آئے
داتا صاحب نے پیش ہو یا سما چہ دربار محمدؐ
داتا صاحب پشت دے اُتے ضرب کیتی فقرا نوں
ماریاں سیخاں کُل چھپاں نے کر کے زور زوراں
اتنی دیری پہنچے حضرت حافظ صاحب پیارے
انہاں دا فیصلہ کر کے زخماں نوں مرہم کر دے
عرض کیتی پھر فیض علی نے سیف کنوں سمجھاؤ

خلقت ویکھ حضور انور نوں تپی دعایاں کر دی
چھوڑ دو روناں ہوکر کارا مولی کرم کمایا
مالک دی درگاہ تو پائی جو آئی مسر جرساں
پچھیا اس نے صابرا کہن لگے کجھ حال پھر دلوں
ایسے حال دسن دے کولوں جھکدی جان بچاری
ہے ارادہ کل خلقت دا دسو تے فرماؤ
نہ روڈیرا کل خلقت تھیں ملکیں دھماں پایاں
سب سلامی خاص عوامی جیونکہ شاہنشاہی
رخصت دیئے حافظ صاحب راکھن اپنی چھاداں
داتا صاحب لاہوری دے ہتھ باتھ میری پکڑا ولن
اگے گنج شکر تاں پاک پتن لے جاندے
ہو کے نال لاہور پوچھاون دین دنی دے والی
کرن مصافحہ رخصت ہو کے اسجاؤں مڑ جاواں
حافظ صاحب ہتھ پکڑ کے پھر واپس ہو جاندے
ایسے سجن سنگی ہو گئے میری جان بچاندے
داتا صاحب جمعیت کر کے جانب اپنی اٹھ دہائے
جدا نشان نوالی یارو واہ سردار محمدؐ
اک مرشد تن چیلے اُسدے کیجھ آکھ سناواں
گل وجود ہو گیا زخمی ظاہر پا ہجھ نشاناں
کیتی سٹ شاہنشاہ میر اک نہتا تن مارے
زخم ثبوت حق ہو گئے میر حجلت کیتا دردے
اُس ہتھیار دے زنگیں تنکلوں ظاہر کر فرماؤ

شاہنشاہ فرمادن لگے سیف آیاتِ قرآنی
لَآ اِلٰہَ اِلَّآ اَنْتَ پڑھدے ذکرِ ربانی

ایہہ آیت سُبْحَانَکَ اِنِّی کُنْتُ دلوں گاندے
تاں مِنَ الظّٰلِمِیْنَ دے تکرار پڑھ کر سیف چلاندے

ایہو سیف فقیراں سندے تینوں آکھ سناواں
خفیہ راز بہر دلیں پیارے دسن کم نتھاواں

ایسا پیر شاہنشاہ صابر مخفی راز سناوے
مولا بخشا پیر کامل دا انت حساب نہ آوے

کرامتِ دیگر

صابر پیر شاہنشاہ عالم میلے گنج شکر دے
ٹر کے پہنچے صابر سائیں اس خرد سی در تے

اس زمانے اوّل عمر سن صابر پیر پیارے
شغل علم سی در رسالے اندر پڑھدے پکڑ کنارے

اک سید سی سنگی صابر دا اٹھ پئے ہو ہمراہی
پہنچے پاک پتن جس ویلے خبر سلیماں پائی

پیر پٹھان جو تونسے والا اسدی آئی سواری
شاہ صاحب تے صابر سوہناں رل مل کرن تیاری

سوہے تاں اہو صورت ملے شاہ سلیمان تائیں
جس نے فقر کھنڈایا بارو سر ہر گھر ہر تھائیں

سُن کے صفت سخاوت شاہ دی جا کے ملے اگیرے
شاہ سلیمان سی خوف زمانہ سر لشتیاں ہتھ پھیرے

تونسے والے پچھیا سنگیو کت سکونت رکھو
یمن تسانوں جیہڑی آوے شل لالاندے بھکھو

شہرت دا اتھ شہر ڈیرا راولپنڈی دسیا
ایہہ سیّد ہیں خاص قریشی دام محبّت پھسیا

دو نویں دیوانِ حافظ تاں پڑھدے نور کا اساڈی
ہوئی خواہش ملن دی اسانوں سن کے صفت تساڈی

تاں پھر سلیمان شاہ صاحب نے ایہہ فرمان سنایا
ڈیرے پہنچ جمعیت ہوسانی تاں تسیں لوڑدا آیا

پڑھ کے خفتاں خواہش مطابق حالت لکھیے آنا
جو کجھ ہوواں نصیب تساڈے اوہ برات لے جانا

حکم مطابق پڑھ کے خفتاں شعر حافظ دیوان
لکھ کر پیشیں کیتے دونہاں دونویں سند جوان

کیتی پیشی لکھت سیّد نے اوّل اس دی کمائی
پڑھ مضمون اس شعر مبارک زت کرن بھلیائی

فیر شاہنشاہ صابر سوہنے کیتی لکھت اگیرے
اگے شاہ سلیمان صاحب دے جب دے شان ڈیرے

لکھیا بیت دیوان صاحب دا آکھ سناواں کیہڑا
پیش کیتا سی صابر سوہنے پاس سلیمان جیہڑا

ایہہ سی بیت سنو سب سنگیو عاجز آکھ سناوے
لکھ کے درج کرا دتا دفتر پڑھے جو فیض اٹھاوے

نظر کردن بدرویشاں بزرگی را منافی نیست
سلیماں با چنیں حشمت نظرہا داشت بر مورش

پڑھ کے شاہ سلیماں سوہنے صابر نوں گل لایا
بولن شاہ سلیمان زبانی صابر نوں ایسے پیارے
پا کے راز حقیقت صابر ساری رات گذاری
لکھت ازل تھیں جنگی ہوئے ہوندیاں جنگیاں کاراں

پڑھیں ہن تھیں باہر ہے یار جس منزل پہنچایا
چنگی لکھت تیری خوش قسمت لیا مطلب سارے
کرن طواف پچھے پاکپتن دا شعر پڑھ کر گذاری
مولا بخشا صابر سوہنے کیتیاں سوہنیاں کاراں

کرامت دیگر

جنہاں دناں نوں وچ جنگ جرمن سی ملک اندر چترالاں
یورپیناں دی فوج اندر سی مولوی ہندوستانی
مسلماں نصاریٰ لڑدیاں اسنوں غیرت آگئی
اک فقیر اس ملک تے آیا سی مشہور زماناں
وچ حضور فقیر صاحب دے اکو عرض سنائی
اوہ فقیر سی خبراں والا اس نے آکھ سنایا
زبردست تے کابل اکمل کے کجھ آکھ سناواں
لہندے چڑھدے پہاڑ دکھن وچ غالب گل فقیراں
یورپ تھیں اس انڈیا آندے کابل بھی ہتھ کایا
جس جس طرف اوہ کرے ارادہ کوئی ڈاگ نہ موڑے
راولپنڈیوں طرف دکھن دے سڑک لاہور کنارے
مولوی صاحب ایہہ نیت کیتی ملناں ہیں ضروری
ٹر آیا چترالوں یارو پہنچے آکلیاناں
بیس عاصی بھی حاضر در پر شاہنشاہ دے بھائی
دو سوال میرے یا حضرت ایہہ مینوں سمجھاؤ
خواباں دے وچ ملدے یا کہ ظاہر کرن کلاماں
دوجا ایہہ سوال ہے میرا جنگ کرو نصراناں

یورپ تے چترالی لڑدے نال تمیز خیالاں
تکڑا عالم علمے والا اول عمر جوانی
دے استعفا ٹریا گھر نوں چھوڑ امامت بھائی
مولوی صاحب سلام کرن نوں پاس فقیر اٹھ جاناں
اس انگریزی دی شاہی والی کس نے واگ اٹھائی
صابر شاہ فضل الدین چشتی جس نے بیڑا چایا
اس دی واگ نہ پرتے کوئی پختہ خبر بتانواں
کرن کھلوتے اس دے اگے کر کر رہے تدبیراں
کل افغانستان فقیراں اکدم سیس جھکایا
نظر کرے جس ملک ولایت ہتھ نہ چھوڑے
قصبہ اوہ کلیام کہاوے اس وچ عمر گذارے
کر سوال ایہہ سوال شرع دا دین تسلی پوری
ایس قصے تھیں داستان ہے ایہہ خبر تماماں
غسل خانے وچ مولوی صاحب آ کر عرض سنائی
ملن فقیر فقیراں تائیں کیہڑی طرح سناؤ
ٹورے تے زندہ ملدے کیکر دسو حال تماماں
کر امداد نصاریاں تائیں یا دو مسلماناں

اپنی اکھیں حال ڈٹھا ایں ڈاڈھی غیرت آئی
چھوڑ اک پہاڑی اُتے ہویا اس پر دکھن
گولا بمب انگریزاں حضرت ایسا سخت چلایا
جس ویلے او ڈھیا گولہ غفلت آہی
تن اپنے تن چڑھیا ڈٹھا نہ کوئی کفن جنازہ
کھاں درندے ہو پرندے میت انہاں تھیں لیاں
ایہہ حالت جاں اکھیں ڈٹھی دتا ذرت استعفا
آتھے اک فقیر خدا دا میں پچھیا اس تائیں
اللہ دا عہد واقعہ میرا جے میں چھوٹھ الاواں
ایہہ جواب پچھن دی خاطر پاس تساڈے آیا
لائق فائق مومن خاصے ایہہ کی گل مک دو
دیو کے جلد جواب ضروری من چا پاؤ میرا
دیہن جواب شاہنشاہ سابر استوں پیر بھائی
اس امر دی خبر نہ مینوں کیا تینوں سمجھاواں
لے پیا اک دو سالاں تینوں جو سر ورتی میرے
وقت وصال جناب پیر نے مینوں حکم سنایا
چھے مہینے رہناں اتھے نہ مڑ دیسے آناں
بعد وصال حضور انور دے کھنے پچھیا جا کے
ختم قرآن دا روز مقرر پڑھ پڑھ بخشاں بھائی
مسجد شاہ دی وقت دوپہراں دل وچ گویا کیتی
جس دے پاس توں آکر رہیا اس پرواہ نہ کائی
کیا دیکھاں جو ولی خدا دا سر پر آن کھلوتا
دیہہ فرمان سناوے سوہنا دل دے نال بٹھایا

وچ وطن چترال ایں دیکھے غازی کرن لڑائی
کرن لڑائی نال انگریزاں مرن تھیں بھلی ہٹن
غازیاں وا برگیڈ ہی جتھے اچھے گرکے آیا
زندہ اک نہ بچیا اس تھیں غازیاں شہادت پائی
گل ہماملاں تلے مسواکاں تسبیحاں بے اندازہ
غم لگا ایہہ سخت دلوچہ چھٹیا سیفہ سوال
ٹھاپت دلوں ڈل حضرت ست معاش وظیفہ
دسی اس تساڈی حضرت تھوڑا اسد پوچھ ناہیں
دوزخ اندر روز حشر دے سخت سزائیں پاواں
اپنے مذہب دے دشمن تائیں کے بنی فرمایا
بود بیاں دے سنگی بن کے مسلمان کہب دو
میں پردیسی اٹک نے سکاں لوڑ دیہو تر کھیرا
اس فقیر صاحب نے میں تے ایتویں گل وگائی
قینچی مجبور ٹھایا اندی لہند کہیہے جوڑ بناواں
حکم ہویا سی پیر دا مینوں گوشہ گذاراں تیرے
کھنے شاہ عبد اللہ والے جدا عمانی پایا
ناغہ مول نہ کرنا پیارے دل تھیں پکڑ ٹکانا
چھے مہینے رہیا جمعیت خاطر دل لگا کے
چھے مہینے ہوگئے پورے خواب نہ دیکھی کائی
جو کجھ حکم بجا لے آندا نال ڈیلے دے نیتی
ہنسی پڑھ کے ٹُر چلیا اتھوں راہ پکڑ کے بھائی
اٹھ کے قدم مبارک چمے دل توں آگیا مرہٹا
نیں سے رہن نہ دیواں ہرگز آیا ترت ہٹایا

بہت پیار انگیں نیوں کی کجھ آکھ سناواں
میں نے نال ملے شاہ صاحب اس ترکیباں بھائی
جو سوال دہ جا ہے تیرا او، تینوں سمجھاواں
ایہہ دربار نبی تھیں واگاں ایں جو لائق ہووے
حضرت پاک امام نے کیتی نال یزید لڑائی
جنگ کیتے نے نال تاکیداں کوشش دوں بچاؤں
یزید پلید دی واگاں والے پکڑ شہید کیتا سی
پاک امام دی واگاں والا جیکر غائب ہوندا
مولوی صاحب ایہہ امر الٰہی کیا مجال کوئی پڑھے
ہنگ واگ فیصلے دی لے آیا کوئی چھڑے
با بجھ امر تھیں برگ نہ ہلے ہلے تاں ہلاوے
مولوی صاحب نوں تسلی ہوئی خیر جواب نہ آیا

اے پر پڑھا رب لکھوالا مالک دے ہتھ پاواں
ہور فقیراں خبر نہ دکھاں کیکر دیہن بھائی
ہر شاہی وچ واگ اماں کا ولی ولایت ناداں
امر محمد سرور عالم سر پر عائق ہووے
دونویں طرفیں واگاں والے دنیا دی اگ اٹھائی
پاک امام دی واگاں والا ماریا باہر گمانوں
پاک شہادت پائی اماماں پیالا موت پیتا سی
تاں حسنین نوں جگ سارا کہیں آخر تک روندا
کیسے تعمیل تمامی دنیا غالب ہے ہر سر تے
امر محمدی سرور عالم من لیا سر دھر کے
اے گلاں ایہہ امر مولا دے گردان کوئی بھواوے
مولا بخشا پیر میرے نے پھر بھی پردہ پایا

کرامت دیگر

قاسم علی درویش صاحب دے مرشد دے دوپہر آئے
سوہنی صورت ویکھ سوہنے دی بہتا شکر الایا
رات پئی تے خفتاں پڑھیاں پڑھ کے فارغ ہوئے
میں عاجز نے عرض گزاری ایہہ تسیں فرماؤ
ہت بہتی نال ایہہ آپ نے عمر گزاری
دور دور اڈا درجہ صاحب عالیاں کو لوا اعلیٰ
بہ ہی تھوڑا ذکر سناواں جو سننے وچ آیا
اس تاریخ تھیں پہلاں بھائی بیشی ۲۰ مدیہ سالاں
کر تصدیق ولایت کاغذ ظاہر حکم سنایا

میں مسکین کنگال دے خانے قدم مبارک پائے
پکڑے قدم مصافحہ کیتا مولا کرم کمایا
ہجر صاحب دیوں زخمی جگرا سخت غضب دے روئے
درجہ پیر صاحب دا حضرت ظاہر آکھ سناؤ
نور کنول پیشانی چمکے چشم رسیلی پیاری
اس منزل اہیں دہ جا پہنچا آکھے کون حوالا
جیسدا صاحب پیر میرے نے کوتر بنا فرمایا
کر منظور ولایت دے درجہ پاک رسول ﷺ کمالاں
زندگی کولوں وچہ مواتی ہوسی سیٹھوں سوایا

ویکھہ بھائی آج فیض صابر دا بحر اولا رہے آیا
کوئی سوالی گیا نہ خالی مطلب دل دا پایا
دھوم مچی کل دنیا اندر خلقت رہ رہ مردی
پاکر فیض مزار شریفوں دل تھیں ہو گئی بردی
ولی اللہ دی تربت نذری کھا آیا منظوری
ہر سائل دی صابر سوہناں کر دا حاجت پوری
پھر میں عرض کیتی اے صاحب ایہہ مینوں سمجھاؤ
ایہہ گل میری سمجھ نہیں آئی دا شرح کر فرماؤ
پہلے پچھلے فرق ہے کیہڑا شجل دیاں تصدیقاں
وچہ کچہری سرور عالم جس نوں کل توفیقاں
سائیں صاحب نے پھر فرمایا ایہہ ما سبب سن بھائی
پاک محمد سرور عالم جس دی منتا ہتھائی
کر کے خاطر پیر صابر دی پاک محمد عالی
کر منظور شجل تصدیقاں جماعت دا والی
عالی ہے دربار محمد دا دی مول نہ آوے
داری نال کرن تصدیقاں اُدن کوئی الادے
عزت حرمت پیر صابر دی پاک محمد کر کے
شجلاں جو امواتی آہیاں تھیں اپنے پڑھ کے
واری جیسکر کر دے حضرت گذرن برس ہزاراں
نال پہلے دی واری آوے ہووے وچ شماراں
غور کرو تے سوچو یارو پیر صابر دا پایا
آئی عزت پاک نبی نے کر کے تخت بٹھایا
کرے بیہرا جالا کی کوئی صفت نہ کیتی جاوے
مولا بخشا شان حضوری وچہ حساب نہ آوے

کرامت دیگر

بابا سچہ پوشاکی جنگل بانے صابر پیر سوہارا
تن تنہا الفت نے ڈانگروں بہت مبارک پیارا
پھر دیاں پھر دیاں مدت گذری وچہ خواہش پائی
اج اجوکی بستی اندر دیکھاں رات دہائی
جس جنگل وچہ گشت کریندا اس نزدیک پڈانہ
نام ہیسی اس قصبے سندا جس وچہ صابر آنا
جاں پڈ جانے آ کر پہنچے مسجد دیوچہ آئے
چادر دیکھے نیک شخص نے تن دے فرض بجائے
بہہ کے چادر نال کمر دے بیٹھے گوٹھ مسیتی
رہساں اج جمعیت اُنھے ایہہ آہی وچہ نیتی
اک درویش اس مسجد اندر رہندا مدت مقامی
ہور دوجا کوئی ٹکن نہ دیوے عادت اس ملامی
نام اسدا سی سائیں مستانہ ہیسی مرد ربانال
رانجھیں کرکے بند بوہے نوں اگے ہتھہ ٹکاناں
صابر پیر نوں کر کے خواہش اٹھ جا نکل سویلے
رہن نہ دیساں وچہ مسیتی پھیر پھیر آنویں بیلے

ایسے جھگڑے نہیں خفتاں ہویاں ملاں بانگ سنائی
حاضر ہو نمازی سارے خفتاں پڑھدے بھائی

پیش نمازاں کہن مطابق صابر باہر آئے
کھلی جماعت اندر ہو کے چوہٹرے وچ سمائے

باہر جاندے ویکھ اکٹھیں سنگ اوہ سائیں مستاناں
سمجھ گیا اٹھ گیا مسافر دلئوں ڈٹھے ٹکاناں

خفتاں پڑھ کے نال جماعتاں ٹُر گئے منگ دعائیں
اوہ نمازی آئے جھیڑے سن گل گرائیں

سائیں مستانہ کنڈ اودے کے اگے پتھر دھردا
بیٹھ دوناں نوں جھہر کما دے واہ واہ ربدا مردا

دو کلمے وچ ثابت جسّہ پیچھے نفی الایا
دکھو دکھ اندام ہوئے سارے ایسا جلوہ پایا

نصف قریبی رات جاں گذری صابر نوں کھنگ آئی
ہوئے اندام اکٹھے اسدے لگی دیر نہ کائی

سائیں مستانے نے فرمایا میرا راز چھپاویں
راز دسن تھیں ہیں مرجاساں رب دے نام بچاویں

پیرے کولوں لیا حصہ کر کے زور دھگاناں
اے پر پیر دے در بیٹھو صابر پیر یگاناں

پھرنا چھوڑ جنگل دا پیارے بیٹھ پیر دی جائی
پیر تیرا ہے کامل اکمل بخشند فضل جس پائی

اس تھیں پیچھے تھوڑی مدت صابر باہر گذاری
آ بیٹھے کلیاماں اندر سوہتے عاشق باری

کرن تعظیمی سجدے بھائی پیر اپنے دے درتے
عاشق صادق مولا بخشا ہو افسر ہر ہر تے

کرامتِ دیگر

حافظ صاحب دے میلے اندر خلق اکٹھی ہوئی
بس عاجز بھی حاضر ہیساں مان تران نہ کوئی

وقت تماشاں پاس شہنشاہ خلقت بہت دوالے
دار و داری کل خلقت نوں صابر پیر سنبھالے

اس تخمیناً ۲۵ سنگی حاضر ساں دربارے
مورت دے جو رہنے والے عاجز بہت بچارے

نظر عنایت کر کے صابر شفقت نال بلایا
آؤ پاس میرے آ بیٹھو شاہنشاہ فرمایا

جا بیٹھے نزدیک صابر دے تاں ایہہ ذکر سناون
دیہن دلاسہ ہر اک تائیں دل دی آگ بجھاون

دنیاں طرف اک پلک نہ کھولے کرے چشم کشادا
نیڑے میرے پہنچ نہ سکدے کیا مقدور تساڈا

دل میرے دی خواہش تد میں مجلس رہے سکھیاں
عاجز عاری نو ہلا منڈا کوہڑا حاضر تھکیاں

کمٹ ٹکنڈہ وچ لاٹھا بیٹھا لحت جگہ ہیں جاناں
ہٹ کر دور کیوں بیٹھو ہیں تُسیں سیانے بند سیاناں

دل نوں دنیا ولوں نہ ہٹاوے کلیہ پیر ہٹائی
گل مسکین پڑھن شکرانہ دیکھ خُلق رسولی
اس اثناء وچہ ہویا سلامی اک سی خرد پٹیرا
بیٹا اس دا دس برساں دا اوہ بھی ہویا سلامی
ہو سلامی واپس آئے جوڑے جتھے اُتارے
سائیں دتا لوجاں ایہہ گل سن لٹی جتیاں کے اٹھایاں
جو کوئی باہر دل جھنگا مندا ہووے آن سلامی
وچہ حیاتی خاص تساڈی اڈی چور چکاندی
جے کر نہیں سی طاقت اتنی میلا کیوں لگایا
ڈاہڈی گرمی ہاڑ مہینہ زمیں پیر نہ جھلے
ملکانو چہ ہوئی بدنامی میلے فیر نہ جاساں
آون لوک مراداں کاران الٹے مڑن ننگا ہنڑے
جھگڑا ہیں فقیر خدادا ایں وچہ کر دہو کوٹڑا
لاہواں کھلیاں چھڑا کراں سپرد سپاہیاں
قیدی دے وچہ مر دیواناں زندہ مڑ نہ آوے
صابر پیر شہنشاہ کیہا تینوں ذکر سناواں
اک فقیر یاری وچہ رہندا بہت کمال زماناں
اک تساہو کار اک شاہ مکلدا اک چور سی انامی
اوہ مرید جو شاہ ملک دا اوہنہ پیر بناوے
خالص یاسہ ہونا اے کہ اس نے ٹل بنوایا
رجوع جا سنا ہو کار سی طالب اسلا ایہہ طریقہ
لگے بیٹ بازاں اندر چھوڑ گھر نے دل آوے
مرشد میرے ذمے تیرے آپ ہو سو رکھو لے

میں بھی تیج دتی ہے فعل نہیں جیکر رب بناہی
لکھ لگاوے ترے مقابل کدے نہ ہوون ملولی
راول پنڈیوں لہندے کمن اتھے اس بسیرا
نوں سرد دے پشوری جوتیاں دیکھے لاہن گرامی
نظر نہ آون دونویں جوڑے لوڑن پے پیارے
صابر اگے سائیں صاحب نے دتیاں آن دہائیاں
جتیاں جیکے مڑے ننگا ہنڑاں کیا خاصہ کیا عامی
دیکھے حالت بہتری ہوسی عرض کرن کرزاری
آوے جو لوہا دے کپڑے آن کنوں چھپایا
آ گئے اگ چھٹے پیر ننگا ہنڑاں چلے
چھیڑا آوے ننگا جاوے بس میلا نہ لاساں
بس ہن بند کجہ نہ میلا جو کچھ رہے بھانڑے
اس مجلس وچہ موڑے آوے اس شخص دا جوڑا
یا پھر دس ہیو ایہہ جوتیاں تخفے جس چھپایاں
مہماناں دیاں جتیاں کپڑے فیر ہوکی اٹھاوے
بکھہ لویں توں تاں نکر دے جو تمثیل لے آواں
ترے طالب یکن لاموں ولی دے عقلوں گھر سیاناں
ہویا فوت فقیر خدادا جس دا فیض مدامی
لکھ روپے دا ٹل بنوا کے روضے وچہ لٹکاوے
نال خوشی اس پیر اپنے دے روضے ٹل لگایا
کر کے حوالے پیر آتکے دے ہر اک چیز چھنتا
بار گے جد کو دولت ساری ذمے پیر دے لاوے
میں تھیں جو کی گل نہ ہوندی کیا وچہ ہاڑ سیالے

چور جو تیجا طالب ہے سی اوہ کی قاعدہ کردا
ناں امداد تیری یا مرشد بھنساں گھا زیگاناں
ایہو کار کرے اوہ ہر دن ہور معاش نہ کوئی
صبح ہوئی تاں اٹھ کے پہنچا مرشد دے دروازے
ذات تیری دی قسم ہے مینوں سنتوں مرشد میرا
ایہہ ہن چوری پر چلیا لُٹساں مرشد بھائی
لے سامان لگا کند توڑے وٹہ موا نہ ہلے
سنگل تروڑے قفل سر دڑے کوئی پیش نہ جاوے
واپس آکے پیر دے روضے کٹے ٹل اٹھا دے
فجری اٹھ مجاور دیکھن خالی سنگل لڑکے
اے شاہ اج دی رات ہی نوں کٹ سنگل ٹل کھڑیا
سن کے خبر شاہزادہ یارو نال وزیرے چڑھیا
اتریا وچہ حویلی آکر جتیاں نہ اتارے
عکرہ فریبی پیر کیتی دنیاں دے وچہ آکے
سخت غصہ دل نوں لگا ایہہ سلطان دے تائیں
تپیا اندر دل کلیجہ ہنجوں نکل آیاں نہ
حاضر ناظر ہو دی دستوں چہ لاحیا یا
کیا قصور ڈٹھا تدھ ہیں جو اتنا ظلم کمایا
یا حضرت ہن نال خوشی دے روضے ٹل لودیا
بد قسمت سی دل دے اندر ایہہ آئی ہے حالی
بھلیاں کیتی سخت خطائی یا حضرت گستاخی
بخشیں گناہ جو ہو گیا ہیں تھیں ہن میں ٹل لواساں

جاں چوری پر چلے اٹھ کے پیر اگے سر دھردا
باہجھ تیرے ہیں کتھے کوکاں کرہن مدد جواہاں
یا تقدیر بیمار جو ہویا آن لاچاری ہوئی
مطلب حاصل جے نہ ہویا کردا ایہہ آوانے
کٹ لے جاساں گھر جا کھاساں روضے ٹل جو تیرا
اوہ شاہ ہو جس دولت اپنی پیر دے نمتے لائی
لاتراں حیران ہو بیٹھا کوئی دس نہ چلے
کر کر محنت ہفت ترٹا انویں رات دہاڑے
جھوٹے اندر پاکے بھائی گھر اپنے لے جاوے
اوہ مجاور در سلطانی کرن رپورٹ کھڑکے
خبر فجر نوں ہوئی اساں نوں غم لگا دل سڑیا
ہو گیا بے یقین ولی تیں چابک ہتھ وچہ پھڑیا
روضے اندر پیر قبر نوں پنج ست چابک مارے
مفت خزانے خالی کیتے روضے تیرے لاکے
دونویں گئیں دین دنیا اندر بھڑکن بھائی
روضیوں نکل حویلی آیا چشماں پھیر دکھایاں
چابک مارے تو ہسا میرا چیڑا قدم اٹھایا
کہ توبہ سر سٹ پیراں تے نال ایہہ عذر دے آیا
کٹ کے لے گیا کوئی چور درو دلیو جہ آیا
دشمن پیر تیرے دے شاید پایہ کرامت خالی
دین ایمان گوایا اپناں یا مولیٰ دیہہ معافی
وچہ حیاتی اپنی ساری ہرنہ گل پرتاساں

تاں فرمایا اس ولی نے سن سلطان پیارے
ٹل لاون دا شوق جے تینوں ہووے لیا توں جاکے
اک مرید شاہو کار سی میرا دولت جینا سارے
چلا شاہو کار طالب نوں جاں لٹن نوں ٹریا
دتی چیز ہیس اپنی آپے توں کیوں کریں خفائی
ٹل لیا کے ٹنگ دتے نے روضے جے ولی تیرے بھاوے
شاہ ملک نے سدے اسنوں کر معقول گذارا
جلدی دا چور اٹھ گیا گھر نوں فوراً ٹل لے آیا
اتھے اوہ حکایت آکھو کس نوں کرئیے گوہڑا
سائیں صاحب پھر عرض گزاری ایہہ ہک بیت سنائی
کر کے چپ شاہنشاہ عالم ہور نہ کچھ فرماون
رات ادھی دا وقت جاں ہویا شاہنشاہ جگایا
ویکھو پچھانویں شخص کھلوتا اسدے پچھے جانویں
ہو کجھ اس چھپایا بھائی جتھے جا رکھ آسی
جتیاں لے کے چور اوہ ٹریا ایہہ بھی پچھے ہویا
چور بے خبر سی اس امر تھیں دیکھو دیوے اوہ جا کے
مردوزن آکر وچ تھیں مال سارا لے آندے
ساری خلقت جاگ کھلوتی ہور فقیر جو سارے
صابر پیر بھی چپ چپاتے نہ کوئی گل الاون
گذریا دیہہ ہتھ تے آوے صابر تیر چلایا
کیتا حکم شاہنشاہ عالی اپنی چیز اٹھاؤ
اپنی اپنی چیز اٹھاون خوب سیانے کے جاگن
لکھن والے پیو پتر نے لے لے اپنے جوڑے

معاف کیتی تقصیر میں تیری ہور قصور سی سارے
چور مرید اک ہلسی میرا اس نوں دتا آپے
کر کے ذمے پیر ہر شئے پلنگ تے پیر پسارے
کیتا قول جے ہتھ نہ اڑیا اوہ پھر خالی مڑیا
روٹی اسدی بنھ مقرر کرتی نہ خطائی
ہیں تے چھڈ دیا نوں کی چھڈ دے بیٹھا روزی کھائے
تاں فرمایا ٹل لیا دے توں ہے ولی پیارا
سنگل سنگ گونڈھا کے شاہ نے روضے پر لٹکایا
باکیڑا نواں قید کرانواں جس نے چھپایا جوڑا
جیہڑا ایہہ چور اد جوڑا اسنوں میں مروا ساں
سائیں صاحب کر کے عرضاں اوڑک نفل اٹھ جاون
سی نہ دیکھ سُتا اک بندہ اسنوں ایہہ فرمایا
اے پر تینوں تجھ نہ سکے ایسا پیر اٹھانویں
دیکھیں توں بخوبی اسنوں سب کجھ نظری آسی
چھپیا دیکھیا چپ چپاتا یب آواز نہ گویا
مڑ جاسوس نے خبر سنائی کل حقیقت پا کے
چور بھی پکڑ لیا سی اتھے مشکاں بنھ بنھاندے
دیکھن سارے لگی چپ سبھناں سخت شرم دے مارے
سارا ڈیرا دانگ ہنس دے ول تلیاں پچھتاون
ہتھیں اپنے آپ اساں نے اپنا اڈھ سر لاہیا
چیز جنہاں دی ہتھ نہ لانا متے پئے پچھتاؤ
کیا مجال کسے دی یارو دوجی نوں ہتھ لاون
کل فقیر انہاں تھیں اٹھیا کون لکھت نوں موڑے

میاں پیر شاہنشاہ یارو ہر دے کجے پردے
میں جیہے فاسق چور گناہی سر دروازے دھردے
نال دلاسے شفقت کرکے سینے سنگ لگاندے
ہو بخشا حافی دے کے راہ ہدایت پاندے

کرامت ویکھ

ڈریا عاجز شوق طلب دے شاہ کلیامی تائیں
دے شفقت دے پکڑن دے سیلاں پہنچ گیا سب سائیں
اوہ دلیل تے ایہہ سی یارو عاصی آکھ سناوے
بیعت ہونے تھیں ایہہ ناغہ ایہہ دیوچ آوے
ہر ششماہی ہو مشرف واپس گھر نوں آواں
فیر ہمت دا دل وچ آیا یارو آکھ سناواں
جا دربار حضور انور دے بیٹھا ہو سلامی
دیہن جواب دلیل پیر دا شاہنشاہ کلیامی
اک فقیر باری وچ بیٹھی جھک کھاندی پائے
دستی دے وچ مولی تے جا سہا بیٹھا علف اٹھاکے
ہو منظور قبول مولیٰ دے فیض کیتا اس باری
خلقت خوشیاں کرکے آوے تھی غرض پیاری
جھوک اسدی تھیں چھ کوہ پینڈا سی اک آبادی
اس دستی دا طالب ہویا بندہ نیک جہادی
عرض کیتی اس مرشد اگے ہیں طعام نے آساں
عمر ساری تے وچ دان دی روٹی ساری عمر پوچاساں
بولیا اوہ فقیر خدا دا منزل ہے کوہ باراں
آون جاون روز ہمیشہ ہور بھی گھر دیاں کاراں
اوہ طالب ہتھ جوڑ کھلوتا جے اعلاء تساڈی
پیا پہچاسا انشاءاللہ بکی خواہش اساڈی
کہ منظور فقیر صاحب ایہہ کار جو ذمے کردے
باراں برس یاراں کوہ منزل روز کیتی اس بردے
نال یقین تے صافنیت سنگ روٹی اس پہنچائی
ایہہ دلیل اس ہمت والی دل اسدے وچ آئی
بہت ہمت ہے تن میرے وچ اتنی منزل کرکے
اتنی مدت طعام پوچایا ہر اک راتیں کھڑکے
سارا دن پھر کار اپنی نوں کرکے روٹی کھاواں
بارہ کوہ کر منزل راتیں مڑ اپنے گھر آواں
فر آیا اس طالب تائیں پیر نوں غیرت آئی
کشش اپنی اس پس کیتی آگئی بے پروائی
دوجی راتیں اس طالب تھیں روٹی مول نہ پہنچی
شوق محبت پیر اپنے دی دل اپنے تھیں بجھی
ہمت سینی اس طالب نوں اتنی جس وچ آئی
صدق راتیں اوہ پہنچ نہ سکیا بسی ہمت گوائی
کہ توبہ اوہ اٹھویں راتیں لیکے روٹی ٹریا
اس راتیں وچہ بدل جھکھڑ دے زورا چڑھیا
کپڑے بھیج گئے سارے اسدے روٹی پیا بچاوے
نال چھپر دے وانگ چرپائے چھاتی ہیٹھ چھپاوے

امرِ الٰہی اک ملکو دا صحن تھیں کھوتا کھلیا
جاں چھپر دے نیڑے آیا کھوتا غائب ہویا سی
کھوتا رنگ سفید سی اس دا ڈٹھا نال چھپر دے
کھا کھا ٹھوڈے سخت غصے وچ ہتھ وچ سوٹی پھڑ کی
گھر دا گھاہ تے کوڑا لگے چھپر فقیر دا کھانویں
تاں اس بوکیہا سی اگو ہیں فقیر دا کھلوتا
فقیر صاحب نوں اس ویلے تاں لوچہ رحم جیہ آیا
بھاری ہمت والیا سنگیا دیکھی ہمت تیری
بخش قصور ہیں عاجز تائیں جو کجھہ لوچہ آیا
تاں فقیر اس ویلے بھائی نظر رحیمی تکی
جس ویلے ایہہ ذکر شہنشاہ کر تشریح سنایا

اگے کھوتا پچھے مالک طرف جنگل اٹھ چلیا
بدل چمک ماری جس ویلے اس دی نظر پیا سی
شائد کھوہ جھگی دے کھاوے چار پائی جیوں چر دے
جا نزدیک اُس پھل بلاوے سر وچ سوٹی ماری
بدل جھکھڑ تکیں ناہیں کھلیا ہتھ نہ آوے
تیرا کھوتا میں نہیں تکیا سخت چلایا ای سوٹا
اٹھو دروازیوں کھڑک آتا ان اندر ترت بلایا
توبہ حضرت توبہ میری کیتی بری بھتیری
فیر دلیل نہ کرساں ایسی مندا جرم کمایا
جتنی دل پری کدورت اک لحظے وچ ہٹی
مولا بخش پکارے توبہ کیتاں نوں ہتھ لایا

کرامتِ دیگر

آئی ریل رواناں رستے اگے سخت چڑھائی
ایہہ چڑھائی انجن تائیں ایسا نقص پاوے
نے رپورٹ اوہ افسر گاڈی ایہہ رستہ نقصانی
ویکھ رپورٹ اوہ اگلے افسر فوراً حکم چڑھاون
کھا منظوری لین دوجی دا مڑ کے حکم جاں آیا
خاص مکانوں لہندے لہندے انہاں لین نکالی
زمین اساڈی تھوڑی تھوڑی ہوسی کنج گذارہ
دس دس مرلے آہے لیاڑے اوہ بھی بل گمائے
اے صابر توں مالک ملکاں سب کجھہ ہتھ تساڈے
تاں فرمایا قبلہ عالم گذر گئے اوہ چارے

پنج برس اس رستے اُپر گڈی گماڈ چلائی
تھوڑے دیہاڑے گذرن ہیتی پر نہ سب گھسائے
وڈی ہرج ریل نوں پہنچے آکھاں کے زیانی
لین نکالو ہوری رستے پشت رپورٹ لکھاون
لین نکالن والیاں بارو نقشہ ترت بنایا
کل کلیام اکٹھی ہو کے ہوئے آن سوالی
گڈی گذری گئے لیاڑے بجھو اساں اُجاڑا
ٹبر ساڈے بھکھے مرسن بچنے تھیں بچت جائے
ایہہ گل پر تن طاقت تینوں پک یقین اساڈے
چشتی قادری نے سہروردی نقشبندی بھی پیارے

رسنے دل کے چار گڈھن جس رستے ڑھ جاندے
گند گئے اس رسنے اُتے نقشہ خوب بنا کے
کر تصدیق ڈے کیتیاں مثلاں سرور عالم بھائی
تاں اوہ پٹ اُٹھے اس ویلے موڑو کاغذ موڑو
تاں فرمایا قبلہ عالم الٹے سخن سناؤ
حسب الحکم حضور انور دے لوک تمام اٹھ جاندے
کہ فرمایا سنایا صابر کاغذ فیر گڈھائے

نقشے کچھ رسول اللہ دے در پہ جا پہنچاندے
وچہ کچہری پاک نبی دے رہے کاغذ جاکے
ہن تے پیش نہ جاوے میری جبلو جو سر آئی
ہتھ وچہ قلم تساڈے حضرت جو جاہو کر چھوڑو
کل جواب میں دیساں بھائی سب اتھوں ٹر جاؤ
دوجے روز سویرے اٹھ کے درعالی پہ آندے
اس رسنے دے نقشے یارو نامنظور کرائے

ہوئی خوشی خدائی ساری جیلن مبارک بادی
مولا بخش کرن شکرانال ہوئی اج آبادی

التماس!

ناظرینِ گلزارِ صابریؒ سے التماس ہے کہ کتاب ہذا کے چند آخری مضامین بوسیدگی کی وجہ سے طبع ہونے سے رہ گئے ہیں۔ انشاء اللہ! دستیاب ہونے پر ہدیہ ناظرین کئے جاویں گے۔

میں منشی راجہ محمد خان صاحب پٹواری حطار اور ان کے اخوالم راجہ محمد اکبر خان آف مورت کا تہہ دل سے ممنون ہوں جنہوں نے یہ کتاب برائے طباعت عنایت فرمائی، آپ مصنف رحمۃ اللہ کے دوہتے اور نہایت خلیق ہیں۔ خداوند کریم ان کو زیر سایۂ حضور کلیامی دین و دنیا میں کامران کرے۔ آمین!

(قاضی محمد نور عالم)

در بیان ابتدا خواجہ صاحب فقیر شدن از نوکری

رسالدار میجر تشریف خانصاحب چلے سیر تے دتی بازار یارو
دیوے ناں کوئی جیکر اج سینوں جیوداں منگی مراد ہزار یارو
قیمت دیکے چھاڑ نچاہیشی کیتی تشریف خان سوہنے ہجر وار یارو
تشریف خان سپیند خوراک آندی اوہ بھی کھا گیا عاشق غفار یارو
خواجہ محمد شریف خانصاحب نقدی مال کل دتا اڈار یارو
جو کجھ مال سی تینے حضور اندر رہیا پاس نہ درم دینار یارو
ناں فقیر بیٹھے بولی چھوڑ کے تے لادے گل نے کر گفتار یارو
جاؤ شہر جلال آباد اندر اوہ بھی شہر ہے ہندیار یارو
بیعت ملو اوہناں ضرور کر توں خود آ پہنچ کے اوس دربار یارو
لایا نام دربار محمدی دے نام چھوڑ میجر رسالدار یارو
حسب الحکم فقیر دے آ پہنچے دتی تربت سلام پکار یارو
ڈٹھی تربت تھیں بیبی اک تیری کیتا رحم ہے ربّ ستار یارو
اتھے علم دسی ویکھی تعلیم آکے ہیں تاں عشق دا ساں خریدار یارو
کرین توجہ دلیل جہڑی میر انیٹ لیا سی دیدار یارو
دیکھ نبض تشخیص مریض دی ہیں لیواں کجھ کجھ جاوے آزار یارو
اندر ہووے داخل حکم کیتے نے باہر ونجدا چھوڑ دے مار یارو
دسی دی انگ نہ ہوش ہو پرت ڈگے دیکھ طور دا جلوہ چمکار یارو
سیکھ لگ گئی دامن بھی کھا گئے سر چشم دی کجھ نہ سار یارو
مشہور پیر سیدیاں فرمان کیتا قفل حجرے دا دیہو اتار یارو
حکم من کے قفل نوں کھولیا نے لاگے طاق جہاں گندا آ تار یارو

ہک مجذوب گون تولی بولیا سی نال آکھی آواز یارو
جاں ایہہ لفظ فقیر فرمایا کیتا ہویا حضرت دے گوشگذار یارو
اس فقیر نے چھاڑی کر خالی پہلا بول پھیر کیتا پکار یارو
پیٹی پاجس تانے گٹھ لائی اوہ پاٹ نولے بار بار یارو
گھوڑا زین پوشاک ہتھیار اپنے اوہ بھی دتے نے بیچ بازار یارو
اس فقیر نے کیہا مکا کدہیا فرش رہیا پاجامہ سرکار یارو
فساں شکم میرا بھریا طعام ہیتی اساں سینہ کیتا پر انوار یارو
میرا دیا سلام اس غوث تائیں پاس تیاں تیرے وڈا پیار یارو
حضرت سید خواجہ ظہور علی شاہ صاحب ہند شہر منگور وچکار یارو
اسطرح دیکھے نام کتنا ہیو نے بادشاہ دے پاس گذار یارو
انہاں سن سلام جواب دتا کہیں شکر ہے لکھ ہزار یارو
ملی عاجزی نال سلوک کرکے کرن دل دے وچ وچار یارو
سید پاک نے ترت جواب دتا حافظ صاحب نوں بیچ تار یارو
ہر مریض نوں دارو دیتی دیواں میرے پاس دارو بیمار یارو
جگر عشق غریب نوں آیا ہیں داخل ہو حجرے اندر دار یارو
جدوں حافظ صاحب اندر ہو داخل آئے نظر عجب اسرار یارو
پاسے بھار ڈگے منہ پرنے رہے چھ ماہ پاسے بھار یارو
جنہوں درد حبیب دا جگر اندر ہندا جھوڈا اوہ وسار یارو
قیدی عشق دی اندر سو قید کیتا وشا ہیاں عجب بیمار یارو
مٹی سیکھ دی کل وجود اتے خوفناک ہوو کہیں سار یارو

سید پاک دے پاس جو بولیا تے اونے سکھدے ڈھیر انبار یارو
حضرت پیر خواجہ منظہر علی صاحب جاندے آپ رو کے زار و زار یارو
سر نوں خرچ کے عشق خریدیو نے کیتا مدعا نہ یک مر اوہ ہار یارو
ایہہ کم نہیں ہر کسے دا بات اجی گلی کار دیوں او کمی کار یارو
اللہ اکبر دا اسم بلند ہوئے صاحب پیر ہوسو ہنے سردار یارو
ڈگی پیر اتے رب دی جا مہر کیتی مسجد گیلانی شکر گزار یارو
زخم ظاہری باطنی ہوئی ثابت دتے گل مطلوب سنبھار یارو
خواجہ محمد شریف خان صاحب تائیں سید پاک نے چھوڑیا مار یارو
حسب الحکم صابر سوہنے پیر بند او وطن چھوڑ کے ہو رہان سائیں
اگوں ہک فقیر نے زور دتا لاویں زور تے کریں نزران سائیں
حافظ صاحب ولایت نوں بار رگھیر کے تے گئے پاس پیری سلطان سائیں
اتھوں ہو رخصت چراغ تھا آئے پنڈی شہر عالی ہیلوان سائیں
پنڈ یوں مڑ کے آئے کلیام اندر نمازی رحمتہ اللہ دے ہان سائیں
اس بات مد نصیں تے پچھے جواب ملیا تیرا ایہو ٹھکانہ مکان سائیں
تیرے آن بھنیں ایس جہاں ہوسی اتے قحط دا دکھ ویران سائیں
بلا شکر گزار دے رب اگے آیا جگہ اتوں مہربان سائیں
جیندی خاطر سفر اٹھایا ای اوہ بی ملجاسی آون ہار سائیں
حد ملک غلمان تے دیو پریاں جو جو جون گل جن انسان سائیں
تھوڑی بات لد پچھے اسنے آوناں ہیں ظاہر ہو فنا اپر جہان سائیں
ہک ہور نصیحت ہیں آکھناں ہاں تینوں رکھ کے خوب دھیان سائیں
پکڑ کامل استاد تے یاد کر توں آندس پاک کلام قرآن سائیں
لنڈی پٹی دو جیرا ایہے قصبہ بنہ دیں دا انو پچھان سائیں

کوئی اندام پوشاک نہ نظر آوے جانے بھید ایہہ پروردگار یارو
جاکے لگے دروازے زید اکھیو نے چاہئے ایسا ہی عشق دا یار یارو
گیٹھی ذات اصیل نہ ہٹیو توں آوے عشق اصیل کے گھار یارو
سر دین بازی ہوندی عاشقاں دی مڑ دینی تھیں کھان نہ ہار یارو
دانگن باز دے ہو پرواز گئے ڈگے زمین تے بیقرار یارو
اگوں پاک سید ہتھ پھیر لو نے پہنچے آپ دے وچ دربار یارو
لاکے بھاں پڑا فیر فرمائیو نے تینوں رخصت کیتا وچ پوٹھوہار یارو
مولا بخش سوہنے نال جان دیکے کیتا فقر دا لوڑا اسرار یارو
لنگھ اٹک ہنیں تاں وچ پہنچ کے تے اپنی حد دے قدم ٹکان سائیں
پچھے ہو واپس اٹک جلد تیری گرجا حد دا دیکھ نچھان سائیں
ہک روز دے وچ جواب ہویا تیری آمد نوں منیا جان سائیں
روضے انہاں اندر رہے ہک رات ساری تنہا سید فیر فرمان سائیں
چھ ماہ مزار اپر رہے بیٹھے اوتے پڑھدے رہے قرآن سائیں
ایتھے ہور نہیں ہوئے کجھ تیرو ہوسی تینوں سیو سی کل جہان سائیں
گلی ولی بھی سر جھکا بیٹھے حکم من کے مدے سلطان سائیں
ایتھے بیٹھ جا راز چھپا رکھیے نے ایہا حکم ہے صاحب سبحان سائیں
اسدی ہوسی خوشبو جہان اندر کل مخلوق تے زمین آسمان سائیں
پاک عرش تے آئے معراج نکلے ہوسی خاص رسول دیاں سائیں
عاشق ہو دی خاص خدا پیدا جی ہوسی عاشقاں وچ سلطان سائیں
تیر پوچھ نصیب نے رب کیتے نعمت حفظ دی جا نشان سائیں
حکم شاہ دا من کے راہ پکڑن گئے خاص تو تری جان سائیں
وڈا کامل استاد تے خاص قاری عجب طرز تے خوش الحان سائیں

پڑھنا انہاں نوں آسن جو علم دے وڈے فاضل بھی ہوون ہوجیرا سائیں
ایہہ استاد نے باکمال آہے سبھی انہاں رکھ شفقت نہایت سائیں
عارف عابد مشہور سن اشرف اندر نالی عالماں بہت احسان سائیں
میاں حاجی استاد سٹھے ہکجا سن رکھدے راز پنہاں سائیں
میاں محمد حاجی رہن وچہ اللہ دے فضل نظر نوری جہان سائیں
قوم بھٹیاں نال خاندان اوچا اچی قوم اصیل کہان سائیں
نہ اولاد نرینہ رکھدے سن صرف ایک لڑکی نوجوان سائیں
میاں محمد حاجی ادھی رات جاگن پڑھن نفل تے زہد کمان سائیں
آہے ذکر اندر سائیں یاد دو لویں جہان وا رہندے پریشان سائیں
طالب العلم جو ہندوستان دا ہے لائق فائق تے خوب جوان سائیں
میاں حاجی صاحب اہل کمال لیا سوچ کے لعل پچھان سائیں
ایہہ حفظ جو قرآن شریف کردے وطن ہندوستان سائیں
اگوں ایہہ جواب اوستاد کردے نیکی کردیاں ڈھل نہ لان سائیں
اگوں بولے جوان جناب کیتا کہنا تہاڈا ایہہ فرمان سائیں
میں مسکین ہے ناطے نے لائق ناہاں میرا نہ کپڑا نان سائیں
تسی مومن ایہہ سوال میرا اسدے وچ نہ کجھ نقصان سائیں
دوہاں جہاندا ذمہ میں آپ چاہساں اتے چاہن سانوں تیرا احسان سائیں
جیکر حکم استاد صاحب دا موڑ چھوڑاں شاید رب ہووے قہر دا سائیں
ہویا حکم جناب تہیں حاجی نوں حکم من کے ڈھل نہ لان سائیں
پیدا ہوئے دل بند فرزند پہلے سوہنے صورت جیوا حسن کنعان سائیں
پیدا ہوئے سی بعد حافظ صاحب گئے سن ہندوستان سائیں
صاحبزادے نوں آ کے دیکھ ہوتے وڈا شکر بجائی آن سائیں

حضرت انہاں تھیں حفظ تعلیم کیتی کیتا یاد مجید قرآن سائیں
اسم انہاں دا میاں محمد حاجی کیتے حج بھی اوہ جوان سائیں
نام پیر دا فقیر تھیں ہمہ قاسمی کردے جان غلام قربان سائیں
ہر دم رہن امیر جلوس اندر یک روز بھی دیکھ نہ پان سائیں
خوش خور سندی رسو مبی دی رسم تے شیریں زبان سائیں
پیشہ کرن زراعت دا بہت عمدہ اوہ سی کاری کرن گذران سائیں
شرم کرم والی اللہ دتی پاک صفت سوہندی نہیں بیان سائیں
روزی رزق دی کجھ پرواہ ناہیں ایسے پڑھن ہمتی حیران سائیں
آمد درخشبو نت نشو نری ہستی تاں ایہہ جلدی اہل ایمان سائیں
منھا چکھدا ایچہ موہن چن وانگوں کوئی ملوک زادہ سلطان سائیں
بیٹھ نال استاد صلاح کیتی جہڑے دو آہے مہربان سائیں
ناطہ لڑکی انہاں نوں دیو سادد نویں بیٹھ کے متا یکان سائیں
حافظ صاحب نوں کول بلا کے سارا ماجرا کرن بیان سائیں
نال عاجز آ راہ مسافر اندر کرنے مسا کاندے ساز سامان سائیں
میاں حاجی صاحب عرض فقیر ہستی نام رب دا آکھ سنان سائیں
روزی رزق دی کجھ پرواہ ناہیں ہیں تے رب وڈا مہربان سائیں
نام رب دا اسیں پیر صاحب برانے دوستاں دا نالے فرمان سائیں
دو جا لوح محفوظ دی لکھت آہی لکھی تکھ نوں کون مٹان سائیں
ہو مجبور نکاح کیتا اسی وقت چا عقد پڑھان سائیں
سوہنا نام غلام مصطفےٰ رکھن پاک نبی نے کیتا ہی دان سائیں
ہر بعد سال گذار مڑ آئے بیٹا ہویا صاحب عالیشان سائیں
اُہدا شان بلند اقبال ہوسی کیتی نقش پڑھ جیرجان سائیں

ہوسی صابر نے تھا کہ ہر وقت اندر بھکھ ننگ نہ ہوگ دیہاں سائیں
کجھ دناں بعدے جد فرمان لگے سی تے رہنا نہیں ایس مکان سائیں
ہوسی صابر نے تھا کہ ہر وقت اندر بھکھ ننگ نہ ہوگ دیہاں سائیں
بی بی صاحب پیر دے کے عرض کیتی دو نو بیٹڑ ال ایہہ ہون جیہڑا سائیں
حافظ صاحب اس ویلے کوچ کیتے تیر خوار بکا جیہڑی پاس سائیں
تیر خوار معصوم دے سول نہ بول دے بیان سائیں
کرم بخش دی نعمت بی بی ایہہ سی مائی درگاہی دی جان سائیں
مثل مائی محبت کر پالیا سی جیونکر تہراں ایہہ دے بیان سائیں
ڈیرا مار بیٹھے اس در گھار آکے ہوئے بخت بیدار اس آن سائیں
نجا در بھی نیک نفس آہی کرکے خدمت عالی ہے مہربان سائیں

سوہنا نام غلام مرتضیٰ رکھن کیتا کرم الٰہی پہلوان سائیں
پیر وسے جو کام بھیجیا نے پیر راہو دی مسند جوان سائیں
ہکر اس لیا تھیں نہیں ربنا تھوں بشاشت جاندا جیہڑا ایہہ فرمان سائیں
وڈے صاحبزادے بی بی پاس رکھے چھوٹے حضرت جی کول چھپا سائیں
پوترے بیٹے کلام شریف اندر ڈیرا کرن درگاہی آن سائیں
صابر پیر جو صبر العب دتا رہیں صبر دے وچ غلطان سائیں
خدمت کرن لگے دل لانہ ہوکے پڑھے نہ کر الحمد زبان سائیں
اعتقاد دی دلی محبت نفوں دیکھ صابر بیٹھ گئے ہو مہربان سائیں
رحمت رب دے نال کمال ملیا صاحب شاہ دان سائیں صاحب فضل شان سائیں
حافظ صاحب سلطان ڈلا توں بعدے تو لا بخش دے وچہ بیان سائیں

در بیان احوال چند مقبول نظر خلیفہ حضور کلیامی رحمۃ اللہ علیہ

وچہ تحصیل کہوٹہ یارو گھر اک شہر پچھالو
ایہہ پر اس تھیں کہوٹہ لے ادبی دا امتحان ہویا تقدیری
اس تھیں پچھے مدت بہتیری گذر گئی ہے بھائی
کالا پیر سی نام اوہناں دا عالم فاضل بھارے
کر موزوں حضور انور نے بھیج دتے سن بھائی
بیعت لگ ترسی کر دہو جاری برکت گنج شکر دی
حکم مطابق پہنچ اُتھے جب اکر نعمت کھولی
کہوٹہ ایبٹ پساری والا جس مطلب کوئی آدرے
راجہ صاحب دوست محمد جو گڈاری والے
پیر صاحب دے در پہنچے ڈٹھا جوش نورانی

قاضی سی اک اس وچہ رہندا اول خلیفہ جانو
کینی نظر قہاری صابر ادگئی سینجی پیڑی
پچھے صابر پیر صاحب نے کافی عشق چلائی
گنج شکر دے پوتے آہے پا گئے منصب بھارے
بیٹھو تھہر فیروزپور دے وچہ برکت ہوگ سوائی
روشن ہوسی جیہڑ ولایت دا نگوں ماہ بدر دی
آدرے حقیقت فیض اٹھادے مچے کھلوی ہولی
برکت چشت بہادر بھائی نوراً فیض اٹھائے
سن کر ماں پیر صاحب دا اوہ بھی ہوئے دوالے
پہنچدیاں ہی بیعت ہوئے سن لٹیا فیض حقانی

بیعت کرکے پیر صاحب نے بھیج دتے کلیا مے
بیعت جدید توں جلدی جا کے پیر میرے سنگ کرنی
حکم مطابق راجہ صاحب وچہ کلیا مے آئے
اس اشرف گکھڑ شہزادے ایسا سیس نوایا
عشق اصیل کما دن یار دکم کمند اتاں نا ئیں
ہور خلیفہ قاضی صاحب بگے رکھے بسیرا
سی اوہ عاشق پیر فضل دا ایسا مرد الہی !
وچہ تصور پیر اپنے ڈیرے رہندے تمام عبا ئیں
قاضی صاحب نوں تاج مبارک دتا صابر سائیں
بہتی دیری حضرت صاحب کردے رہے دعائیں
لاج رکھیں اس تاج میرے دی عرض فقیر ہے کردا
دے دعائیں صابر سوہنے جاں اک پلک اٹھایا
قاضی صاحب تے صابر سوہنا اک جبہ اک جامہ
ہور خلیفہ سید صاحب شاہ درگاہی والے !
سید خاص گیلانی پوتا شاہ بغداد کہاوے
کرکے کوچ بقاؤں چل گئے جو سی حکم الہی
حسب وصیت سبھناں لوکاں کدھی قبر اٹھائیں
ہور سی بدر الدین خلیفہ پنڈی کرے بسیرا
دے خلافت قبلہ عالم پنڈی وچہ بٹھائے
ہور خلیفہ پیر میرے دا قاضی صاحب بھائی
نام امام الدین انہاندا وڈی برکت والا
ایہہ بھی فوت ہوئے تقدیروں چھڈ گئے دنیا فانی
ہور خلیفہ مست قلندر رہندا وچہ سنگھوئی

سینے سٹ کے راز حقیقی جس دی خبر ہے عاماں
کل حجاب ہٹا کے صابر جھولی تیری بھرتی
چھپے راز حضور انور تھیں کئی ہزاراں پائے
در صابر تھیں عمر تمامی مڑ کر نہیں سرچایا
دیکھ محبت صابر سوہنے بخشیاں عیش ہوائیں
صورت وچ لاثانی سوہنا عجب نورانی چہرہ
پاکے بھاہی عشقے والی اپنی جان جلائی
دور دکرن دعائیں ہردم یارب فضل کمائیں
اگے روضے حافظ صاحب ویکھے بہہ کے کرن دعائیں
آخر ایہہ فرمایا سوہنے یارب میرے سائیں
کردعا منظور ایہہ میری صدقہ گنج شکر دا
رخ غیرت دا لانقطہ فوراں دور ہٹایا
مولا بخشا لوگ کی جانن ایہہ گل خبر نہ عاماں
میراں شاہ دی اسم مبارک لایاں دی لج پالے
سوہنا قد نورانی چہرہ ماہ بدر شرماوے
طرف پیر اندی پیر اپنے دی جا قبر فرمائی
کیتا ذکر شہزادہ سید خلقت بارے آئیں
صورت وچہ لاثانی سوہنا عجب نورانی چہرہ
برکت صابر پیر شہنشاہ خلقت فیض اٹھائے
مسکن خاص پھلیناں رب دتی وڈیائی
سوہنی صورت نرم طبیعت ہور لباس اجالا
نہ کوئی دبیا نہ کوئی رہسی باید رہسی ذات ربانی
آج فیض اونہاں تھیں پاوے خلقت زورا زوری

آدے فیض اٹھاوے خلقت باہجھ حساب بے شماراں — ہتھ نہ لاون چیز کسیں نوں نقدی دیہو ہزاراں

اگوں فیر فرمان کریندے میں مرساں جس دیہلے — روضہ میرا آن بنانا ہور لگاناں میلے

اس وقت سے کاری کجھ نہیں گھر کل بے جاؤ — میرے مرنے پچھے آکے خرچ کرو تے لاؤ

ہور خلیفہ پیر میرے دا میاں محمد حسین — مسکن ماڑی ہے اونہاں دا خوشیاں دے دن رین

آیا وقت برابر جس دم عشق تماچا لایا — بھل گیاں سب عیشاں خوشیاں درد لگا سوایا

سٹ علاقہ دنیا والا در صابر دے آئے — چین ہوا سب ٹٹناں پھرنا عشقے سب بھلائے

خبر انوالہ ایہہ متوالا ہے منظور حضوری — وچ کچہری صابر سوہنے کھا بیٹھے منظوری

ہور خلیفہ شہنشاہ دا عبد الستار پچھانوں — کر منظور حضور بٹھایا برکت والا جانوں

ملک علاقہ جموں جانو مظفر آباد علاقہ — قدرت کھیل دکھایا دیں مالک پاک منزہ پاکا

موضع کن چھتر وچہ مسکن اتھوں ٹرکے آئے — کنڈی پا محبت والی صابر کول بلائے

چڑن پڑی پہ کرن وظائف جان لے دھپ تپاوے — جو چڑھیا سو مٹریا یارو ایہہ تے جان جلاوے

۶۸۶

حق حق حق مناجات

اے صبا جاکر بخدمت فضل شاہ عالی جناب — کر عرض میری طرف ہو دست بستہ باآداب

کر نگاہِ فضل سے یا پیر مجھ کو کامیاب — ہوں مرید سے معتقد واللہ اعلم بالصواب

کہ قوم کی نگاہ مجھ پہ خدا کے واسطے — مصطفےٰ کے واسطے مشکل کشا کے واسطے

ہے تیرا دربار عالی چشمۂ فیض و کرم — اولیاؤں پر کیا ہے حق نے تجھ کو محترم

ہیں گدا در کے تمہارے فی الحقیقت محتشم — ہے یہ کلمہ بر زباں اِس خاکِ پا کا دم بدم

یا شیخ فضل الدین چشتی صابری مشکل کشا — حل کرو مشکل میری یا پیر از بہر خدا

نام تیرے پر فدا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین — از دل و جاں باصفا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین

بس مرید سے بے ریا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین — آپ کے در کا گدا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین

دے دعائیں صابر سوہنے جاں اک بالک اٹھایا
قاضی صاحب تے صابر سوہنا اک جیسا کی جامہ
ہور خلیفہ سید صاحب شاہ درگاہی والے
سید خاص گیلانی پوتا شاہ بغداد کہائے
کر کے کوچ لقاؤں چل گئے سوہی حکم الٰہی
حسب وصیت سنبھنا لوکاں کڈھی قبر اٹھائیں
ہور سی بدرالدین خلیفہ بیٹھی کرے بسیرا
دے خلافت قبلہ عالم نیڑی وچہ بٹھائے
ہور خلیفہ پیر میرے دا قاضی صاحب بھائی!
نام امام الدین اوہناندا وڈی برکت والا
ایہ بھی فوت ہوئے تقدیروں چھڈ گئے دنیا فانی
ہور خلیفہ مست قلندر رہندا وچہ سنگھوری
آوے فیض اٹھاوے خلقت ہجھ حساب شماراں
اگوں فیر فرمان کریندے میں سرہاں جھولیے
اس وقت نے کاری کجھ ہنیں گھروں لیجاوے
ہور خلیفہ پیر میرے دا میاں محمد حسین
آیا وقت برابر جس دم عشق تماچا لایا
سرسٹھ علاقہ دینا والا در صابر دے آئے
خیرالدالہ ایہہ متوالا ہے منظور حضوری!
ہور خلیفہ شہنشاہ دا عبدالستار پچھانوں
ملک علاقہ جموں جانوں مظفر آباد علاقہ
موضع کن چھتر وچہ مسکن اتھوں ٹر کر آئے
جہلم پٹی پر کرن وظائف جاں ایہہ چھپ تیاڈی

غ غیر بینا والا لقطہ قدرن دور ہٹایا
مولا بخش لوگ کی ہجانی ایہ گل خبر نہ مایاں
میراں شاہ سی آکھ مبارک لایاں دی گل پالے
سوہنا قد نورانی چہرہ ماہ بدر شرماوے
طرف پیر اندی پیر اپنے دی جا قبر فرمائی!
کیتا دفن شہزادہ سید خلقت مارے آہیں
صورت وچہ لاثانی سوہنا عجب نورانی چہرہ
برکت صابر پیر شہنشاہ خلقت فیض اٹھائے
مسکن خاص کھلیاں رب دتی وڈیائی
سوہنی صورت نرم طبیعت ہور لباس اجالا
نہ کوئی رہیا نہ کوئی رہسی یار رہسی ذات ربانی
آج نیض اوہناں تھیں پاوے خلقت زور و زاری
ہتھ نہ لاون چیز کسینوں نقدی دیہو ہزاراں
روضہ میرا آن بناناں ہور لگاناں میلے
میرے مرنے پچھے آنے خرچ کردے لاؤ
مسکن مارڈی ہے اوہناں دا خوشیاں اندر دن رین
کھل گیاں سب عیشاں خوشیاں لگا درد سوایا
چلیں ہوا اسپ ٹرتا پھرنا عشقے سب بھلائے
وچہ کچہری صابر سوہنے کہا بیٹھے منظوری!
کر منظور حضور بٹھایا برکت والا جانوں
قدرت کھیل دکھاویں مالک پاک منزہ پاکا
کنڈی پا محبت والی صابر کول بلائے
جو چڑھیا سو سڑیا یار دا ایہہ تے جان جلاوے

۷۸۶

حق حق حق مناجات

اے صبا جا کر بخدمت فضل شاہ عالی جناب
کر نگاہِ فضل ہے یا پیر مجھ کو کامیاب
کر توجہ کی نگاہ مجھ پر خدا کے واسطے!
ہے تیرا دربار عالی چشمۂ فیض و کرم
ہیں گدا در کے تمہارے فی الحقیقت محتشم
یا شیخ فضل الدین چشتی صابری مشکل کشا
نام تیرے پر فدا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین
بس مرید بے ریا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین
کر طفیلِ خواجگاں حل مشکلیں دنیا و دین
ہے تیرا دربار دُربار اے امام عارفاں
چشمۂ فیض و کرم ہے چشتیائے خاندان
کر طفیلِ چشتیاں کے حال میرے پر نگاہ
چھوڑ کر یا پیر در تیرے کو میں جاؤں کدھر
ہو مرید اسی خاندان کا کیوں پھر وہ نہیں دربدر
یا شیخ فضل دین چشتی صابری مشکل کشا
مان لو واللہ تم اس بات کو ہے اشتباہ
ایسے عاجز پہ جب ہووے بادشاہوں کی نگاہ
تا حیات اپنی یہ عاجز تیرا دامن گیر ہے
نفس سرکش نے کیا پابند بس حرص و ہوا
خاندان چشتیاں سے تو ہیں مقبولِ خدا
جب مریدوں کیلئے تو ہیں کفیل اور دادرس

کر عرض میری طرف ہو دست بستہ با آداب
ہوں مرید ہے معتقد واللہ اعلم بالصواب
مصطفےٰ کے واسطے مشکل کشا کے واسطے
اولیاءٔ پیر کیا ہے حق نے تجھ کو محترم
ہے یہ کلمہ بر زباں اس خاک پا کا دم بدم
حل کرو مشکل میری یا پیر از بحرِ خدا
از دل و جاں با صفا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین
آپ کے در کا گدا ہوں یا پیر خواجہ فضل دین
کون تجھ بن ہے میرا یا پیر خواجہ فضل دین
کون ہے یا پیر تجھ بن دستگیر بیکساں
رات دن در پر تمہارے کمترین ہے مدحِ خواں
تجھ سوا کس کو کہوں یا پیر خواجہ فضل شاہ
تجھ سوا ہرگز نہیں مجھ کو بھروسہ اور پر
تو ہیں شافی تو ہیں کافی تو ہیں ہادی راہبر
حل کرو مشکل میری یا پیر از بہرِ خدا
جس طرف دیکھوں نظر آتا ہے خواجہ فضل شاہ
واہ رے ہے قسمت کی خوبی ہر زماں شکرِ الٰہ
صد ہزاراں شکر ہر دم تجھ سا میرا پیر ہے
وقت ہے امداد کا یا پیر ہادی رہنما
ہے تیرا دربار بیشک بے کسوں کا ملجا
یا پیر خواجہ فضل دین تو ہیں میرا فریاد رس

گرچہ ہوں یا پیر خدمت سے مقصر سر بسر
ہے تیرا ہر دم بھروسہ مجھ کو اے روشن گوہر
یا شیخ فضل دین چشتی عطا ہو مشکلکشا
کرلیا یا پیر مجھ کو مفلسی نے زیر بار
بے کلی ہر دم ستاتی ہے مجھے لیل و نہار
کر توجہ کی نگاہ مجھ پر خدا کے واسطے
غم الم نے کر دیا یا پیر مجھ کو پائمال
بے بسی سے یہ ہے گستاخی کی قیل و قال
جب مریدوں کیلئے توں ہیں کفیل اور دادرس
جب تمہارا نام رکھتا ہوں میں اپنے سر او پر
کر دیا حق نے بیشک آپ کو خیر البشر
چھوڑ کر دامن تیرا یا پیر میں جاؤں کدھر
عار ہے یا پیر مجھ کو اس میں الحق بیعدد
وقت ہے امداد کا یا پیر میرے المدد
جب مریدوں کیلئے ہیں کفیل اور دادرس
رات دن ہے ورد میرا قُل ہو اللّٰہُ احد ط
حل مشکل کے لئے توں ہیں مریدوں کی مدد
کر طفیل خواجگاں حل مشکلیں دنیا و دین
تا حاجات اپنی یہ عاجز ہے فقیر جاں نثار
دین و دنیا کا وسیلہ توں ہیں میرا غمگسار
کر طفیل چشتیاں کے حال میرے پہ نگاہ
المدد یا پیر میرے چشتیاں کے واسطے
کر نگاہ فضل مجھ پر مصطفےٰ کے واسطے

نام تیرا ہے ولیکن نقش میرے دل اوپر
کون تجھ بن ہے میرا غمخوار جو لیوے خبر
حل کرو مشکل میری یا پیر از بہر خدا
غم الم دیتا ہے مجھ کو رنج شدت بے شمار
آپ ہو اس حال میں یا پیر میرے مددگار
مصطفےٰ کے واسطے مشکلکشا کے واسطے
بیکسی کے جال میں پھنس ہوا ہوں خستہ حال
واسطہ ئے خواجگان چشت کا میری حل کر مشکلحال
یا پیر خواجہ فضل دین تو ہیں میرا فریاد رس
لاج ہے دامن لگی کی تجھ کو اے عالی گوہر
کون ہے تجھ بن میرا اس بیکسی میں راہبر
ہے میرا مقصود خاک پا کروں کحل البصر
ہو مرید اس خاندان کا اور سے مانگو مدد
دور ہو دل سے میرے حرص و ہوائے کار بد
یا پیر خواجہ فضل دین توں ہیں میرا فریادرس
صدق دل سے ہر زبان ذکر اَللّٰہُ الصَّمَد ط
ہے مدد کا مانگنا تجھ بن شرم ہے بیعدد
کون تجھ بن ہے میرا یا پیر خواجہ فضل دین
چھوڑ کر دامن تیرا جاوے نہ ہرگز خاکسار
ہوں تیرے دربار کا درباں میں لیل و نہار
تجھ سوا کس کو کہوں یا پیر خواجہ فضل شاہ
حل کر مشکل میری مشکل کشا کے واسطے
کر عطا دل میں جو میرے ہے خدا کے واسطے

تا حیات اپنی یہ عاجز تیرا دامن گیر ہے
ہے تیرے در پہ سوالی یہ مرید با صفا
سب ہماری مشکلوں کے آپ ہیں مشکل کشا
جب مریدوں کیلئے توں کفیل اور داد رس
تا حیات اپنی یہ مسکین ہے فقیر بے ریا
ہے پیر خواجہ فضل دیں جب پیر میرا چشتیا!
چھوڑ کر دامن تیرا یا پیر میں جاؤں کدھر
عیش کا گھر بار میرا کر دیا غم نے تباہ!
چھوڑ کر تجھ سا مربی کس سے مانگوں میں پناہ
کر توجہ کی نگاہ مجھ پہ خدا کے واسطے
تا شیخ فضل الدین چشتی صابری مشکلکشا

صد ہزاراں شکر ہر دم تجھ سا میرا پیر ہے
توں ہیں ثانی توہیں کانی توہیں ہادی رہنما
دل میں میرے جو کہ ہے یا پیر میرے کر عطا
یا پیر خواجہ فضل دیں توہیں فریاد رس
حل مشکل کے لئے تیرے ہی در کا ہے گدا
کیوں نہ ہو مجھ پہ طفیل فضل شاہ فضل خدا
ہے میرا مقصود خاک پا کروں کحل البصر
ہے میرا ہر وقت ہمدم گریہ زاری درد آہ
ہے مدد کا وقت کر امداد خواجہ فضل شاہ
مصطفےٰ کے واسطے مشکل کشا کے واسطے
حل کر دو مشکل میری یا پیر خواجہ فضل شاہ

تمت تمام شد

ہر کہ خواند دعائے خیر کند: نویسندہ: زانکہ من بندہ گنہگارم

حقیر پر تقصیر جملہ اراکین حلقہ اہل فضل دربار عالیہ حضور پیر کلیامی